

Ж-6004

ПРОСЛАВЛЯЮЩЕ КОМУ НА ВОС

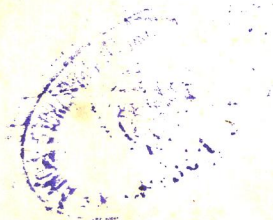

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

1904.

СВЩ. Л. ДЖУЛЬНСКІЙ

Редакторъ „Посланнина“
и „Няколко чекъ мислихъ“
ЛАВШИНЪ П. БЕРЕЖАНЫ.

73200

7/8

Лавшинъ П.

СВЩ. Л. ДЖУЛЬНСКІЙ

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочка мисійныхъ“

Дополненіе „Посланника“

Число I.

Книжочка Мисійна.

— Цѣна 3 кр. —

ПЕРЕМЫШЛЬ

въ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ

- - - - - Г. Лазора, - - - - -

1904.

ЖЕ-6004

83200

22

Рѣкъ 1904

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число перше.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходять кожного мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылає ся. —

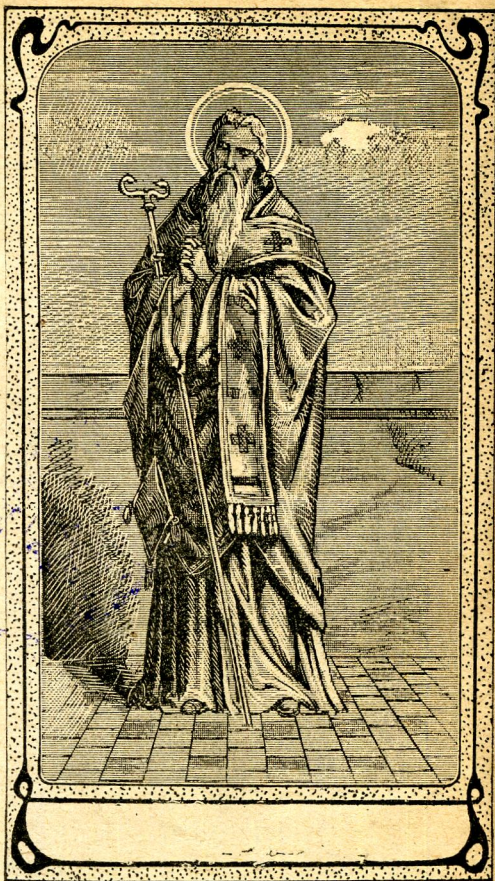

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лазора.

1904.

Св. Флявіянъ.

Слава Ісусу Христу!

Зновъ съ новымъ рокомъ,

Якъ то бувало

Въ нашіи рускіи

Села, мѣста,

Тую „Мисійну

Книжочку“ шлемо

Къ вамъ любіи брати

Съ словомъ Христа

Щиро приймѣть ю

И привітайте,

— Сежъ вашъ пріятель,

Вѣрний вашъ другъ,

Онъ вамъ о братя

Щиро порадить,

Якъ излѣчити

Всякій недугъ

Вашего сердца
 Тай душѣ вашей...
 Онъ васъ потѣшитъ
 Въ горю тяжкѣмъ,
 Смутѣ розвѣе,
 Лекше вамъ стане
 Жызнъ сю прожити....
 А по притѣмъ,
 Онъ вамъ покаже
 Просту дорогу
 Що то провадитъ
 Генъ, тамъ у рай....
 Тожъ прійми брате
 Ту малу книжку
 А прочитавши
 Дальше подай!...
 Най росте слава
 Бога живого,
 Честь Приснодѣвы,
 Най гомонить,
 А за те Господь
 Въ Троици єдиный,
 Щедрѣ рукою
 Васъ наградить!...

Свящ. Ѳ. Ювеналичъ.

СВЯТЫЙ ФЛЯВІЯНЪ.

Святыи Флявіянъ зоставъ епископомъ въ Царгородѣ року 446. Исторія ничь намъ не говорить о его походженю а о его молодыхъ лѣтахъ коротко тѣлько згадує, що бувъ священникомъ въ Царгородѣ и для святости его житя выбрано его епископомъ. Съ тою доперва хвилею выступає статья епископа выразнѣйше, — величаво. Св. Флявіянъ стає въ почетѣ тыхъ великихъ мужей, котрі въ оборонѣ науки св. Церкви нужно переносили гоненія и даже житє принесли въ жертву.

Въ тѣмъ часѣ живъ въ Царгородѣ архимандритъ Евтихій, котрый воздвигъ нову ересь — ложну науку — утверждаючи, що въ І. Христѣ обѣ природы, божя и чоловѣча, зліяли ся въ одну божу такъ, що само божество страдало, було погребане и воскресло. Понежо многі зъ монахѣвъ царгородскихъ и зъ дворянъ царя Θεодосія Молодшого приняли тую ложну науку, то св. Флявіянъ скликавъ частный

соборъ до Царгорода року 448, на котрѣмъ наука Евтихія була осуждена а ѡнъ самъ ѡтлученый ѡтъ церкви.

Еретикъ Евтихій ѡткликавъ ся ѡтъ суду того собора до папы римского Льва В. Но и той осудивъ науку Евтихія яко еретичну и въ посланію до Флявіяна выложивъ ясно и точно науку кат. церкви о воплощенію Сына божого.

Тымчасомъ Евтихія взявъ, въ оборону Хрисафій, дворянинъ царя, повный переворотности и злобы и здѣлавъ тоє, що царь поручивъ справу Евтихія и Флявіяна розсудити на синодѣ въ Єфезѣ. На предводителя того синоду покликавъ царь Діоскора, епископа зъ Александріи, котрого вже передъ тымъ усмотрѣвъ и для себе позыскавъ Хрисафій. На тѣмъ синодѣ не допустивъ Діоскоръ св. Флявіяна до голосу, осудивъ его и самовѣльно усунувъ зъ епископской столицѣ. Ничь не помѡгъ протестъ анѣ святого, анѣ ѡтпоручникѡвъ папскихъ анѣ просьбы епископѡвъ, ꙗко Діоскоръ не уступивъ и грозбою каръ и угнетенємъ приневоливъ мно-

гихъ епископѣвъ до підписаня выроку. Тѣлько ѡтипоручники и горстка епископѣвъ вытревала при св. Флявіанѣ, котрого увязненє и многѣ кары довели єго въ коротцѣ до смерти р. 449.

Смерть однакъ тая була початкомъ торжественной побѣды. Вже передъ тымъ унявъ ся папа за Флявіаномъ; теперъ вже и царь пѣзнавъ, що давъ ся обманути и такъ ѡнѣ, якъ и єго наслѣдники покарали гонителей св. епископа. Якъ наибѣльше величаво въ оборонѣ св. Флявіана выступивъ соборъ Халкедонскій зъ р. 451 на котрѣмъ зѣбрало ся 630 епископѣвъ. Тамъ названо єго мученикомъ и оборонителемъ правды кат. и поставлено науку, що въ однѣй божѣй особѣ Христа суть двѣ природы, божая и людская.

Такъ то справедливѣсть и добродѣтель вже ту на земли ѡтнесли побѣду а особа бодрого оборонителя св. вѣры позѣстане въ вѣчной памяти во вѣки вѣчнѣ.

Та и нынѣ не бракъ св. церквѣ и Христови ворогѣвъ, — тяжкихъ и лютыхъ и

на кождѣмъ мѣсци. Ставаймо всегда въ оборонѣ правды, хотяйбисьмо черезъ тоѣ мали понести и наибѣльшу шкоду. Памятаймо на слова Спасителя, котрый каже: „Кто исповѣсть мя предъ чело-вѣки, исповѣмъ и азъ его передъ отцемъ моимъ, иже на небесѣхъ.“

Церковь въ Болестрашичахъ.

(Написавъ Г. А. П.)

Село Болестрашичѣ лежитъ въ близости Перемышля, надъ Сяномъ, на 2 км. ѳтъ желѣзнодорожной стациі Жиравиця. Болестрашичѣ належать, маѣсь разумѣти, къ Перемышльскому повѣту. Давнѣйше причисляли ѣго до перемышльского деканата (перемышльской Епархіи), новѣйшими же часами належить село ко

Перемыско-Загородскому деканату. О Болестрашичахъ находить ся згадка въ соймовыхъ актахъ польского королевства изъ 1620 року. Соймовымъ рѣшенемъ позволено тогда варити мѣдъ и пиво благородному пану Святополку Болестрашицкому Чеховскому, поборцю и пѣдчасому Перемышльской землѣ, на укрѣпленіе Перемышля. Изъ того видно, що названіе села „Болестрашичѣ“ мае звязъ зъ гербовымъ названіемъ благородного пана Святополка Чеховского. И не можна сомнѣватись о причинѣ названія села „Болестрашицами“, бо во всякихъ вѣйнахъ, котрѣ давными часами, пѣдъ Перемышлемъ бували, можна було видѣти дуже много страшно больныхъ людей, принесеныхъ и зложеныхъ въ мѣстцевѣсть, где теперъ село Болестрашичѣ лежитъ.

Зъ временемъ перейшло село то на власнѣсть родини графѣвъ Михаловскихъ, теперъ же належить дворскій обшаръ графинѣ Маріи зъ Михаловскихъ Лемпицкой.

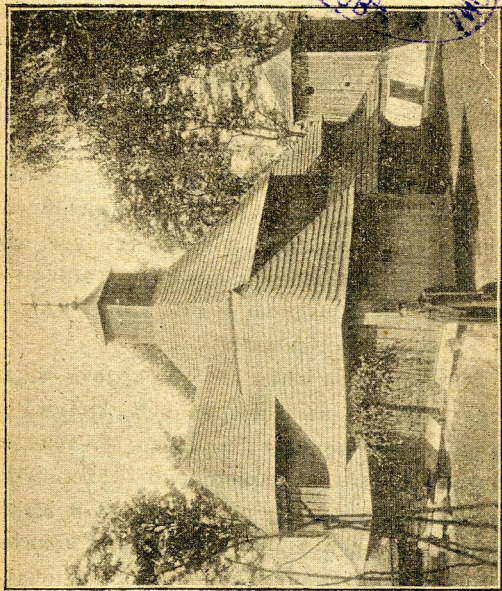
Парохія Болестрашичѣ дѣлитъ ся на двѣ громады, а именно на властивѣ Бо-

лестраничѣ и на Болестрашицку Волю. Обѣ громады мають свои особнѣ церкви. Въ 1879 роцѣ було въ Болестрашичахъ душъ 572, въ Болестрашицкой Волѣ же душъ 345, до теперъ змѣнилось число душъ въ дивный спосѣбъ, бо числить парохіа душъ 1001, філія же тѣлько 250!

Давнѣйше були Болестрашичѣ лишъ капелянією, ѡтъ регуляціи же парохіи, т. е. ѡтъ 1888 року называе ся той приходъ уже парохією.

Церковь въ матернѣй громадѣ есть мала и дуже стара; будована она передъ 300 лѣтами. Устройство въ той церквѣ есть стародавне, нехороше, неотвѣтне, почорнѣле, а мѣстця въ ней для прихожанъ такъ мало, що мусить звичайно множество людей въ часѣ богослуженій стояти на дворѣ, пѣдъ церквою! Теперѣшнѣй настоятель парохіи, о. Петръ Дуркотъ, жалуетъ сильно своихъ прихожанъ за недостатокъ мѣстця въ церквѣ и за ея убожество, протѣ и рѣшивъ ся въ найкоротшѣмъ часѣ приступити до будовы новои (маеься розумѣти лишъ мурованои) церкви, и то тымъ

Церковъ въ Болестрашичахъ.

бѣльше, що узбирано на тоту цѣль уже выше 7.000 коронѣ. Просвѣщенї и дуже побожнї прихожане бажають сильно новой хорошей, великой и пространной церкви; а коли увидятъ, що она уже будує ся, подвоятъ и почетверятъ свои пожертвованїя, щобы тѣлько скоро докѣнченя новой церкви дочекатись.

Щобы память по старой, и хотъ маленькой и неотвѣтной по все милой церковцѣ не затерлась, подаємъ въ сей книжочцѣ еи образецъ, знятый фотографично благородною панною Єленою Ткачевичъ изъ Перемышля.

За триста лѣтъ — о! скѣлько то дѣтей крещено въ тѣй церковцѣ, храма Рождества Богородицы; скѣлько вѣнчано молодятъ; скѣлько совершено похоронѣвъ; скѣлько совершено св. Литургїй и выслушано сповѣдей и принесено Богу молитвъ, жертвъ и колѣноприклоненїй зъ поклонами!

Нова церковь буде будоватись на мѣстци теперѣшной старой. Во время будованя новой церкви будутъ ходити прихожане на всѣ богослуженїя до церкви

філіяльної, храма Успенія Богородицы. Тая церковця стояла до недавна подальше, за шанцями. За грошѣ, выдані изъ войсковой касы, перенѣсь о. Висневскій на желаніе громадянъ церковь сюда, поближе до матерной церкви (передъ шанцѣ). О скільки були бы зробили громадяне мудрѣйше, если бы були дали взяті грошѣ на перенесеніе своєї філіяльної церкви, на будованє новой, великой, мурованой, матерной! И пощо же въ такъ невеликой громадѣ, числящой лишь 1251 душъ (317 домѣвъ), двохъ церквей? Двѣ церкви въ такъ невеликой громадѣ мусять бути мали и бѣднѣ; бо двѣ церкви надто трудно удержати въ добрѣмъ станѣ. Було бы незвычайно похвальне для громадянъ изъ Волѣ Болестрашицкой, если бы по збудованю новой цевкви въ парохіи, они свою дочерну розѣбрали, а грошѣ за проданный церковный матеріаль на внутренне устройство новой, вспѣльной церкви жертвовали.

Якъ видно изъ образка, стоитъ при матерной церквѣ, звонница. Въ ней находится 4 невеличкихъ звонѣвъ. Найбѣль-

шій изъ нихъ важить лишь около 80 клг. Онъ купленъ 1751 року и має на собѣ слѣдующую надпись: Ave Maria! Me fec. Ioh. Gotter, Antoni Gedani. Другій звонъ має надпись: Anno Domini 1687, третій же: Domine exaudi vocem meam 1635.

Коли буде готова нова церковь, тогды нехай громадяне поступлять зъ звонами такъ: звонъ изъ 1751 и 1635 оставить и на дальше, изъ звона же третого, четвертого, и изъ звоновъ церкви филиальной вылати въ Калуши звонъ новый, такій, щобы важивъ хоть 600 цтн. Звону тому дати имя „Владиміръ“, и буде онъ радостію и славою обоихъ громадъ; каждый его голосъ будутъ слышати всѣ, всегда.

(Конецъ буде.)

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліянъ Дзеровичъ.

Служба Божа.

1. *Значѣнє и понятіє святои жертвы.*

1. Пыт. Котра зъ Службъ церковныхъ есть найважнѣйшою и найсвятѣйшою?

Вѣдп. Найважнѣйшою Службою церковною есть св. Литургія або Служба Божа.

2. Пыт. А чому Служба Божа есть важнѣйшою и святѣйшою вѣдъ иншихъ богослужень : вечѣрнѣ, утренѣ, и иншихъ?

Вѣдп. Се длятого, понеже вѣ иншихъ богослуженьяхъ приходятъ лише молитвы пѣсни, просьбы, благословеня, освященя а тутъ вѣ Службѣ Божой приносить ся жертва Тѣла и Крови Іисуса Христа.

3. Пыт. А вѣ старомъ завѣтѣ були жертвы?

Вѣдп. Такъ есть, вѣдъ початку свѣта приношено жертвы.

4. Пыт. Котрѣ мужѣ приносили вѣ найдавніѣйшихъ часахъ жертвы?

Вѣдп. Каинъ и Авель, Ной, Авраамъ, Мелхизедикъ и другѣ.

5. Пыт. Чому люде по всѣ часы приносятъ жертвы?

Вѣдп. Понеже все люди уважали своимъ ^{об}вязкомъ, Бога видимыми дарами яко

свого найвысшого Пана узнавати и Ёму поклоняти ся.

6. Пыт. Що належить отже до жертвы?

В ô д п. До жертвы належить :

1) видимый даръ, принесенный Господу Богу ;

2) намѣренє, Бога узнати и поклонити ся яко найвысшому Господу.

7. Пыт. Котрому народови наказавъ Богъ выразно приносить жертвы ?

В ô д п. Народови израильскому Господь Богъ выразно наказавъ приносить жертвы.

8. Пыт. Якѣ се були жертвы, що ихъ мавъ народъ израильскій приносить ?

В ô д п. Се були почасті *кровавѣ* жертвы, именно звѣрята, котрыхъ убивано, почасті *безкровнѣ*, якъ хлѣбъ, вино, мука, и. т. д.

9. Пыт. Чому Богъ жадавъ тыхъ жертвъ въ старомъ завѣтѣ ?

В ô д п. Богъ жадавъ тыхъ жертвъ :

1) Щобы Израильтяне все нагадували собѣ на се, що Вôчъ есть ихъ найвысшимъ Господомъ, котрому мають все завдячити, и Котрого мусять безусловно слухати ;

2) Щобы тыми жертвами пôдтримати вѣру и надѣю въ будущога Спасителя.

10. Пыт. О скільки могли жертвы піддержати и оживити вѣру и надѣю въ будущою Спасителя ?

Вѣдп. Понеже жертвы старого Завѣта були *прообразами* тои непорочнои жертвы, котра мала бути Господу Богу въ новѣмъ завѣтѣ принесена.

11. Пыт. Що то значить они були „прообразами“ ?

Вѣдп. Прообразами (символами, перовзорами) т. зн. они були жертвѣ нового завѣта въ якійсь нибудь спосѣбъ подѣбнѣи и вказували вже напередъ на смерть Христову ; якъ звѣрѣ жертвеннѣи були убиванѣи и ихъ кровь проливалася, такъ и Спаситель мусѣвъ бути убитый и всю свою кровь проляти. Тому стоить у пророка Изаи написано : „яко овча на заколеніе веде ся“. Такъ отже тѣ жертвы Израильтянамъ вже напередъ вказували, що прійде Спаситель и умре за нихъ.

12. Пыт. Яка есть жертва нового завѣта ?

Вѣдп. Жертвою нового завѣта есть Иисусъ Христосъ, Сынъ Божій, котрый своєю смертію на крестѣ принѣсь себе небесному Отцю за насъ.

13. Пыт. Чи Иисусъ Христосъ принѣсь своєю смертію на крестѣ яку жертву ?

В ђ д п. Такъ есть ; бо Іисусъ Христосъ, терпячи и умираючи на крестѣ принѣсь видимый даръ, свое найсвятѣйше тѣло и свою найсвятѣйшу кровь, и той даръ принѣсь Господу Богу, щобы Ёго яко найвысшого Господа узнати и Ёму поклонити ся.

14. П ы т. За кого принѣсь Іисусъ свою жертву ?

В ђ д п. За насъ людей, щобы насъ вѣдкупити и спасти.

15. П ы т. Якѣ наслѣдкѣ мала та крестна жертва ?

В ђ д п. Та крестна жертва примирила насъ зъ Богомъ, т. е. она то здѣлала, що Богъ, котрый бувъ грѣхомъ тяжко ображенный, зновъ на насъ ласкаво взглянувъ и готовъ бувъ всемъ людямъ простити, дарувати имъ ихъ провину и назадъ ихъ до неба принять.

„Христосъ же за всехъ умре“ (2 кор. 5. 15)
И той очищеніе есть о грѣсѣхъ нашихъ, не о нашихъ же точію, но и отъ всего міра“ (1. Іоан. 2. 2).

16. П ы т. Кому маємъ отже завдячити, що мы есмо дѣтьми Божиими и до неба прійдемо ?

В ђ д п. Мы се маємъ завдячити нашому Спасителеви, котрый своею мученичою смертію намъ заслуживъ ласку и вѣчнѣсть.

17. Пыт. Чи зъ смертію Христа мусѣла всяка жертва устати?

Вѣдп. Нѣ; жертва, яку принѣсь Христосъ разъ на крестѣ мала бути вѣдновлена по всѣхъ мѣстцяхъ и по всѣ часы?

18. Пыт. Якъ вѣдновляє ся та крестна жертва?

Вѣдп. Она вѣдновляє ся жертвою св. Литургій.

(Дальше буде).

Найгѣршій дїаволъ.

Кождый дїаволъ то ворогъ Бога и ворогъ чоловѣка. А однакъ часто случаеться, що оденъ дїаволъ гѣршій вѣдъ другого.... А найгѣршій здаеться то той, котрому на имя: горѣвка. Панує вѣнъ и доказує не въ однѣмъ домѣ, ба и не въ однѣмъ селѣ и мѣстѣ. Найгѣршій вѣнъ для того, що ни коли не иде самъ, але волочить за собою цѣлу галайстру дїаволѣвъ а оденъ гѣршій вѣдъ другого. Кождому видно на чолѣ его назвиско: оденъ называеться лѣнивство; другій: сварня; третій: процессы; четвертый:

нужда; пятый; хоробы; шестой: збродня; семый: вязниця.

Дивна рѣчь, що той діяволь, котрый ся „горѣвкою“ называе, не выдае ся людямъ, особливо въ початкахъ свого панованя, небезпечнымъ. Малый сей діявольчикъ усмѣхае ся зъ килѣшка горѣвки дуже по пріятельски до своєї жертвы. Пѣзнѣйше, коли вже ю мае въ своихъ кѣгтяхъ то щоразъ частѣйше скобоче языкъ и пѣднебѣне. Мае вѣнь свою службу, несовѣстныхъ гандлярѣвъ, що горѣвку вливають нещасливому въ горло и пѣякѣвъ, котрѣ бѣдолахѣвъ безперестанно до пѣяньства заховають. Свое кѣньске копыто умѣе такій діяволь знаменито укрыти. „Одень килѣшокъ — мовить — що то може зашкодити?“ Та не ся всегда тѣлько по одному.... Але скѣлько то збере ся разомъ! Досыть, що той діяволь выпорожнюе незначно кишеню чоловѣка, вѣдбирае ему охоту до працѣ, разоряе щасте родинне, спокѣй домашній и любовь сопружеску, розѣдиняе родичей съ дѣтьми, убивае душу и тѣло....

Суть такі нерозумні, котрі того діавола мають безперестанно у себе въ дома; въ фляшкахъ ставляють его до шафъ. Щоденно рано діаволь сей въ шафъ вѣдзываетъ ся, галасує, просить, щоби его посмакувати, бодай понюхати, намавляє, що то буде покрѣпленемъ серця вѣдъ самого рана. Але то само доказує передъ полуднемъ и въ полудне и пополудни и вечеромъ, ба даже о пѣвночи кричить, щоби его взяти до подушки.

Вѣдзываетъ ся втогды еще голосъ совѣсти: выкинь того чорта зъ шафы, выжени его зъ хаты, не иди за нимъ до корчмы! Але діаволь знає своихъ. Умѣ вѣвъ ужити такихъ хорошихъ слѣвъ, щоби бѣдняку уловити цѣлковито въ свои сѣти. Втогды то вже ступає вѣвъ по цѣлѣмъ пѣдвѣрю, по селу смѣло и зухвало. А где ступить, тамъ вырастає нещастє. Грошѣ и маєтокъ честь и щастє все иде до чорта!...

Стережѣть ся того найгѣршого діавола, що ся покумавъ съ горѣвкою. Вѣвъ разу, коли ся покаже на порозѣ дому, гонѣть букомъ и виганяйте за десяту границу.

Вѣнъ николи самъ не приходить, але тяг-
не за собою цѣлу галайстру чортѣвъ, зъ
котрыхъ одень гѣршій вѣдъ другого!...

Кого оминае покуса?

Въ азїатицкихъ провинціяхъ, позѣстаю-
чихъ пѣдъ властію турецкого султана, на-
ходитъ ся много христїанъ, котрї мають
своихъ священникѣвъ и епископѣвъ. На
око полишили имъ Турки повну свободу,
бо боятъ ся европейскихъ державъ, ко-
трї упоминають ся заразъ о кривду хри-
стїянамъ заподѣяну, але не припускають
найменшої спосѣбности, щобы не донечи
„гїяврамъ“ а ихъ религію понижити. Своею
дорогою духовенство и вѣрнї лучше
тамъ неразъ стають въ оборонѣ своей
вѣры, якъ у насъ правовѣрнї христїане
въ христїаньскихъ державахъ.

Одного католицкого епископа запро-
сивъ турецкій паша, такїй высшїй уря-
дникъ, якъ у насъ намѣстникъ, — до се-
бе на парадный обѣдъ! При тѣмъ обѣдѣ
сидѣло много найзнатнѣйшихъ гостей пе-

реважно Туркôвъ. Розмова вела ся то о семъ, то о тôмъ, ажъ въ кôнці прійшла господарови охота забавити своихъ гостей коштомъ христiянської вѣры. Вôнъ звертае ся до епископа и каже :

— Ваша достойнôсть позвольте менѣ про щось васъ запытати ?

— Прошу — вôдповѣдае супокôйно епископъ, хоть мôгъ догадати ся до чого таке пытанє стремить.

— Однакъ я не хотѣвъ-бы бути нечемнымъ, та уразити такъ достойного гостя, — каже облесно паша. А зновъ я такъ радъ зъ вашою почесною присутности, бо вы можете розъяснити деякi сумнѣвы що до нашої вѣры а думаю, що и всѣмъ моимъ одновѣрцямъ буде користо и мило зъ такихъ устъ почути поясненє.

— Просимо, просимо — зашумѣли гостѣ, обѣцяючи собѣ велику потѣху зъ якогось нового упокореня епископа, и христiянства.

— Я нѣколи не гнѣваю ся за всякi пытаня, если они тôлько на мѣстци, и радо буду служити поясненємъ, если се тôлько буде въ моихъ силахъ, вôдповѣвъ епископъ.

— Отже знаете, ваша достойнôсть, — каже зъ уданою повагою паша, — менѣ лучило ся провѣдати, що въ вашôй, хри-

стіянськôй науцѣ багато говорить ся про покусу, котра походить вѣдъ злого духа, а котра є така сильна, що не позволяє вамъ навѣть помолити ся належито. Знаєте, ваша достойнôсть, се мене дуже дивує, бо я, хоть уже не молодый, и що дня сѣмъ разѣвъ молю ся звернений до Мекки, а ще признаю ся щиро, нѣ разу не зазнавъ, що то є покуса. Припускаю, що и вы, мои панове, чогось подѣбного на покусѣ такожь не досвѣдчали? звернувъ ся паша до прочихъ музулманъ.

Лукава усмѣшка заграла на лицяхъ всѣхъ нехристѣвъ, котрѣ хоромъ затвердили що не зазнали въ житю нѣякои покуси.

— Якже то погодити зъ такимъ твердженнямъ, що вѣра христіянська є тѣлько одна правдива, коли всѣхъ христіянъ, така покуса мучить; але перепрашаю, вашу достойнôсть, яко епископа може не безпокоить, — додавъ лукаво паша радый, що єму жарть такъ добре удавъ ся.

— Противно, — вѣдповѣвъ зъ наибѣльшимъ супокоемъ епископъ, котрый зрозумѣвъ, куда стрѣла вимѣрена, — я не можу похвалити ся тымъ, щобы покуса мене лишила въ супокою. Она напастує мене рѣвно, якъ и всѣхъ моихъ вѣрныхъ, — доповѣвъ епископъ поглядаючи на не-

величке число христіянських гостей, котрі потакнули своему архипастырю.

— Отже власне того обстоятельство, що покуса самихъ тільки христіянъ переслѣдує, а правовѣрныхъ музулманъ лишає цѣлковито въ супокою, є доказомъ, що наша вѣра є правдива, — сказавъ съ триумфуючою мірою паша, поглядаючи на одновѣрцѣвъ, котрі не могли укрити задоволення, зъ такого заветыдження христіянського архипастыря.

— То ще велике пытанє, чи такъ є, — вѣдповѣвъ на тоє дальше єпископъ зъ найбѣльшимъ спокоємъ. Але позвольте Ексцеленцію, що и я васъ про де-що запытаю, а вы рѣвножь не погнѣвайте ся, бо и я не хотѣвъ-бы васъ обыдѣти.

— О, можуть ваша достойнѣсть смѣло говорити и пытати ся, я не погнѣваю ся, заговоривъ паша, певный побѣды.

— Якъ вы, Ексцеленцію и вы панове думаете, вѣдь кого походить покуса? — запытавъ єпископъ.

— А вже-жь, що вѣдь нѣкого иншого тільки вѣдь діавола — загули Музулманы хоромъ.

— А якъ панове думаете, кому діаволь доскулює, ворогамъ своимъ, чи слугамъ? — пытавъ єпископъ дальше.

— Нема сумнѣву, що ворогамъ, вѣдповѣвъ безъ намыслу паша.

— Отже маєте, ексцеленцію, розвязку на ваше питанє. Насъ, христіянъ переслѣдує діяволь черезъ покусу, бо мы слуги Божі; доскулює она намъ неразъ, але мы маємо на ню спосѣбъ и она намъ не страшна. А що васъ, Музулманъ она не зачѣпає, то тутъ нѣчого дивного: предсѣнь свѣй противъ свого не буде выступати.

Паша ажъ почервонѣвъ вѣдъ гнѣву, а всѣ Турку похнюпили головы зѣ встыду. Щобъ затерти немилу прѣграну, паша зъ уданою доброю мїною сказавъ:

— Но тымъ разомъ удало ся вашѣй достойности мене побѣдити, на другій разъ буду я осторожнѣйшимъ.

Такъ звичайно говорятъ привстыджені вороги Церкви, щоби тѣлько отверто не признати цѣлковитою побѣды правды надъ ложію.

„Misiu kat.“

На що тихъ священникôвъ?

Слѣдуючу пригоду оповѣдає оденъ епископъ :

Любѣ читателѣ! если коли почувете, що хтось выступає противъ Церкви, єѣ слугъ т. е. священникôвъ ганить, зъ нихъ ся насмѣває и говорить, що священникôвъ не треба, то поступѣть такъ, якъ поступивъ собѣ оденъ французскій робôтникъ зъ подôбнымъ чоловѣкомъ.

На двôрци въ мѣстѣ Бордо вступає до вагону агентъ и размѣщує ся якъ тôлько може найвыгôднѣйше, коли за нимъ входить робôтникъ такожь до того самого вагону. Они оба були єдиними пасажирами въ тôмъ вагонѣ. Коли потягъ перебѣгавъ черезъ пустѣи обшары, побачивъ на однôмъ малôмъ перестанку священника, що здає ся чекавъ на якійсь иншій потягъ.

Агентъ захотѣвъ собѣ запити зъ священника, тожь звернувъ ся до свого товариша подорожи, до робôтника зъ пытанємъ :

— По що здали ся такі люди? И зачавъ рôжне говорити противъ релігii, Церкви а вже на священникôвъ не мавъ слôвъ доганы и додавъ въ кôнци, що такихъ

неробѣвъ, колибъ то було въ его силѣ, заразыбы казавъ выгнати зъ державы.

Робѣтникъ слухавъ спокѣйно тои его бесѣды, а потягъ зъ подвѣйною скоростію дальше летѣвъ.

Въ тѣмъ пѣднѣсь ся робѣтникъ зъ своего мѣстця, правдивый великанъ и зъ затишными кулаками станувъ передъ агентомъ :

— Ту дуже дика околиця а стація одна вѣдъ другои сильно вѣддаленѣ. Припустѣмъ, що я хочу мати вашѣ грошѣ и васъ проте задусити, то се моглобы ся стати безъ перешкоды ; потрѣбувавъ-бымъ вашего трупа лише черезъ вѣкно выкинути и нѣхтобы ся не довѣдавъ, где ся подѣли.

— Алежъ мѣй друже — вѣдповѣвъ агентъ смертельно перераженный — я не маю жадныхъ грошей при собѣ и черезъ мою смерть ничого бысте не зыскали.

— Що ? — вѣдповѣвъ робѣтникъ, — вы не маєте грошей ? Отъ не дурѣть, мѣй паноньку, видѣвъ я на власнѣ очи черезъ вѣкно, якъ въ банку выплачували вамъ на руку 30 000 франкѣвъ, и сховалисьте ихъ до кишенѣ ту на грудяхъ.

— Агентъ зъ страху дрожавъ мовъ листь осиковый, а робѣтникъ такъ дальше сказавъ :

— Не потребуєте бояти ся за своє жите та грошѣ; я ходивъ до школы а тамъ священникъ учивъ мене Бога бояти ся и дорогою праведности поступати. Такъ, мѡй паноньку, теперъ може познаєшь на що суть потрібнѣй тѣ неробы, якъ ли нужденнику назвавъ священникѡвъ.

А м и н ь.

Найлѣпша и найкрасша молитва, яку мы христїяне маємо, а якои насъ научивъ самъ І. Христосъ, є молитва „Отче нашъ.“ Она кѡнчить ся словомъ „Аминь.“ Подѡбно всѣ нашѣ молитви, якого рода они зуть, кѡнчать ся тымъ словомъ „а м и н ь.“

Такъ одже мусить бути тѡє слово дуже важне и повне значѣня!

Оно дѣйстно такъ и є.

Словомъ „аминь“, що значить тѡлько, що „най буде“, повторяємо еще разъ всѣ приреченя и прошеня нашої молитвы; мы тымъ словомъ неначе печатаємо нашу молитву, всьо коротенько еще разъ збираємо.

А якежъ значѣне въ очахъ Божихъ мусить мати тоє побожне слово высказане зъ зрозумѣнемъ и щиростію.

Побожній христіяне уживають того слова нетолько яко закѣнченя своєї молитвы и въ выше сказаномъ змыслѣ; нѣ, они во всѣхъ допустахъ Божихъ чи то имъ милыхъ чи не милюхъ говорятъ тоє побожне слово „аминь“ т. є. най ся стане!

Тымъ словомъ пѣдчиняють ся во всѣмъ воли Божѣй, не противлять ся провидѣнію Всемогучого, суть послушными дѣтьми Божиими въ найлѣпшомъ значѣнію того слова.

Въ томъ взглядѣ нехай насъ лѣпше поучить бесѣда одного хорого тяжко страдающего епископа:

— Ваше Преосвященство мусять дуже терпѣти, — сказавъ оденъ зъ священникѣвъ, що прійшовъ его хорого посѣтити. Мы всѣ вѣдчуваемо Вашѣ терпѣнія и що дня благаємо Всевышнього о помѣчь для Васъ.

— Дякую вамъ дуже, мои любі, за ваше привязане и любовь до мене, вѣдповѣвъ епископъ.

А по короткій хвилѣ зновъ вѣдзавъ ся:

— Такъ, такъ! Правду говорите: я терплю довго и тяжко. Але я знаю коротеньку молитовцю, котру часто повторяю и заносу до милостивого Бога; скажу вамъ, що та молитовця є красна и найкоротша, яку лише знаю.

— Вдячний буду до смерти и ту молитовцю на згадку Преосвященного всегда буду повтаряти; прошу лише менѣ сказати, що то за така?

— О, она складає ся лише зъ одного слова — сказавъ епископъ — а тую молитвою є: „А м и н ь“. Такъ, такъ — говоривъ дальше хорый епископъ, коли то бачивъ, що священникъ на него глядѣвъ — такъ оно дѣйстно є, якъ говорю: Бо прошу подумати — говоривъ дальше — на всьо, що Богъ менѣ дає терпѣти, говорю лише одно: „аминь.“

— Єсмь позбавлений взору, говорю: „аминь“.

— Маю великій болѣ сердца, кажу: „аминь“.

— Вже ледво чую, кажу зновъ: „аминь“.

— Службы Божой вже не можу вѣд-
служити а нѣ жадной молитвы прочитати
говорю: „аминь“.

А опѣсля по дружески закѣнчивъ:

— Научѣть ся той молитвы, научѣть
ся на всѣ допустити Божій лише одно гово-
рити „аминь“; то вамъ дуже поможе.

Опустивъ священникъ свого епископа,
що зъумѣвъ свою душу въ терѣняхъ до
такого пѣдданя ся воли Божой допрова-
дити.

В. К.

Для старыхъ и молодыхъ.

„Не можете Богу служити и мамонѣ...
не можете двомъ панамъ служити“ каже
І. Христось.

Книжочки мисійні

выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Виелеемска, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичні. 20 кр.,
Перехитрила 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ 30
кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Процесовичъ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Менші 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

1904.

Число 2.

Книжочка Мисійна.

Цѣна 3 кр.

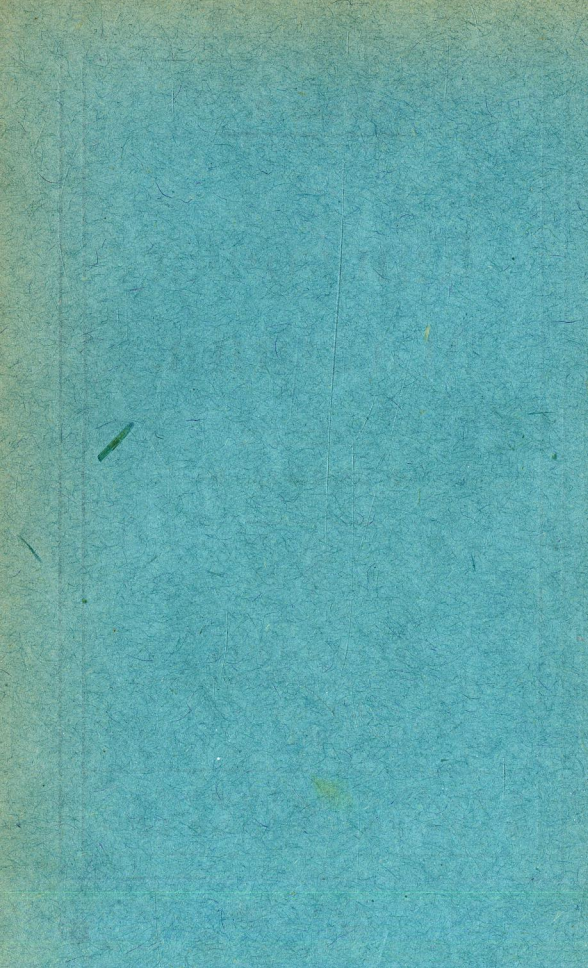
ПЕРЕМЫШЛЬ

зъ печатнѣ „Удѣловскій“ пѣдъ варядомъ

- - - . І. Лавора, - - - -

1904.

Рѣкъ 1904.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число второе.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 вл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 вл. 80 кр. Поодинокій числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посилае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лавора:

1904.

Непорочное Зачатіє.

Молитва

къ Пресвѣтѣй Дѣвѣ Непорочно зачатѣй.

Дѣво Пресвѣтѣѣ оугоди́вшѣѣ Господе́ви,
и бѣвшѣѣ Его́ Мѣти, непоро́чна на тѣлеси́
и на ду́шѣ, во вѣрѣ́ и во любви́, при́зри
же въ то вре́мѣ, въ не́мже торже́ствуемъ
ю́билей обѣще́ніѣ Догма́та, иже Тѣ всѣмъ
мі́ру ꙗко безъ грѣ́хѣ зачатъ возвѣсти́, ми́-
лостиво на насъ окая́нныхъ зывающихъ
Твоего́ все́ильнаго застѣ́пническа́. Вражде́-
бный змѣ́й, на него́же паде́ пѣрваѣ кля́тва,
не престае́тъ бѣ́гати, и заста́вляти сѣ́ти
на бѣ́дныхъ чада́ Бѣвина. Ты же о благо-
словѣ́ннаѣ Мѣти на́ша, Цари́це на́ша и Хо-
дѣ́танце, ꙗже отъ пѣрвыѣ сѣ́бки Твоего́ за-
ча́тіѣ, стѣрла еси́ главѣ́ злаго́ врага́, благо-
воли́ ми́лостиво прѣ́ати мо́льбы на́ша; мы
соеди́ніи́и съ Тобо́ю все́мъ се́рдцемъ, мо́-

лимитисѧ, благоволи представи га предъ
Престола Божіѧ, да никогдаже оулажемъ
навѣтомъ намъ ставляемымъ, да паче вси
дойдемъ пристанища спасеніѧ, и да среди
только и толѣкихъ бѣдъ Церковь и жителъ-
ство христіанское паки возмогутъ воспѣти
пѣснь избавленіѧ, побѣды и міра. Аминь.

Непорочноє Зачатіє.

Мати Пречиста, Мати святѣйша,
Надъ всяку святость о найчистѣйша!
Надъ сонця ясность тричи яснѣйша,
Надъ лелій нѣжность стократъ нѣжнѣйша.
Красоты всякой краса правдиво,
Пренепорочно почата Дѣво!...

*

Видить Тя небо и подивляе,
Отець небесный вѣнцемъ вѣнчае,
Божій Сынъ Матерю Тя называе,

Духъ святыи въ струяхъ ласки купае, —
 А Твоя слава надъ все ясне, —
 Пренепорочна Дѣво Маріе!

*

Ангелѡвъ Хоры славу спѣвають,
 Мученикъ Лики все прославляютъ,
 Святѣ до Тебе мольбы звертають,
 Небесъ всѣ Силы вразъ величаютъ
 Благости благодѣль, надѣи надѣю,
 Пренепорочну Дѣву Марію!...

*

Въ огню дочастнѡмъ души страданнѣи
 До Тебе вносять взоры печальнѣи,
 Въ мукахъ спѣвають пѣсни похвальнѣи;
 Щобы провины усѣ остальнѣи
 Ты имъ простила, щобы преславляти,
 Пренепорочну все могли Мати!

*

Бачить Тя Сонце чисте и ясне,
 При Твоимъ блеску неначебъ гасне,
 И забуває на свѣтло власне....
 Величне сонце щасне и красне,
 Змѣняєсь въ ризу, щобы зъодягати
 Пренепорочну Дѣву и Мати!...

и вѣльна вѣдѣ всякого порока грѣха перво-
родного) — що отже тая наука єсть нау-
кою вѣры, вѣдѣ Г. Бога объявленою и яко
така має вѣдѣ всѣхъ вѣрныхъ крѣпко и
постоянно держати ся. И якъ догмать той
бувъ 50 лѣтъ тому оголошений въ славу
Г. Бога и въ честь преблагословенной
Дѣвы, такъ має зъ волѣ св. Апостольско-
го престола цѣлый сей рѣкъ, ажъ до пра-
зника Непорочного Зачатія торжественно
обходити ся яко юбилей того оглошеня
въ славу Божу и въ честь пресв. Бого-
родицѣ.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзєровичъ.

19. Пыт. Чи вже въ старѣмъ завѣтѣ
була предсказана жертва святой Литургіи?

Вѣдп. Такъ, вже въ старѣмъ завѣтѣ
маємъ прообразъ св. Литургіи въ жертвѣ
Мельхизедека и предсказану пророкомъ
Малахією.

20. Пыт. О скільки жертва Мельхизедека єсть прообразомъ св. Литургіи?

Вѣдп. Мельхизедекъ жертвувавъ хлѣбъ и вино, а Христось жертвує въ святѣй Литургіи самого себе пѣдьми видами хлѣба и вина.

21. Пыт. Якъ задля того выражає ся Давидъ въ 109 Псалмѣ зѣ взгляду на Спасителя?

Вѣдп. Давидъ каже: Господь клять ся и не розкаєть ся: „Ты єси ієрей по чину Мельхизедекову“.

22. Пыт. Якъ звучить пророцтво Малахія?

Вѣдп. „Нѣсть воля моя въ васъ, (Жидахъ) глаголетъ Господь Вседержитель, и жертвы не прійму отъ рукъ вашихъ. Зане отъ востокъ солнца и до западъ имя мое прославися въ язицѣхъ, жертва чиста“ (Малахія 1, 10, 11).

23. Пыт. О якѣй тутъ жертвѣ говорить пророкъ?

Вѣдп. Тутъ не може бути о иншѣй жертвѣ бесѣда, якъ лишъ о жертвѣ нового завѣта, св. Литургіи. Бо она єсть:

1) чистою жертвою, Іисусъ Христось самъ, Найчистѣйшій.

2) жертвою зѣдомою, понеже Тѣло Христа, котре жертвуєсь, служить зарозомъ кормомъ.

3) понеже та жертва приносить ся, якъ пророкъ каже: „отъ востокъ солнца до западъ“ т. е. въ всѣхъ краяхъ земли и каждой години дня.

24. Пыт. Що есть отже свята Служба Божя?

Вѣдп. Свята Служба Божя есть то неустающа жертва нового завѣта, въ котрой Иисусъ Христосъ подъ видомъ хлѣба и вина черезъ руки священника жертвуется своему небесному Отцу въ способъ безкровный.

25. Пыт. Чи есть въ Службѣ Божьей все, що належить до жертвы?

Вѣдп. Такъ есть; бо тутъ есть:

1) видимый даръ, котрый приносимо Господу Богу, именно найсвятѣйше Тѣло и Кровь Іисуса Христа подъ видами хлѣба и вина.

2) намѣръ, Бога яко найвысшого Бога узнати и почитати.

26. Пыт. Длячего Служба Божя есть неустающею жертвою?

Вѣдп. Служба Божя есть неустающею жертвою, бо она вѣдп. правляе ся:

1) по всѣ дни ажъ до кѣнця свѣта.

2) каждой хвилѣ дня*), „отъ востокъ

---

*) Подчасъ коли у насъ есть вечеръ або нѣчь, и длятого Служба Божя не може бути вѣдп. правляю-

солнца до западъ", якъ се предсказавъ пророкъ Малахія.

27. Пыт. Що дѣлає Ісусь Христосъ въ святой Службѣ Божой?

Вѣдп. Въ Службѣ Божой жертвує ся Ісусь Христосъ своему небесному Отцю.

28. Пыт. А що зробивъ Ісусь своєю смертію на крестѣ?

Вѣдп. И своєю смертію на крестѣ жертвувавъ ся Ісусь своему небесному Отцю за насъ.

29. Пыт. То-жъ нема жадной рѣзниці межи святою жертвою крестною, а жертвою святой Литургіи?

Вѣдп. Существенно есть крестна жертва и жертва св. Литургіи одно и то само, лише спосѣбъ жертвованя есть розличный.

30. Пыт. Чому Служба Божа и крестна жертва есть одно и то само?

Вѣдп. Понеже и на крестѣ и въ святой Литургіи есть Ісусь Христосъ тымъ, котрый жертвує — священникомъ, и понеже и тутъ и тамъ есть Ісусь тымъ, котрого жертвуютъ — жертвою.

вана, есть на другой пѣвкули земли ранокъ, и тамъ приносятъ Службу Богу. Нема години, нема хвилины, такъ въ день якъ въ ночи, гдебы на рѣжныхъ мѣсяцяхъ не вѣдправляла ся Служба Божа.

31. Пыт. А яка єсть рѣжниця, що до способу жертвованя?

Вѣдп. Рѣжниця та полягає :

1) Въ Службѣ Божѣй жертвує ся Іисусъ пѣдъ видами хлѣба и вина ; на крестѣ жертвувавъ ся Вѣнъ въ своѣй власнѣй (людскѣй) природѣ ;

2) Въ Службѣ Божѣй жертвує ся Іисусъ руками священника ; на крестѣ жертвувавъ Вѣнъ себе самъ безъ посередника ;

3) Въ Службѣ Божѣй жертвує ся Іисусъ безкровно, а на крестѣ жертвувавъ ся Вѣнъ способомъ кровавымъ.

32. Пыт. Чи змѣняють тѣ рѣжницѣ щось въ головныхъ, основныхъ существенныхъ рѣчахъ вартѣсть Службы Божой.

Вѣдп. Нѣ, бо и священникъ и жертва остаются тѣ самѣ.

33. Пыт. Кому приносимо мы Службу Богу ?

Вѣдп. Мы приносимо ей Богу одному ; але притѣмъ чтимо и память Святыхъ.

34. Пыт. А якъ мы святкуємъ память Святыхъ ?

Вѣдп. Мы святкуємъ ихъ память :

1) дякуючи Богу за удѣлену Святимъ благодать и вѣчну щасливѣсть ;

2) просячи ихъ посередництва передъ Богомъ.

(Дальше буде.)

Церковь въ Болестрашичахъ.

(Написавъ Г. А. П.)

(Докѣнчене,)

По записамъ въ метрикальныхъ книгахъ дѣйствовали въ Болестрашицахъ слѣдующіи священники :

Отъ 1784 року до 1795 о. Григорій Терлецкій, яко капелянъ прихода ;
отъ 1795 року до 1810 о. Иванъ Витшинскій, парохъ въ Бушковичахъ, яко доѣзджающій священникъ. Отъ даты послѣдней до 1813 року служивъ при церквѣ яко сотрудникъ о. Иванъ Терлецкій, а по томъ о. Василій Желеховскій, батько славноизвѣстнаго у насъ гимн. катихита, о. Юстина Желеховского, до 1817 року.

Року 1814 бувъ на каноничнѣй визитѣ въ Болестрашичахъ Епископъ Михайль Левицкій.

Коли переселився о. Вас. Желеховскій 1817 року въ Вышатиць, дѣйствовавъ коротко тутъ зновъ въ званію сотрудника

о. Иванъ Терлецкій и о. Иванъ Качмарскій (два мѣсяцѣ), за ними же прійшовъ о. Михайлъ Созанскій и трудився до кѣнця 1822 року. Потѣмъ доѣздивъ до Болестрашичъ о. Василій Желеховскій черезъ $\frac{1}{2}$ року, а коли прибувшій въ село о. Василій Терлецкій чомусь-то недовго тутъ живъ, то мусѣвъ о. Василій Желеховскій зновъ до кѣнця 1825 року доѣздити. Въ початку 1826 року наставъ настоятелемъ капеляніи о. Иванъ Штрентъ, и управлявъ дѣлами церкви до 1830 року. По немъ державъ капелянію до 1834 року онять о. Василій Желеховскій, а по немъ о. Францъ Вислоцкій, яко администраторъ капеляніи до 1838 року. О. Михайлъ Менцинскій трудився до 1844, а о. Юліанъ Алексевичъ до 1848 року. (Онъ умеръ недавно въ Доброгостовѣ коло Дрогобыча).

Отъ 1848 до 1852 р. трудився въ Болестрашицяхъ о. Іосифъ Гладышовскій, (отець извѣстнаго въ Перемышльскомъ окрузѣ совѣтника высшаго ц. к. Суда, г. Гладышовскаго).

Прибувшій въ село о. Людвикъ Заградникъ дѣйствовавъ тутъ лишь до 1862 року (ѡнъ умеръ теперѣшного року въ Купновичахъ коло Самбора).

О. Филяретъ Бачиньскій бувъ тутъ лишь рѡкъ. Замѣчательнымъ священникомъ явился яко капелянъ Болестрашичъ о. Михаилъ Добрянскій, сынъ славноизвѣстнаго настоятеля парохіи въ Валявѣ, о. Антонія, почетнаго крылошанина, глубоко ученаго мужа, писателя и посла на краєвий соймъ. Въ слѣды учености и дѣятельности вступивъ тоже и о. Михаилъ. Ѣнъ трудился для добра громады и Церкви со всею ревностію. Жаль, що лишь шѣсть лѣтъ трудился ѡнъ тутъ. Громада держить его все въ милой памяти. Ѣнъ бувъ знаный тоже и яко добрый лѣкаръ-гомеопата, бо по окѡнченю богословскихъ наукъ въ Вѣднѣ, практиковавъ ѡнъ лѣченіе гомеопатією у славнаго лѣкаря Люццога въ Кетень, межи сотками хорыхъ, цѣлый рѡкъ.

По Михаилѣ Добрянскѡмъ душпастворовавъ въ Болестрашичахъ до 1874 о.

Петръ Кмицикевичъ; коротко администровавъ капелянію о. Антоній Волосъ а трудивъ ся до 1883 р. о. Іосифъ Райнеровичъ; до 1895 року о. Ростиславъ Николай Висневскій, въ 1896 роцѣ о. Михайль Кузьмакъ, а ътъ уступленія того послѣднего дѣйствуе съ великимъ успѣхомъ въ пользу Церкви и громады молодой еще, но на вскрѣзь перенятый своимъ званіемъ преизрядный патріотъ, о. Петръ Дуркотъ.

Въ Болестрашицяхъ есть школа о трехъ силахъ. Громадяне суть письменні майже всеѣ. Охота до науки есть у нихъ велика. Року 1895 збудовала собѣ громада читальняный дѣмъ за 1800 коронъ. Дѣмъ хорошій. Въ немъ мѣстится и крамница, но дальше, въ селѣ основано и другу крамницу, филию той, що есть въ читальнѣ. Въ крамницахъ продають и вино.

Изъ того видно що громада дуже поступова и твереза; ніяки любять лишь горѣвку и аракъ! — Душею читальни есть честный селянинъ молодой господарь Батыцкій.

Преизряднымъ учителемъ въ мѣстцевой школѣ бувъ г. Антоній Гикъ. Онъ учивъ людей кромѣ читати, писати, числити, хорошо спѣвати, старанно многому полезному въ рѣльництвѣ и садовництвѣ. Его не забуде громада николи.

Изъ Болестрашичъ, изъ подѣ сельской стрѣхи выйшовъ на священника вельми талантливый Георгій Генсьорскій, спѣвакъ, музыкъ, и бувшій катихитъ и ревный рускій патріотъ-дѣлатель въ Новѣмъ Санчи.

Поле въ Болестрашицяхъ вельми плодородне; за моргъ треба платити 700 зл. и 800 зл. Громада має свое широке и выгѣдне пасовиско. Про шанцѣ выробила войскова коменда черезъ село хорошу дорогу. Оть коли найшлись для громадянъ добрый зарѣбки при коліи и шанцахъ, и оть коли ввели люде у себе тверезѣсть, оть тогды стали бути громадяне хоть не дуже богатыми, то всежь добре мающими ся. — Дуже буде Болестрашичанамъ лучше, выгѣднѣйше и славнѣйше, коли збудують собѣ уже нову церковь,

Инакше мусить бути !

Убогѣ и богатѣ, старѣ и молодѣ, мущины и женщины, словомъ всѣ совокупно голосять цѣлому свѣтови : „Инакше мусить бути !“ И всѣ мають слушнѣсть.

Але въ якій спосѣбъ має бути инакше ? Въ тѣмъ вже рѣзнять ся.

Богатѣ мусять инакше поступати — кричать убогѣ.

Убогѣ мусять инакшѣ бути ! голосять богатѣ.

— Мущины суть до нѣчого ! — говорятъ женщины.

-- Женщины нѣчо не варта ! мѣркують зновъ мущины.

Коротко сказати : одинъ другихъ обвиняють, и коли одинъ другихъ ганять, всѣ дальше жѣють на давный ладъ. Всѣ падькають на злѣ часы, и всѣ жѣють весело середъ шуму, та галасу. Голосять довгѣ бесѣды о потребѣ житя родинного, а всѣ жѣють

якъ найвеселѣйше по за родиною. Нарѣкають на глупоту моды, а самі ю впроваджують. Говорять о марнотравствѣ, а самі жіють марнотравно. Жалують ся всѣ на безхарактернѣсть, а самі сугб безхарактерными. Воистину — мусить бути инакше! такъ дальше бути не може! Але у кого? У всѣхъ, а передовсѣмъ у тебе самого! зачинай вѣдь себе першого. Не лише бо другі мусять бути инакшими, але и ты самъ мусишь зачати инакше жити! Не тѣлько другі, але ты самъ мусишь ся поправити. Тожъ до дѣла!

Слаба сторона.

Коли діяволь хоче насъ звести, то, якъ повѣдає св. Бернардъ, старає ся найперше пѣзнати нашъ ха-

рактерьъ, нашъ способъ думаня и нашѣ склонности и покушае насъ до такихъ рѣчей, до якихъ наибольше маемъ склонность.

Тыхъ, що суть лагѣдного уснобленя и суть довольнѣ собою, тыхъ склонюе до утѣхъ свѣтовыхъ, до нечистоты и порожности. Тыхъ зновъ, що суть уснобленя шорсткого и ушертого, дразнить до гнѣву, гордости, злости и нетерпеливости. Св. Григорій Великій робить то само спостережене: Якъ добрі пташники знаютъ досконало, на якіи вабець найлекше пташину зловити, такъ подѣбно старае ся пѣзнати діаволь, до чого мы наибольше склоннѣ, щобы насъ тымъ лекше въ свою сѣть зловити.

Діаволь — говорить оденъ Учитель Церкви — поступае такъ, якъ поступае добрый вождь. Щобы здобути якусь твердыню, старае ся перше довѣдати, котра найслабша єи сторона. Старанно слѣдитъ діаволь, котра сторона нашої душѣ є найслабша,

яка склоннѣсть нами найбѣльше владѣе, до чого мы зъ природы найбѣльше склоннѣи и въ ту слабу сторону ударяе.

Тому пѣдступови дѣявола мусимо иншѣй противнѣй ставити. Такожъ мы мусимо вивѣдати ся, яка сторона нашої душѣ найслабша, и переконати ся, до чого мы зъ природы нашої склоннѣи, яка наша головна наметнѣсть. Ту сторону, зъ котрой найбѣльше небезпеченство грозитъ, мусимо добре укрѣпити. А тое ся дѣе черезъ осторожнѣсть и молитву, черезъ вправу въ добрѣи дѣла и уморене — и черезъ уникане злыхъ оказѣй.

Блудный сынъ.

Бувъ мужъ богатый, честный и правый,
Чесноты повенъ и повенъ славы,
А мавъ достаткѣвъ немало;

И сынѡвъ двохъ мавъ, мовъ два соколы,
 Оба не знали журбы нѣколи,
 Во всѣмъ имъ щастє спріяло.

Та сынъ молодшій хотѣвъ шукати
 Лѣпшою долѣ и вандрувати
 Въ свѣты, где, — Богъ лишь знає!
 Забувъ небачный, що межъ чужими
 Стократно гѡрше якъ межъ своїми,
 Где братъ за брата подбає.

И каже: отче — зъ маєтку всього
 Дай рѡвну частку для сына свого,
 Бо я васъ вскорѣ покину;
 Генъ за рѣками, въ далекомъ полѣ
 Шукати стану красшою долѣ,
 Соколомъ въ свѣтъ я полину!

Заплакавъ батько, сына навчає:
 Чи зле тобѣ тутъ при насъ, пытає,
 Що хочешъ рѡдню лишати?
 Даремнѣ сльозы, просьбы, науки,
 Га! що робити — синови въ руки
 Майна частицю тра дати.

Въ далекѡмъ мѣстѣ, дѣями — ночами
 Сынѡкъ гуляє, вино бочками
 Розпустнѡй ставить громадѣ;

А грѣшъ ся котить, вже его мало,
 Ба! въ кѣнци навѣтъ на хлѣбъ не стало,
 Отъ вже по паньскѣй парадѣ!

Голодъ не тато, нужда не мати,
 Якъ нема кусня хлѣба дѣстати
 Бѣда въ тяженькѣй годинѣ;
 Сынокъ хочъ плаче, а наймитѣ,
 Голодомъ млѣе — гѣрко бѣдуе,
 Чужѣй, пасе гдесъ вѣнъ свинѣ.

Нѣма безрога — а не голодна,
 Мае достатокъ и всегда годна
 Собѣ пѣдѣсти до сыта —
 А тутъ богацкѣй сынокъ-гуляка
 Голодомъ гибне — радъ бы сарака
 Зъ свиньского ѣсти корыта....

И жаль стиснувъ го тяжкѣй за душу,
 За щожъ я тутки страдати мушу?
 За грѣхъ мѣй, злобный, лукавый;
 Тамъ въ селѣ рѣднѣмъ у тата мого
 Найгѣршѣй наймитъ не терпѣть того,
 Не бракъ му хлѣба и стравы.

Взявъ костуръ въ руки, и скорымъ кро-
 [комъ,
 Въ покутѣ сердца, зѣ слезнымъ окомъ,

Иде горами, лѣсами;
 Грѣхѡвъ ся кає, Бога вмоляє,
 Кервавимъ потомъ стежку зливає,
 Иде до тата, до мамы!...

Прийшовъ до хаты, и припадає
 Отцевѣ въ ноги, — гѡрко ридає
 И зъ жалемъ вдаривъ ся въ груди:
 Отче я виненъ передъ тобою,
 И передъ Богомъ, днесъ ты зъ слезою
 Молю, мнѣ милостивъ буди!

Отець до серця сына пѡдносить:
 Слава будь Богу! — щасный голосить,
 Отъ се для мене отрада;
 Сынъ мѡй заблудшій вертає нынѣ
 И повертає вразъ зъ нимъ родинѣ
 Заблудшая овча отъ стада.

Ладнайте пиръ же! а перше всего
 Весѣльну одежь на сына мого
 Плече вкладайте — гей живо!
 День днесъ великій, хвиля прощенья,
 Хвиля отрады — и день забвенья,
 Найже скѡнчить ся щасливо!
 Бо батька серце, то якъ криниця
 Повна любви, — ласки водиця

Бѣ зъ него въ кожду годину,
 Кто ся покае — того вмывае,
 Въ гору по́дноситъ и забувае
 Хотьбы найтяжшу провину.

*

*

*

Братя! по свѣтѣ, по́дъ грѣшнымъ тыномъ
 Ктожь не блукае ся блуднымъ сыномъ,
 Зъ одежды ласки обдертый?

По́ддавшись пеклу въ винѣ грѣховнѣй,
 Блукае вѣчно въ noci виновнѣй,
 Повный проклятя и смерти!

А прецѣнь, прецѣнь, всѣ тоє знаемъ,
 Що Отца въ небѣ доброго маемъ,
 А Той же въ кождѣй годинѣ,
 Коли въ покутѣ вдаримъ ся въ груди
 И скажемъ: Боже! милостивъ буди!
 Грѣшнѣй проститъ Онъ дитинѣ!

Тожъ до покути! сыны нещаснѣй,
 Грѣхи згадаймо и злобы власнѣй,
 Жалю ся вмыймо слезами;
 А зъ сынѣвъ блуда, зъ дѣтей проклоне
 Станемъ ся знову дѣтьми Сіона
 И Божой ласки сынами.

І. Я. Луцкѣ.

Зъ житя піяка.

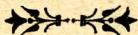

Одень піякъ застановивши ся надъ страшными наслѣдками свого піяньства, прійшовъ до свого о. пароха, и присягнувъ, що вже бѣльше пити не буде. По якѣмсь часѣ здыбавъ єго о. парохъ и пытавъ ся, якъ ему пѣшло зъ єго присягою.

— Я дотримавъ присяги — вѣдповѣвъ — але ажъ сокири мусѣвъ до того ужити. Недавно — говоривъ дальше — прійшовъ я дуже умученый до дому. Старе призывчаєне запровадило мене до шафы, где стояла фляшка зъ горѣвкою и въ нѣй було єще трошки тої отруи. „То тѣлько трошки, выпий“ — шибнуло менѣ по головѣ, — „она тебе покрѣпить“. Але заразъ нагадавъ я собѣ присягу и поставивъ фляшку. Не мавъ я однакъ спокою. Мимо волѣ заглянувъ я єще разъ до шафы, взявъ фляшку и приложивъ до носа. Ахъ! мовъ нове жите вступило въ мене. „При-

сягнувъ-єсь“ — майнуло зновъ менѣ по головѣ — „не смѣешь присяги ломити“. И я зновъ поставивъ фляшку и вступивъ ся. Але случайно шукавъ я чогось въ шафѣ и зновъ сягнувъ я за фляшкою. Але рѣвночасно огорнувъ мене встыдъ за мою слабѣсть, щомъ ся ставъ невѣльникомъ тыхъ кѣлька капель отруи и — выкинувъ фляшку вѣкномъ на подвѣре. Выхожу на двѣръ, дивлюсь, а фляшка лежить цѣлѣсѣнька на камѣняхъ.

А то вже чортове дѣло — крикнувъ я зъ досады та перестрашений, беру сокиру и товчу фляшку на дробнѣй кусники. И такъ за помочію ласки Божой поконавъ я свого ворога.

**Старець спѣшитъ,
щобъ бути на Службѣ Божій.**

Одень місіонарь зъ полудневої Африки пише :

Недавно здыбавъ я одного вѣсѣмдесятылѣтнего старця, скорымъ ходомъ зовѣмъ майже змученого.

— Що ся стало — пытаю — выглядаете дуже умучено?

— Такъ, отче, ещемъ далеко бувъ, коли почувъ дзвѣнокъ а обавляючись, щобы не спѣзнитись на Службу Божу, мусѣвъ я бѣгчи, а того вже вѣдъ давна я не пробувавъ. Але ласкавый Богъ менѣ допомѣгъ, бѣмъ прійшовъ еще на самъ початокъ Сл. Божої. И лице старенького сіяло зъ радости.

Колибъ той старецъ не бувъ знавъ вартости и ласки Службы Божої, чи бувъ-бы такъ спѣшивъ? Якъ гадаєшь, читателю? А чи ты вѣришь въ тую вартѣсть и ласку св. Литургіи? Чи радо ходишь въ недѣлѣ и свята на Службу Божу, а если часъ позволяє и въ буддень? Дороги утяжливѣи не маєшь. По бѣльшой части за кѣлька минутъ ходу вже въ церквѣ можешъ бути. А якъ ты нарѣкаєшь, коли маєшь якої пѣвъ години ити.

Для интересу то безъ нарѣканя, хоть-бы кѣлька годинъ дорога тревала, и середъ злои дороги пѣдешъ. А зроби-ти щось для Бога, для спасенія сво-еи душѣ, то заразъ знайдешъ выкрутъ. Примѣръ того старця нехай ты за-встыдае, коли не поступаешъ такъ, якъ вѣнъ. Ты мѣгбысь кожного дня бути на Богослуженю, колибысь тѣлько щиро того бажавъ. А проте нѣчого бысь не стративъ, але противно зы-скавбысь Боже благословеніе. Ты знаешъ добре, яке значѣне має св. Литургія; она есть найлѣпшою Богу жертвою, яку можемо Емѣ принести, щобы выслухавъ нашѣ прошеня такъ що до душѣ якъ тѣла, и нѣчого не-ма, чогобысь силою тои жертвы не мѣгъ отримати, коли тѣлько сильну вѣру маєшь. — Тожъ, що ты тра-тишь, коли не учащаешъ на Службу Божу.

Яка причина боязни людскої.

Межи ласками св. Причастія займає не мале мѣсце и то, що св. Причастіє робить чоловіка вѣдважнымъ и сильнымъ свою вѣру крѣпко визнавати и обовязки свої, яко доброго христіанина безъ боязни людскої виконувати.

Одна дѣвиця побожно вихована, приступала часто до св. Причастія. Одного разу знайшла ся она въ бѣльшомъ товариствѣ при столѣ. Побѣчъ неї сидѣвъ полковникъ, которого груди красувала ся рѣжними ордерами. Коли мавъ ся зачати обѣдъ, дѣвиця не зважаючи на нѣкого, перехрестилась и зачала ся молити. Полковникъ глянувъ на ню и глумливо вѣдозвавъ ся:

— Що вы се робите?

А коли скѣнчила свою молитву, вѣдказала :

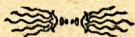
— Пане полковникъ, чи вы ся

встыдаєте своїхъ вѣдзнакъ, якѣ на груди носите?

— Певно, що нѣ! — вѣдповѣвъ полковникъ.

— Ну, то добре, сказала дѣвица, а знакъ св. Креста є знакомъ моеи славы и чести.

Нѣкого не було, щоби не признавъ раціи дѣвчинѣ; полковникъ однакъ черезъ цѣлый часъ не вѣдо-злавъ ся анѣ слова. Дѣйстно! колибъ такъ всѣ христіане частѣйше приступали до св. Причастія, то не булобы такихъ случаївъ у насъ, що зъ боязни людскои встыдають ся свою вѣру визнаати и обовязки своєї религії выповняти.

Такій є розказъ!

Священникъ и офицеръ здибали ся разъ случайно при однѣмъ столѣ въ гостинниці. Була се пятниця.

— Отче, чому не їсте мяса ?

— А вы на що носите вѣдзнаки?

— Такій є войсковый приписъ !

— А въ пятницу не їсти мяса, то є зновъ церковный приписъ.

— А чи въ пятницу мясо не є такъ добре якъ въ иншій день ?

— Але скажѣть менѣ мѣй пане, вѣдповѣвъ священникъ — чи не засуджуєте вы воякѣвъ на хлѣбъ и воду, коли они провинять ся въ чѣмъ ?

— Щобы ихъ покарати.

— А мы маємо карати себе такожъ, бо противъ Бога провиняємось.

— Алежъ бо пѣстъ, то щось трудного и тяжкого !

— Пощо вы носите тяжкѣй шоломъ ?

— Такій є розказъ; впрочѣмъ хоронить вѣнъ передъ ударомъ во рога.

— Пѣстъ такожъ хоронить насъ передъ дїаволомъ !

Книжочни мисійні

выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Виолеемска, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичвй. 20 кр.,
Перехитрила 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ 30
кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Процесовичъ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Менші 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

1904

Число 3.

Книжочка Мисійна.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ
- - - - - І. Лазора, - - - - -
1904.

РѢКЪ 1904

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число трете.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІИ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

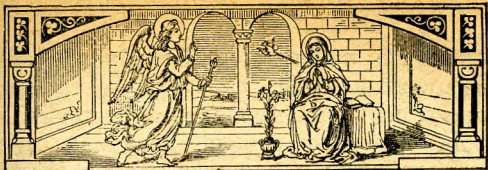
ПЕРЕМЫШЛЬ.

Въ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лавора.
1904.

Св. Марія Єгип.

Канонъ Покаянный.

Св. Андрея Критскаго.

Уложивъ І. Я. Луцыкъ.

Въ середу пятой недѣлѣ великого Поста править ся вечеромъ утренняя (разумѣе ся для другого дня, т. е. четверга). получена зъ вѣдспѣванемъ **прекрасного**, до глубины сердца зворушающаго и душою потрясающаго *великого канона Св. Андрея Критскаго*, званого такожь *канономъ Покаяннымъ*. При каждой пѣсни того канона бють вѣрніи поклоны и для того по цѣлѣи Руси богослуженіе тое называютъ : **поклонами**. “

Св. Андрей Критскій вѣдъ дитинства посвятивъ ся службѣ Бога въ одномъ зъ монастырѣвъ, наколижь безбожнѣ царь царгородскій, Левъ Исаврянинъ, а по немъ Константинъ Копронимъ, ввели иконоборство, то естъ стали мучити тыхъ, що почитали образы святѣ — тогда св. Ан-

дрей смѣло пѣйшовъ до Царгорода боронити святои вѣры, за котру по тяжкихъ мукахъ получивъ мученическій вѣнецъ.

До великого канона долученіи суть пѣсни въ честь великои и святои Покутницѣ Маріи Египетскои, котра покинувши розпустне жите каяла ся въ пустыни Іордана черезъ 48 лѣтъ, тутъ достигла великого совершенства, ласки всевѣдѣнія и чудесъ. Въ пустыни найшовъ еи монахъ Зосимъ, котрому она розказала свое покутне жите, и котрый похоронивши еи тѣло (421 р. П. Х. І.) описавъ еи подвиги въ службѣ божѣй.*)

Короткій вытягъ зъ великого канона, мѣстячій найголовнѣйшій его гадки, подаемо нынѣ въ стихахъ, пѣдпадающихъ цѣлкомъ пѣдъ напѣвъ церковного тексту. Яко приватне набоженство, а бо розважане, такъ въ постѣ якъ и въ кождѣмъ часѣ нехай возбуждае въ серцю жаль за грѣхи и любовь до Спасителя, котрый „милостивъ и долготерпеливъ“ приймае до себе кающихъ ся и паче свѣга ихъ убѣляє.

Увага: Кожда пѣсня, а есть ихъ девять, зачинае ся *Ирмосомъ 6. гласа. Ир-*

---

*) Гляди: Книжочка мисійна, рѣкъ 1896. ч. 3 ст. 5. „Марія Египетска.“

моси тотѣ печатанѣ суть церковными бук-
вами (кирилицею). Каждая пѣсня має кѣлька
строфокъ. Передъ каждою приходятъ *при-
пѣвы*. И такъ при першихъ чотырохъ, або
пятихъ строфкахъ говори, або спѣвай той
припѣвъ: „Слава тебѣ Боже нашъ, слава
тебѣ:“ Тамъ, где читаешь при строфцѣ
слова: *Преп. Маріи Египетской*, тамъ
приходитъ припѣвъ: „Преподобна Мати
Маріе моли Бога о насъ:“ Тамъ зновъ,
где читаешь слова: *Св. Андрею* — тамъ
приходитъ припѣвъ: „Преподобне Отче
Андрее моли Бога о насъ.“ А где суть
слова: *Слава и нынѣ* — тамъ мѣсто при-
пѣва приходитъ: „Слава Отцу и Сыну
и святому Духу и нынѣ и присно и во
вѣки вѣковъ аминь.“ При першой пѣсни
для примѣру помѣщаемъ всюду припѣвы.

Н а ч а л о о б ы ч н е .

Пѣснь перша.

Ирмосъ.

Помощникъ и покровитель бысть мнѣ
ко спасенію, сій мой Богъ, и прослаблю Его,
Богъ Отца моего и вознесу Его: славно
бо прославиша.

Припѣвъ: Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ.

Покайся окаянная душе,
Згадай тяжкій судъ надъ собою,
Згадай, яка будучность тя жде,
Омой ся покуты слезою!

(Спѣваеся на звѣстный напѣвъ.)

Припѣвъ: Слава Тебѣ Боже нашъ слава Тебѣ:

Уви мнѣ окаянная душе!
Подобна ты еси днесь Евѣ,
Прокляте ты стягнула страшне,
И змій ты прелщае при древѣ;

Припѣвъ: Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ:

Якъ Каинъ, що на Авля бувъ напавъ,
Убивъ го власною рукою,
Такъ я убійникомъ ся днесь ставъ,
Проклятый на вѣки Тобою!

Припѣвъ: Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ :

Убивъ я душу бѣдную грѣхомъ,
И заповѣдь топтавъ ногами,
Исполненный всѣлякимъ я зломъ,
Якимижъ заплачу слезами ?

Припѣвъ : Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ :

Но Спасе, Ты прости провину всю,
Не вниди днесъ зѡ мною въ суды,
Я зъ сыномъ блуднымъ щиро зову:
„Ахъ ! милостивъ Боже мнѣ буди !“

Преп. Маріи Егип.

Припѣвъ: Преподобная Мати Маріе, моли Бога
о насъ :

Маріе преподобна умоляй,
Для мене Бога о прощене
Въ покусахъ помѡчь всяку подай,
Збороти страстей омрачене !

Св. Андрею :

Припѣвъ: Преподобне Отче Андрей, моли Бога
о насъ :

Молитвами твоими до Христа
Святой Андрей причинися ;
Зведи насъ всѣхъ на путь ты житя,
Помочень въ бѣдахъ покажися !

Слава Отцу и Сыну и святому Духу и нынѣ и
присно и во вѣки вѣковъ аминь :

Святая Троице, бремя всѣхъ грѣхѡвъ,
 Возьми вѡдъ насъ, возьми тяжкое;
 Пречиста Дѣво блудныхъ сынѡвъ
 Приими въ попеченіе святое!

Пѣснь друга.

Ирмосъ.

Коньмѣ нѣбо, и возглаголю, и воспѡю
 Хріста отъ Дѣвы, плотію пришѣдшаго.

Припѣвъ:

Грѣшивъ я тяжко, бѡльше всѣхъ людей,
 Одинъ грѣшивъ я и лукавивъ,
 Роздѣрь я одѣжъ ласки Твоей,
 Дорогу спасенія оставивъ!

Якъ блудница проклятый самъ одинъ.
 Мовъ миро слезы днесъ приношу;
 Немовъ митарь и блудный той Сынъ
 Прощенія у Бога днесъ прошу!

Душа и тѣло въ ранахъ все терпитъ,
 Я самсвѡльно трачу дѹшу,
 Огонь невольный — ахъ! вже горитъ,
 Згорѣти нещасный въ нѣмъ мушу!

Днесъ розумію, Отче, що Ты все
 Читаешь въ серци, мысли знаешь.
 Вѡдъ грѣшныхъ вѡдвертаешь лице,
 Дѣяня лихѣ обличаешь!

Преп. Маріи Егип.:

Простерла Мати руки ты свои,
Въ пустынѣ Бога умоляла,
И Вѣнъ простивъ всѣ злобы твои,
Надъ снѣгъ Ты чистѣйша остала!

Св. Андрею:

Щобъ Богъ повстрѣмавъ гнѣвъ ще Свѣй
тяжкій

И не згордивъ сердцець мольбами,
Андрее Критскій, Отче святыи,
Молися до Него за нами!

Слава и нынѣ:

Пречиста Мати бѣдныхъ всѣхъ Покровъ,
Надеждо въ буряхъ и печали,
Спасай вѣдъ пекла миръ весь Христовъ,
Щобъ Бога мы всѣ оглядали!

Пѣснь трета.

Ирмосъ.

На недвѣжимомъ Христѣ камени запѣ-
вѣдѣй Твоихъ цѣрковь свою оутвѣрдѣй, яко
единъ святъ еси праведенъ.

Припѣвъ:

Дошемъ огненнымъ Богъ землю спалить,
Тожъ Льота днесъ вѣтѣкай слѣдами
Душе — бо вже Содома горить,
Гнѣвъ Божій вознѣсь ся надъ нами!

Прійми, о Спасе сповѣдь днесь мою,
 Бо грѣхъ я знаю мѣй лукавый;
 Взищи заблудшу вѣвцю Твою
 Ослаби, очисти, остави!

Исусе, Ты создатель мѣй еси,
 Тебе Сладчайшій — я вмоляю:
 Прости провинны, душу спаси,
 Тебѣ все служити бажаю.

Помилуй, якъ прійдешь на судъ страшный
 Зъ Твоими Лики и со Дворы;
 Щобы я выйшовъ Спасе цѣлый,
 Зъ Содомы огнѣвъ и Гоморы!

Преп. Маріи Егип.:

Ты чуешь плачь души моей сумный,
 И слезъ покуты видишь плоды;
 Молишь пречистѣй Троицы святѣй,
 Щобъ неба вѣдкрыла мнѣ входы!

Св. Андрею:

Въ землици Критскѣй славный понадъ
 всѣхъ,

О, предсѣдателю Андреє,
 Моли ся Богу, щобъ допомѣгъ,
 Намъ выйти изъ нужды отсеи!

Слава и нынѣ:

О, безначальне Тройче естество
 На всякій часъ славлене буди;

Прости грѣхѡвъ моихъ множество,
Прости прогрѣшеня и блуды!

Пѣснь четверта.

Ірмосъ.

Оуслыша прорѣкъ пришеіткіе Твоеі Гѡс-
поди, и оубѡиѡса, іакѡ хѡщеши отъ Дѣвы
родітисѡ и челоуѣкомъ іавитисѡ и глаго-
лаше: Оуслышахъ слѡухъ Твоей и оубѡихѡса,
слава силѣ Твоей Гѡсподи.

Припѣвъ:

Хотяй я грѣшный повный наготы,
Ты правосуде грѣхъ мой знаеши,
Но бачиши жаль — тожь Ты мнѣ прости
Якъ многимъ зѣ любви прощаеши!

Душе! надходить злобъ твоихъ конецъ,
Якъ сонъ, якъ цвѣтъ жите минае,
Ты дѣль лихихъ плетешъ вѣнецъ
А судъ предъ дверима чекае.

Исавъ за миску стравы запродавъ
Первенство въ руки своего брата,
Тебе душе духъ злобы спѡймавъ.
И днесъ ты вѡдъ Бога проклята!

Достоинствомъ царскимъ Богъ тя окрывъ,
Якъ Іовъ на гнѡй сама сѣдаеши,
Но Іовъ по правдѣ Божѡй все живъ,
Ты въ тѣняхъ грѣховныхъ блукаеши!

Надѣю маешъ въ Тѣлѣ пресвятѣмъ,
И въ Крови, що за насъ пролыта,
И уповане въ Спасѣ однѣмъ,
Що въ жертву принѣсь ся для свѣта!

Преп. Маріи Египц. :

Зъ потопа злобы и грѣхѣвъ тяжкихъ
Для Божой ожила Ты славы;
Маріє, грѣшныхъ насъ та и злыхъ
Зъ невольной заглады избави!

Св. Андрею :

Отеческая Крита похвало!
Предстателю при Божѣмъ тронѣ,
Твое — щобъ насъ заступство спасло
О тебѣ моли ся въ Сіонѣ!

Слава и нынѣ:

Ты нераждающаго ся Творца
Пречиста Дѣво намъ зродила,
Здѣлай, щобъ ласка Бога Отца,
Всѣ нашѣ провинны простила!

Пѣснь пята.

Ирмосъ.

Изъ нѣщи оутреннююща, Человѣколюбче,
просвѣти молюся, и настаки и мене на по-
велѣнія твоѣ и назови мя Спасе, твори ти
волю Твою.

Пригѣвъ :

Въ грѣха поцавъ я нѣчь и въ тьму
страшна,

И въ мракахъ ночи жизнь минае,
До дня звернути душу мою
Спаситель всесвѣта бажае!

Бувъ Іосифъ вѣдъ братѣвъ у рѣвъ вер-
На образъ Твого воскресеня, [женъ
Душа моя въ пожежу геенъ
Вергла ся достойна сожженя!

Для мене тѣлько Ты здѣлавъ чудесь,
Яжъ бувъ слѣпый, закаменѣлый,
Однакъ вмоляю Тя повень слезъ :
Додай до покуты мнѣ силы !

Нехай мѣй плачь и бѣль тяжкій души
За Силоамску купѣль стане,
Молитвѣ Спасе серця внуши,
Прости мнѣ житє се погане !

Преп. Маріи Егип. :

Іордана воды перейшла — весь вѣкъ
Въ пустыни душу укрѣпляла,
Молишь, щобы изъ грѣшныхъ повѣкъ
Моихъ хоть одна слѣза пала !

Св. Андрею :

Изъ пастырей избранъ святыи Андрей,
Если — любви повень — схоче
Души прийти на помѣчь моей,
Изъ смертной я двигну ся ночи !

Слава и нынѣ :

Тебе о Троице славимъ : святъ ! святъ !
святъ !

Отецъ и Сынъ и Духъ будь зъ нами !
До Тебе Творче очи всѣхъ зрятъ,
Омый насъ покуты водами !

Пѣснь шеста.

Ирмосъ.

Бозопѣхъ всѣмъ сѣрдцемъ моимъ ко щед-
рому Богу, и оуслыша мя отъ ада пре-
исподнаго, и возведѣ изъ тли животоу мой.

Припѣвъ :

Спасеня море перейти мнѣ дай,
По суши добрыхъ дѣлъ, спасенныхъ,
Якъ Фараона мя не карай
У волнахъ на вѣки забвенныхъ !

Мойсей въ пустыни вдаривъ буйъ же-
зломъ,

Вода изъ скелѣ вразъ поплыла.
А Спаса Кровію подъ Крестомъ
Душе, чомуся ся не умила ?

Въ обѣтованія землю святу
Войти душе моя не смѣешь,
Бо видишь власну днесъ наготу,
Въ пустыняхъ грѣховныхъ ся крыешь !

Зъ грѣха глубинъ въ пристанище введи
Твоей ласки мя о Боже!

Жажду покуты въ насъ соблюди,
Збороти дай пекло вороже!

Пр. Маріи Егип.:

Ты тѣла и покусъ зборола страсть,
Тожь Ангеломъ була во плоти,
Молишь, нехай Всевышній намъ дать
Пекольный покусы збороти!

Св. Андрею:

О Отче, Отче, всесвятый, благій,
Андрее Критскій, будь все зъ нами,
Плащемъ Твоеи ласки окрый,
Скрѣпляй насъ своими мольбами!

Слава и нынѣ:

Твоя утроба, Мати всесвята,
Зродила Спаса намъ и Бога,
Надѣю въ Тебѣ маемъ житя,
Спасеня Ты певна дорога!

Пѣснь сема.

Ирмосъ.

Согрѣшихомъ, беззаконновахомъ, неправ-
довахомъ предъ тобою ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ такоже заповѣдалъ еси
намъ; но не предаждь насъ до конца, От-
цѣвъ Бѣже.

Припѣвъ:

Смирениѣ мое и скорбѣ моя
 Най явнымъ стане зѣ слезою;
 Ты Спасе будь все мѡй судія.
 Я въ груди ся бю предъ Тобою!

Зѣ Давидомъ кай ся, плачь душе що
 нѡчь,

О кождѡмъ кай ся широко блудѣ,
 На умѣ все послѣдну май рѣчь!
 „По смерти я стану на судѣ!“

Не будь душе моя якъ Соломонъ,
 Що Богу своему ставъ хулити,
 А Богъ почуе тоскный твоѣй стонъ.
 И може провины простити!

Сосудъ чеснотъ святыхъ всегда храни,
 Не будь душе моя лукава,
 Бо въ пекла вѣчнѡмъ згибнешь огни
 Сли пойдешь слѣдами Ахава.

Ты знаєшь Боже тайны всѣхъ сердець,
 И серця мого глубъ грѣховну,
 Зѡшли страданямъ лютымъ конецъ,
 И душу прости въ мнѣ виновну!

Пр. Маріи Египц.:

Врага зборола Ты — Пекольный змѣй
 Смиритись мусѣвъ вразъ при Тобѣ,
 Пошли и въ серця нашѣ спокѡй,
 Не дай намъ скѡнчати ся въ злобѣ!

Св. Андрею:

На камени мя вѣры утверди
Молитвами Твоими нынѣ;
До Бога грѣшныхъ всѣхъ насъ зведи,
И въ смерти будь зъ нами годинѣ!

Слава и нынѣ:

Воспой святой Тройци славу днесъ
Душе моя непомраченна,
Нехай Ёи возноситъ сѣбѣ весь
И честь Ёй складае вселенна!

Пѣснь осьма.

Ирмосъ.

Богѣ воинства небеснаа слава и три-
пещѣ Херувими и Серафими, всѣкое ды-
ханіе и тварь, пойте, благословите и преко-
знесите во всѣ вѣки.

Припѣвъ:

Зъ розбѣйникомъ: „мя помяни!“ зову,
Зъ Петромъ лице слѣзми купаю;
Якъ той митарь я въ груди ся бю,
Бо грѣхъ мѣй тяжелый ахъ знаю!

Якъ хананейска жѣнка веѣмъ у слухъ
Зову: „помилуй Божій Сыне!“
Дѣткну ся ризы и вразъ злый духъ
Пропаде, исчезне и згине!

Пахнуче миро, дорогій елей,
Якъ блудница на Тя возлію;

Въ души заплачу ревно моей,
И сердцемъ зъ тоски омлію!

Якъ пастырѣ добрый, що вѣвцю зберѣгъ,
Вовкамъ не давъ ей пожерти,
Храни мене въ покусахъ тяжкихъ,
Помочень въ житію будь и смерти!

Преп. Маріи Егип.;

До сонця правды очи Ты свои
Звернула и була щаслива;
Не дай пропасти всѣмъ намъ у тьмѣ,
Надѣе нещасныхъ правдива!

Св. Андрею:

Ты покаянiя учивъ — протѣ
Святой Андрее, ради Бога
О не лишай насъ, якъ вже прійде
Смертельной години тревога!

Слава и нынѣ:

Тебе Пречиста свѣтъ цѣлый избравъ,
Тебе всѣмъ сердцемъ почитаемъ;
Въ годинѣ смерти насъ не оставъ,
О тоѣ горячо благаемъ!

Пѣснь девята.

Ирмосъ.

Безсминнаго зачатiа рождѣство несканное. Матери безмѣжнѣмъ нетлѣнно рождѣніе. Боже во рождѣство, новотвори тѣ

естество ; тѣмже та вси рѣди, яко богѣ-
невѣстнѣю Матѣрь православно величаѣмъ.

Припѣвъ :

Умъ уступивъ ся, тѣло вже безъ силъ,
Конецъ надходить, жизнь вже гасне,
Душе, покайся всѣхъ злобныхъ дѣлъ,
На пекло згадай днесъ нещасне !

Жите Іисуса, повне всѣхъ чудесъ,
И страсть, и смерть, и вознесенѣ.
Его прихѣдъ на судъ изъ небесъ,
Най будетъ намъ всѣмъ во спасенѣ.

Розкрылись гробы, вся земля тремтеть,
Коли Спаситель ставъ конати,
Душе моя, чи злобный все слѣдъ
По собѣ бажаешь лишати ?

Принадъ на колѣна, заплачь, ридай
Вже остаточный судъ приходить,
И кай ся щиро, вѣчно ся кай,
Богъ кары свои мечъ зводитъ !

Преп. Маріи Егип. :

Иорданъ рѣку пройшла поверхъ воды,
Свята, а повна все покоры ;
И насъ на жизнь щасливу зведи
Со Лики небеснѣи и Дворы !

Св. Андрею :

Честный Андреѣ, память Твою чтимъ,
И славу мы Твою голосимъ ;

Помощный будь въ житю намъ цѣлѣмъ,
Умильно о Отче Тя просимъ!

Слава и нынѣ:

Поклѣнь вѣддаймо Троици преблагѣй,
Пречистѣй Дѣвѣ честь будь и слава;
А намъ по смерти вѣчный поклѣй
И зъ Богомъ тамъ въ небѣ держава.
Амѣнь!

*Увага: Въ великѣмъ постѣ три разы
Претерпѣвый и Отче нашъ, Богородице,
Достойно естъ. Ослаби, остави. —
По за постомъ, Претерпѣвый належить
опустити.*

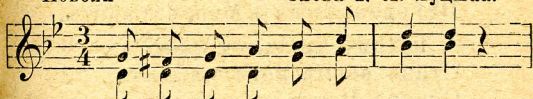
Страстній пѣсни.

I. Послѣдна вечера.

Музыка о. Бачиньского зъ Васючина,

Поволи

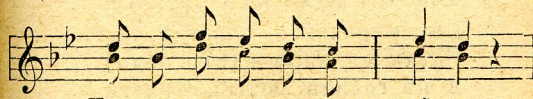
Слова I. Я. Луцка.

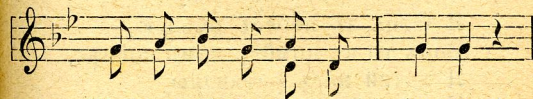
Вже збли жа - в ся го - ди - на,

Сон - це я - сне вже за - - хо - дить,

Чор - на здра - да и из - - мѣ - на

Кро - комъ Ю ды пиль - но бро - дить !

Вже зближає ся година

Сонце ясне вже заходить,

Чорна здрада и измѣна

Кроемъ Юды пильно бродить !

До вечери всѣ сѣдають,

Хочь ся въ груди серце крас,

Дары Божї споживають,
 А Христось такъ промовляє :
 Вже не довго буду зъ вами,
 Злоба людска раду радить,
 Кажу тими ось словами,
 Що одинъ зъ васъ Мене зрадить.
 А потому тихій, смиренный ;
 Ставъ всѣмъ ноги умывати,
 Опирає Петръ ся вѣрный,
 А Христось зачавъ навчати :
 „Помѣжь вами кто голосить,
 Що любви має много,
 А надъ другихъ ся возносить,
 Той отъ Духа не есть мого !
 Вы смиреннї — на всѣ части
 Свѣта въ мирѣ идѣть радо ;
 А въ годинѣ лютий страсти
 Не лякай ся Боже стадо !
 Я Отца зъ небесъ вмоляю,
 Вѣнъ то въ помѣчъ вамъ послѣ,
 Я хотяй васъ оставляю,
 Не теряйте вы надѣѣ!“
 Хлѣбъ святой бере у руки,
 „Се Мое есть Тѣло — каже,
 Тѣло, що посередъ муки
 Въ гробѣ за для многихъ ляже!“
 И зъ виномъ пѣднѣвши чашу,
 „Кровъ моя то — повѣдає —

Що за вѣчну долю вашу
На крестѣ ся проливае!“

А святой Іоаннѣ на груди
Спаса головѣ опирае;
А вже здрада въ серцю Юды
Мѣру повну прибирае.

И хильцемъ уже вѣдходитъ,
Въ серцю злобу крые вражу,
И зъ жидами вже ся годить:
„Я Ёго вамъ днесъ покажу!“

Спасе милый, свѣта Пане,
Тыжъ насъ хочешъ полишити,
Щожъ ся зъ нами всѣми стане,
Ктожъ буде насъ боронити?

О! прости намъ всякій здрады,
Що сповняемъ ихъ грѣхами,
И Твоєи страсти ради
О Іисусе, все будь зъ нами!

2. Поймане Іисуса.

Слова и музыка о. Ю. Бачиньского.

Чути крики и гомонѣ
 И землицѣ чути стонѣ,
 Юда здрады доповнивѣ
 И веде уже катѣвъ.

Збрoйныхъ, лютихъ кѣлька ротѣ
 Взявъ зѣ собою Искаріотѣ,
 А однакѣ цѣлый дрожить,
 Всѣхъ злякавъ Іисуса видѣ!

Но Христосѣ самѣ пѣдѣйшовѣ,
 Вѣ Юдѣ стигне вся вразѣ кровь,
 Страхѣ давить его — однакѣ,
 Войнамѣ даѣ вѣнѣ знакѣ.

До Іисуса приступивѣ,
 Поцѣлункомѣ обдаривѣ,
 А толпа катѣвъ цѣла,
 Кинула ся на Христа!

Крикѣ вчинивѣ ся и сумѣшь,
 Петрѣ выймаѣ острый нѣжѣ,

Но Христось сказавъ : „постой :
Въ ножницю сховай нѣжъ твоѣ!“

Самъ въ ихъ руки ся вѣддавъ,
И братьми катѣвъ Вѣнъ звавъ,
И Отца зъ небесъ моливъ,
Щобъ катамъ Вѣнъ все простивъ !

Зъ ученикѣвъ зѣ страху,
Утекли усѣ що тху,
Петръ одинъ лишень оставъ,
Лячно зъ заду поступавъ.

И за що Христа на судъ
И на муки вже ведуть?
Ахъ за насъ то, такъ за насъ,
Вѣнъ страдає, щобъ насъ спасъ !

Тожъ въ годинѣ тѣй страшнѣй,
Най заплаче свѣтъ цѣлый :
И за звязанымъ Христомъ
Най стунає вразъ зъ Петромъ !

Отче Боже зъ высоты,
Всѣ провины намъ прости,
И нехай намъ ласку дасть,
Сына Твого люта страсть !

3. Засудъ на смѣрть.

Слова и музыка о. Ю. Бачиньского

Повѣльно

У - же ко-гутъ двѣ - чи пѣ - е.

Въ Пе - тра зъ страху сер - це млѣ - е,

Хри-ста ся Вѣнъ вѣд - рѣ - ка - е,

Ти-хцемъ зъ дво - ра у - тѣ - ка - е!

Уже когутъ двѣчи пѣе,
 Въ Петра зъ страху сердце млѣе,
 Христа ся Вѣнъ вѣдрѣкае,
 Тихцемъ зъ двора утѣкае!

Щобы вину зъ себе стерти,
 Вѣддавъ себе Юда смерти,
 Сребренники покидае,
 И самъ себе удавляе.

Мучители — катъ надъ ката,
 Ведутъ Христа до Пилата,
 „Распи распи!“ кождый юдитъ,
 „Бо Вѣнъ законъ весь нашъ судить!“
 Пилать свѣй судъ зволѣкае,
 Вины въ Христѣ не szukaе;
 А въ тѣмъ чутный крикъ варварскій:
 „Ты не еси другъ цѣсарскій!“

Тогда Пилать судъ кѣнчае,
 Вину зъ руки обмывае,
 Жидѣвъ оттымъ вдоволяе,
 На смерть Христа осуждае.

Святе чоло зневажають,
 Въ вѣнецъ зъ тернинъ прибирають,
 Плюють въ лице найсвятѣйше,
 И бють Его найлютѣйше.

Вже кровь свята одѣжь росить,
 Смѣсь толпа и голосить:
 „Згадай теперъ чи руки
 Несуть Тобѣ новѣ муки?“

Христось терпитъ — не карае,
 Катамъ своимъ все прощае,
 Терпитъ за насъ — мы то знаємъ,
 Однакъ грѣхѣвъ причиняемъ.

Душе моя кай ся нынѣ,
 Моли Христа въ тѣй годинѣ,
 Щобы Его Кровь и страсти
 Спасли тебе зъ пекла власти!

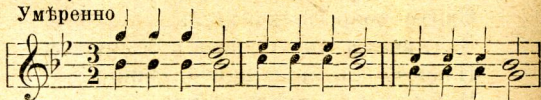
Прости, прости Спасе милый,
 Чимъ мы Тебе прогнѣвили,
 Грѣхомъ тяжкимъ бичували,
 Вѣнцемъ злыхъ дѣлъ катували!

Згадай на насъ въ тѣй годинѣ,
 Забуди на все о провинѣ,
 Позволь колись въ благодати,
 Тебе въ раю оглядати!

4. Разпятіе Христа.

Слова и музыка о. Ю. Бачиньского

Умѣренно

Войско Спаса о-кружа-е, На Голго-ѳу

проводжа-е Крестъ на пле-чи накла да-е,

По-спѣ-ша - ти вне - во - дя - - е!

Войско Спаса окружає,
 На Голгоѳу проводжає,

Крестъ на плечи накладе,
Поспѣшати зневоляе!

Крестъ тяженькій Спасе милый,
Надъ Твои вѣнъ нынѣ силы,
Ноги вже святѣ омлѣли,
Руки крестъ вже опустили.

Вже каты самѣ спѣзнали,
А креста все не вѣдняли,
Симеона лишь призывали,
Помагати приказали!

Ось невѣсты пѣдъ горюю,
Плачуть зъ сумомъ и журбою,
А Спасъ каже: „надъ собою
Плачте нынѣ — не за Мною!“

Видить тоє Божа Мати,
Якъ здирають зъ Сына шаты,
Якъ зачали распинати,
Руки, Ноги прибивати.

Пѣтъ лице блѣде скрапляе,
Жидѣвля ся насмѣвае:
„Отъ Царь — другихъ воскрешае,
Чомъ себе днесъ не спасае? —

Вѣнъ Отца вмоляє Свого;
„Смерть прости имъ Сына Твого,
Бо не знаютъ, ахъ якъ много...
Дѣють нынѣ тутки злого!“

На товпу всю споглядає,
 Зъ Матерію ся прашає,
 До Іоанна промовляє :
 „Се Твоя Мать“ повѣдає !

Ахъ ! вже конецъ лютой страсти,
 Задрожали свѣта части ;
 Щобъ спасти насъ зъ пекла власти,
 Жизнь Христось хотѣвъ покласти.

Ясне сонце пѣтьмы вкрыли,
 И вѣдкрили ся могили,
 Люде въ серцю затремтѣли ;
 „Сына Божого мы вбили !“

Всѣ пѣдъ крестъ днесъ поспѣшаймо,
 Крестъ слезами умываймо,
 Всякой злобы щиро каймо,
 И Іисуса умоляймо :

„Ахъ ! мольбу приими едину,
 Смерти спогадай годину,
 И прости намъ всю провину,
 И спаси насъ Божій Сыну !“

5. Знятіє зъ креста.

Музыка о. Ю. Бачиньского
 Слова І. Я. Луцыка.

И сле - во - ю об - ми - ва - ють,

Ой чи Ты то Спа се ми - лый,

Весь без - кров - ный и безъ си - лы

Зъ древа Тѣло вже здѣймають,
И слезою обмывають.

Ой чи Ты то Спасе милый,
Весь безкровный и безъ силы?

Стали раны обмывати,
Въ плащаницю прибирати.
А Пречиста не ридає,
Сына Свого прибирає.

Обмивала, прибирала,
Довгій волосъ уклала,
„Шѣсть мечѣвъ вже въ серцю Мому,
Семый буде нинѣ въ Ньому!

Аще болѣзнь быти може,
Якъ моя днесъ вышний Боже?

За яку же то провину,
Ты распявъ ся о мѡй Сыну?

Гляньте люде, ваша злоба,
Спаса днесъ кладе до гроба;
А я Мати, бѣдна Мати,
Мушу тяжко тутъ страдати!

Я васъ прошу зѡ слезами,
Не вбивайте Го грѣхами;
Бо кто Спаса обиджае,
Той на крестъ Го прибивае!"

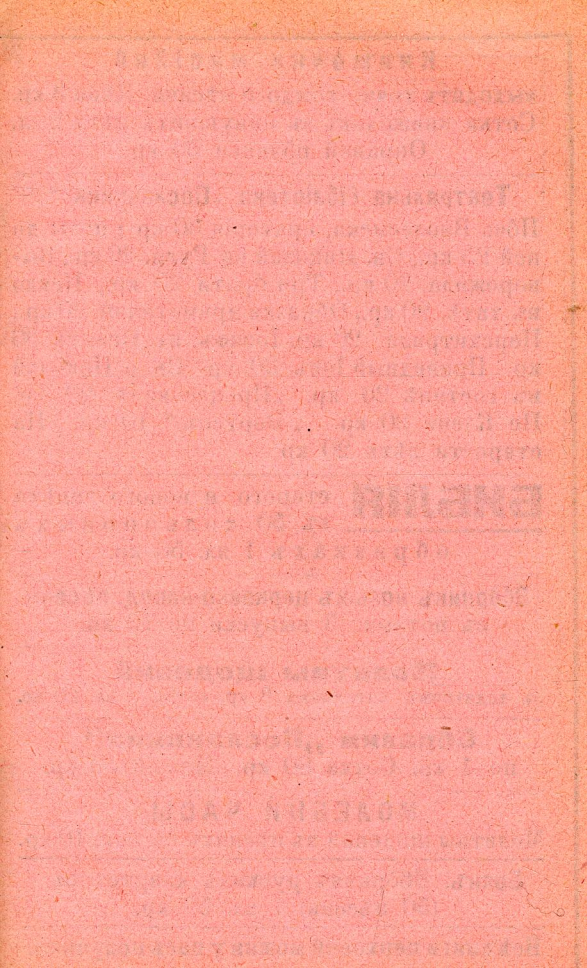
Ахъ вже Тѣло помастили,
Въ гробѣ новѡмъ положили,
Камень гробѣ вже замыкае,
Въ кождѡмъ сердце днесъ ся крае!
Плачмо, плачмо и ридаймо,
Биймось въ груди — злобы каймо,
Злобы нашѣ споглядаймо,
Матерь Божу умоляймо!

„О Пречиста, о Ёдина,
Причини ся Ты до Сына,“
Най не лишить насъ спасенія,
И изъ мертвыхъ воскресенія.

Аминь.

Право передруку застережено.

Книжочки мисійні

выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника:“

Нѣчь Вишелемска, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичні. 20 кр.,
Перехитрила 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ 30
кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Продесовичъ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр. На
старости лѣтъ 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образни „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр. Меншій 50 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

1904

Число 4.

Книжочка Мисійна.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ
зъ печатнѣ „Удѣловой“ по́дъ зарядомъ
- - - . І. Лазора, - - - - -
1904.

1891

№ 4

М. П. О. Н. А. В. Р. О. Ж. Н. И. К. А.

— 4 —

ИЗДАТЕЛЬСТВО

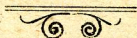
С. ПЕТЕРБУРГ, ПЕТЕРБУРГСКАЯ ДРУКОВНЯ

1891

Рѣкъ 1904.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число четверте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНІ“

выходять кожного мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылає ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора.
1904.

Христосъ воскресе!

Канонъ воскресный.

Христосъ воскресе изъ мертвыхъ,
смертію смерть поправъ, и сущимъ
во гробѣ животъ даровавъ.

Стіхъ 1. Да воскреснетъ Богъ, и расточатся
врази Его, и да бѣжатъ отъ лица Его ненавидящіи
Его.

Стіхъ 2. Яко исчезаетъ дымъ да исчезнутъ,
яко таетъ воскъ отъ лица огня.

Стіхъ 3. Такъ да погибнуть грѣшницы отъ
лица Божія а праведницы да возвеселятся.

Стіхъ 4. Сей день, егоже сотвори Господь,
возрадуемся и возвеселимся въ онъ.

Слава: И нынѣ:

Христосъ воскресе (3).

Канонъ.

Пѣснь 1. Ірмосъ.

Воскресенія день, просвѣтимся лю-
діе, Пасха, Господня Пасха: отъ

смерти бо къ жизни, и отъ земли къ небеси, Христосъ Богъ насъ приведе побѣдную поющыя.

Припѣвъ: Христосъ воскресе.

Очистимъ чувствія, и узримъ неприступнымъ свѣтомъ воскресенія, Христа блистающася и радуйтесь рекуща; ясно да услышимъ, побѣдную поюще.

Небеса убо достойно да веселятся, земля же да радуется, да празднуеть же міръ видимый же весь и невидимый! Христосъ бо воста, веселіе вѣчное.

Пѣснь 3. Ирмосъ.

Приидите питіе піемъ новое, не отъ камене неплодна чудодѣемое, но нетлѣнія источникъ изъ гроба одождивша Христа, въ немже утверждаемся.

Нынѣ вся исполниша ся свѣта, небо же и земля и преисподняя, да празднуеть убо вся тварь востаніе Христово, въ немже утверждается.

Вчера спогребохся Тебѣ Христе, совостаю днесъ воскресшу Тебѣ; сораспинахся Тебѣ вчера, самъ мя прослави Спасе въ царствіи Твоемъ.

Упакой Гласъ 4.

Предварившыя утро яже о Маріи, и обрѣтшія камень отваленъ отъ гро-

ба слышаху отъ Ангела: въ свѣтѣ присносущнѣмъ сущаго, съ мертвыми что ищете яко челоуѣка? видите гробныя пелены, теците и міру проповѣдите: яко воста Господь умертвивый смерть, яко есть Сынъ Бога, спасающаго родъ челоуѣческій.

Пѣснь 4. Ірмосъ.

На божественнѣй стражи богоглаголивый Аввакумъ да станетъ съ нами, и покажетъ свѣтоносна Ангела, ясно глаголюща: днесъ спасеніе міру, яко воскресе Христось, яко всесиленъ.

Мужескій убо полъ, яко разверзый дѣвственную утробу, явился Христось, яко челоуѣкъ же Агнецъ наречесе; непорочень же, яко невкусень скверны: наша Пасха, и яко Богъ истинень, совершенъ речесе.

Яко единокѣтный агнецъ, благословенный намъ вѣнецъ Христось, волею за всѣхъ закланъ бысть, Пасха чистительная и паки изъ гроба красное правды намъ возсія солнце.

Богоотецъ убо Давидъ предъ сѣнными ковчегомъ скакаше играя: людіе же Божіи святіи образовъ событіе зряще, веселимся

божественнѣ, яко воскресе Христось, яко
всесилень.

Пѣснь 5. Ірмось.

Утренюемъ утро глубокоу, и вмѣсто
мира пѣснь принесемъ Владыцѣ, и
Христа узримъ, правды солнце, всѣмъ
жизнь возсіюща.

Безмѣрноѣ Твое благоутробіе, адовыми
узами содержиміи зряще, къ свѣту идяху
Христе веселыми ногами, Пасху хваляще
вѣчную.

Приступимъ свѣщеносніи, исходящу
Христу изъ гроба яко жениху, и спраздну-
имъ любопытственными чиньми Пасху
Божію спасительную.

Пѣснь 6. Ірмось.

Снизшелъ еси въ преисподняя зе-
мли, и сокрушилъ еси верей вѣчныя,
содержащія связанная Христе, и трі-
дневень, яко отъ кита Іона, воскреслъ
еси отъ гроба.

Сохранивъ цѣла знаменія Христе, вос-
креслъ еси отъ гроба, ключи Дѣвы невре-
дивый въ рождествѣ Твоемъ, и отверзлъ
еси намъ райскія двери.

Спасе мой, живое же и не жертвенное
заколеніе, яко Господь самъ себе волею

приведъ Отцу совоскресиль еси всероднаго Адама, воскресъ отъ гроба.

Кондакъ, Гласъ 8.

Аще и во гробъ снизшелъ еси безсмертне, но адову разрушилъ еси силу, и воскреслъ еси яко побѣдитель Христе Боже, женамъ мирноносицамъ вѣщавый: радуйтесь, и Твоимъ Апостоломъ миръ даруй, падшымъ подай воскресеніе.

І ко с ъ:

Бже прежде солнца Солнце зашедшее иногда въ гробъ, предвариша ко утру, ищущыя яко дне мирноносицы дѣвы, и друга ко друзѣй вопіяху: о другини! прїидите, вонями помажимъ тѣло живоносное и погребенное, плоть воскресившую падшаго Адама, лежащую во гробѣ; идемъ, потщимся якоже волсви и поклонимся и принесемъ мира яко дары, не въ пеленахъ но во плащаницѣ обвитому и плачимъ и возопіимъ: о Владыко! востани, падшымъ подай воскресеніе.

Воскресеніе Христово видѣвше, поклонимся святому Господу Іисусу, единому безгрѣшному: Кресту Твоему покланяемся Христе и святое воскресеніе Твое поемъ и славимъ: Ты бо еси Богъ нашъ,

развѣ тебе инаго не знаємъ, и имя твое
именуемъ. Прийдите вси вѣрніи поклонимся
святому Христову воскресенію : се бо
прийде Крестомъ радость всему міру, всегда
благословяще Господа, поемъ воскресеніе
его : распятіе бо претерпѣвъ смертію
смерть разруши. 3.

Стіхира Гласъ 7.

Воскресъ Іисусъ отъ гроба, якоже
прорече, даде намъ животъ вѣчный,
миръ и велию милость. (3)

Пѣснь 7. Ірмосъ.

Отроки отъ печи избавивый, бывъ
человѣкъ, страждетъ яко смертенъ, и
страстію смертное въ нетлѣнія обла-
читъ благолѣніе, единъ благословенъ
отцевъ Богъ и препрославенъ.

Жены съ миры богомудрыя въ слѣдъ
Тебе течаху, егже яко мертва со слезами
искаху, поклоняшася радующіяся живому
Богу, и Пасху тайную Твоимъ Христе
ученикомъ благовѣстиша.

Смерти празднуемъ умерщвленіе, а до во
разрушеніе, инаго житія вѣчнаго начало,
и играюще поемъ виновнаго, єдинаго бла-
гословеннаго отцевъ Бога, и препросла-
вленнаго.

Яко воистинну священная и всепраз-
денственная сія спасительная нощь и свѣ-
тозарная, и свѣтоноснаго дне, воставія
сущи провозвѣстница, въ нейже безлѣтнѣй
свѣтъ изъ гроба плотски всѣмъ возсія.

Пѣснь 8. Ирмосъ.

Сей нареченный и святыи день,
единъ субботъ, Царь и Господь, праз-
дниковъ праздникъ, и торжество есть
торжествъ: въ онъ же благословимъ
Христа во вѣки.

Приидите новаго винограда рожденія,
божественнаго веселія, въ нарочитомъ дни
воскресенія царствія Христова приобщим-
ся, поюще Его яко Бога во вѣки.

Возведи окрестъ очи Твои Сіоне и
виждь, се бо придоша къ Тебѣ яко бла-
госвѣтлая свѣтила отъ запада и сѣвера и
моря и востока чада твоя въ тебѣ благо-
словающая Христа во вѣки.

Отче вседержителю и Слове и Душе,
треми соединяемое во ипостасѣхъ естество,
пресущественне и пребожественне, въ Тя
крестихомся, и Тя благословимъ во вся
вѣки.

Пѣснь 9. Припѣвъ.

Ангелъ вопіяше благодатнѣй: чи-
стая Дѣво радуйся, и цаки реку ра-

дуйся: Твой Сынъ воскресе трідневъ отъ гроба, и мертвыя воздвигнувый: людіе веселитесь.

Ірмосъ.

Свѣтися, свѣтися новъй Іерусалиме: слава бо Господня на Тебѣ возсія, ликуй нынѣ и веселися Сіоне! Ты же чистая красуйся Богородице, о востаніи Рождества Твоего.

О божественнаго! о любезнаго! о сладчайшаго Твоего гласа! съ нами бо неложно обѣщался еси быти до скончанія вѣка, Христе: егоже вѣрніи утвержденіе надежды имуще, радуемся.

О Пасха велія и священнѣйшая Христе, о мудросте, и Слове Божій, и сило! подавай намъ истѣе Тебе причащатися въ невечеряѣмъ дни царствія Твоего.

Свѣтилень.

Плотію уснувъ, яко мертвъ, Царю и Господи, трідневенъ воскреслъ еси, Адава воздвигъ отъ тли, и упразднивъ смерть: Пасха нетлѣнія, міра спасеніе. 3.

Н а х в а л и т е х ъ :

Стіхиры.

Стіхъ: Да воскреснетъ Богъ и разточатся врази Его.

Пасха священная намъ днесь показася, Пасха нова святая, Пасха таинственная, Пасха всечестная, Пасха Христось избавитель, Пасха непорочная, Пасха великая, Пасха вѣрныхъ, Пасха двери райскія намъ отверзающая, Пасха всѣхъ освящающая вѣрныхъ.

Стіхъ: Яко исчезаетъ дымъ, да исчезнутъ

Прїидите отъ видѣнія жены благовѣстницы и Сіону рците: прїими отъ насъ радости благовѣщенія, воскресенія Христова: красуйся, ликуй, и радуйся Іерусалиме, Царя Христа узрѣвъ изъ гроба яко жениха происходяща.

Стіхъ: Тако да погибнутъ грѣшницы отъ лица Божія а праведницы да возвеселятся.

Мироносницы жены утру глубоку представшія гробу животдавца, обрѣтоша Ангела на камени сѣдяща, и той провѣщавъ имъ сице глаголаше: что ищете живаго съ мертвыми? что плачете нетлѣннаго во тли? шедше проповѣдите ученикомъ Его.

Стіхъ: Сей день, егдаже сотвори Господь, возрадуемся и возвеселимся въ оны.

Пасха красная, Пасха, Господня Пасха, Пасха всечесная намъ возсія, Пасха, радостію другъ друга обимемъ, о Пасха избавленіе скорби! ибо изъ гроба днесъ яко отъ чертога возсіявъ Христосъ, жены радости исполни глаголя: проповѣдите Апостоломъ.

Слава: и нынѣ: гласъ 5,

Воскресенія день, и просвѣтимся торжествомъ, и другъ друга обимемъ: рцемъ: братіе, и ненавидящымъ насъ, простимъ вся воскресеніемъ, и тако возоцимъ:

Христосъ воскресъ 3.

ВОСКРЕСЕНІЄ.

Христось воскресъ! ликуйте нынѣ,
 Що въ славѣ зъ гроба Онъ повставъ,
 Конецъ принѣсь земнѣй провинѣ,
 И смертію Онъ смерть поправъ!
 Великдень той — то день чудесь,
 Христось воскресъ! — Христось воскресъ!

Христось воскресъ, хочь людска злоба
 Ёму зъєднала люту страсть,
 Повставъ Христось живой отъ гроба,
 Зборовъ пекольну люту страсть;
 Конецъ страдань, конецъ всѣхъ слезъ,
 Христось воскресъ! — Христось воскресъ!

І. Я. Луцкѣ.

Христось воскресе!

Христось воскресъ изъ мертвыхъ, и
 мы воскреснемъ! Надѣя того воскресенія,
 то наибѣльше щасте наше, то осолода
 всѣхъ терпѣнь и запорука будущою щастя.

Дивишь ся челоуѣче на тото жите,
 ахъ яке оно сумне и безрадѣсне!... Зъ
 илачемъ на свѣтъ приходишь и мучишь

ся тяжко на тѣмъ свѣтѣ. Працѣю, труди
ся, що ажъ шкѣра зъ рукъ злѣзає, а хре-
бетъ корчить ся въ двое, помирай холо-
домъ и голодомъ, а еще приїде и сла-
бѣсть и огонь и вода и всяке нещасте...
И щожъ бы таке житє було варта, якъ бы
не тота надѣя, що за те по смерти жде
насъ воскресеніє.

Ба, оно правда, але чи кождый вос-
кресне? чи кождый пѣйде просто до неба
на житє вѣчне и на радѣсть? Про те
всѣ вже знаємъ, що кто хоче по смерти
зъ Іисусомъ Христомъ прославити ся, той
нехай за житя жїє для Іисуса, и зъ Іи-
сусомъ, а нехай завмирає для грѣха и
всякои нечести. Святий Апостоль Павель
пише такъ: *„Христосъ воскресши изъ
мертвыхъ, бѣльше не умирає“, а дальше
каже: „Тому и вы розумѣйте, щосьте
умерли для грѣха, а жїєте Богу въ Іи-
сусѣ Христѣ, Господѣ нашѣмъ; нехайже
проте не царствує грѣхъ въ грѣшнѣмъ
вашѣмъ тѣлѣ, щобысьте мали бути по-
слушнїи его похотямъ.“*

Отъ видимо ясно дорогу, по котрѣй
идучи, можемъ надѣяти ся воскресенія и
житя небесного. Длѣтого то не досыть ве-
селити ся въ день праздника воскресенія
Христового, не досыть спѣвати „Христосъ
воскресъ“, але такожъ застановити ся тре-

ба, на якôй мы есьмо дорозѣ, чи на тôй, що веде до воскресенія, чи на другôй, що веде — до пекла.

Отъ погляньмо: И тамтого року и два роки тому бувъ великдень. И кôлько то есть такихъ, що рôкъ, два роки тому еще жили, спѣвали „Христось воскресе“, а нынѣ вже и грôбъ ихъ западає ся, жили, здорові були, а тутъ прийшла смерть, якъ косою пôдтявъ. А подивѣтъ ся на цвинтари: кôлько тамъ мѣсця, не бракне єго — и кто заручить, що мы першій тамъ не пôйдемо?

Не поможе казати: Я еще молодой, бо смерть не перебирає и молодшого вôдъ тебе забирає. Тôлько такъ на розумъ треба тото взяти: Анужь нынѣ, завтра, зачне колоти, кине въ горячку и вже koniecъ... Задзвонять, зôбють домовину, поховають, — а зъ душею що буде?

Люде не знаютъ, які то грѣхи у насъ, а Господа Бога не обманишь! Не каждый, кто спѣває „Христось воскресе“ — то вже и чистый передъ Богомъ, а таки по правдѣ сказати, зъ Господомъ Богомъ жартовати не можна. Не поможе нѣчого казати: „Якось то буде“, бо кто знає, чи стане часу на то „Якось“.

Тамъ на судѣ торгу и пощады не

буде, тамъ судъ и засудъ — а мудрагельство не має мѣсця.....

Для того закимъ заспѣваемъ тоту пѣсню: „Христось воскресе“ застановѣмъ ся, чи маемъ мы надѣю, що воскреснемъ колись до житя вѣчного а щасливого? „Очистимъ чувствія!“ Очистѣмъ душу, разъ повстанѣмо зъ блуда, разъ вступѣмъ на праву дорогу. Бо не на те страдавъ Іисусъ Христось, щобы мы зневажали Ёго цїяньствомъ, нечистотою, безбожною мовою, плюгавыми учинками, безвстыдными гадками, рабованѣмъ чужого добра, непошанованѣмъ недѣлѣ и свята и т. п. грѣхами. И певно не на то воскресъ Христось, щобы грѣшнымъ, а грѣха не кающимъ ся рай вѣдкрыти!

Рай и воскресеніє для праведныхъ, для грѣшныхъ — судъ и некло. Надъ словами тыми застановѣмъ ся глубоко — закимъ заспѣваемъ тотѣ вознеслї слова: „Христось воскресе!“

Ангель вопіяше.

Кто зъ насъ не знае тои пречудесной святымъ Іоаномъ Дамаскиномъ зложенои пѣсни :

„Ангель вопіяше благодатнѣй : Чистая Дѣво радуй ся, и наки реку радуй ся ; Твой Сынъ воскресе тридневенъ отъ гроба и мертвыя воздвигнувый, людіе веселѣтесе ! „

Если кто, то Найсвятѣйша Дѣва наибольше терпѣла въ часѣ страсти и смерти Свого Сына. А що наибольше терпѣла, то и заслужила на наибольшу потѣху. Заледво Іисусъ Христосъ власною силою возставъ изъ гроба, сейчасъ пѣславъ Ангела, щобы обвѣстивъ тое Пречистѣй Дѣвѣ. И отсе въ убогѣй комнатѣ Пречистой Дѣвы являеся Ангель и голосить : *„Чистая Дѣво радуй ся ! Твой Сынъ воскресе отъ гроба, якоже пророче !“*

Ктожь опише радѣсть Пречистой Дѣвы ? А прецѣнъ и тогды перша Ёи гадка звернена була до Бога ; Она благодарила Ёго такъ само, якъ тогды, коли Ангель благовѣстивъ Ёй : *„Се почнешь и породить Сына !“*

Дорогі братья и сестры ! Радѣсть Пречистой Дѣвы зрозумѣ той лишень, кто

зрозумѣвъ велику Ёи болѣзнь въ часѣ страсти Іисуса Христа. Ёсли ты брате, чи сестро въ часѣ страсти Христовои чувъ бѣль и смутокъ, чуючи о тыхъ мукахъ, якѣ понѣсь Спаситель, ёсли ты плакавъ, видячи Ёго на крестѣ разпятаго, ёсли ты розважавъ той бѣль, що переймавъ душу Пречистой Дѣвы, то ты зрозумѣешь и Ёи велику радѣсть и радѣсть тоту подѣляти будешь.

Менѣ ся здае, що бѣльше нѣчимъ не можемъ почитити Пречистой Дѣвы, якъ подѣляючи тоту радѣсть, що Сынъ Ёи воскресъ отъ гроба. Тому въ часѣ святочнѣмъ звертаймо сердца нашѣ до Пречистой Дѣвы и спѣваймо сесю пречудесну пѣсню: „Ангель воцѣяше!“ А будьмо увѣренѣи, що Пречиста Дѣва не забуде о насъ, а скрѣпитъ насъ ласкою своею, щобы и мы колись радували ся воскресеніемъ и чули якъ Ангелы въ небѣ безнастанно спѣвають: „*Чистая Дѣво радуй ся!*“

Плотію уснувъ...

По смерти Тѣло въ гробъ зложили,
Книжникѡвъ злоба явно ликує,
Що правду Божу на крестъ прибили,
Що ложь и здрада въ свѣтѣ панує...
А людска пѡдлѡсть допняла свого,
На крестъ судила Бога самого...

Въ тѡмъ вѣсть несеся: „воскресъ во славі!“
Правда воскресла мимо печати
Конецъ прийшовъ днесъ смертнѡй державѣ
И крестъ надъ свѣтомъ має сіяти,
А сила пекла и людска злоба
Западе въ глубѣнь вѣчного гроба!...

І. Я. Л.

Якъ проводили пасхальні дні перші христіане?

Свѣтлий тиждень бувъ для першихъ христіанъ а потому для цѣлои Церкви черезъ довгі вѣки — поки не стала упадати ревнѡсть въ богочестію — часомъ великои радости, однакъ и искреннои горячои молитвы. Пастырѣ Церкви въ тѡмъ часѣ щоденно выголошували науки духовні. „По святѡмъ и спасительнѡмъ дні Пасхи —

говорить св. Кириль Єрусалимскій, вѣдъ другого дня свѣтлого тыждня вы христіане собирайте ся въ церквахъ и слушайте слова Божого !“

Св. Іоаннъ Златоустый иише такъ : „Вы щоденно чуете церковну науку : черезъ тотѣ дни свѣтлого тыждня, мы, т. е. учителѣ церковнѣ, предкладаемъ вамъ щоденно духовну трапезу, и кормимо васъ солодощами Божого слова.“

Въ часѣ свѣтлого тыждня взбороненѣ були всякѣ театральнѣ забавы, щобы пустою розрывкою не нарушати святости великого праздника. На шестѣмъ вселенскѣмъ соборѣ (691. року) рѣшено такъ : „Вѣдъ дня Воскресенія Христоваго до Ооминои недѣлѣ, черезъ всѣ дни мають вѣрнѣ по церквахъ молити ся, спѣвати псалмы и пѣсни духовнѣ, радуючи ся и торжествуючи во Христѣ, при читаню божественныхъ писаній, причѣмъ повиннѣ принимати св. Тайны. Въ той бо способъ и мы зъ Христомъ воскреснемъ и вознесемъ ся. Длѣтого въ тѣмъ часѣ нехай не буде ніякихъ увеселеній, народныхъ выставъ и забавъ.“

Цѣлый той тыждень назначеный бувъ на роздачу милостинѣ и сповнюване добрыхъ дѣлъ. Царѣ и князѣ, императоры Валентинѣ, Теодозій и Аркадій, Юстиніанѣ

и другі давали приказы своимъ намѣстникамъ, щобы въ день Пасхи помилювали многихъ вязнѣвъ и пускали ихъ зъ вязницѣ на свободу, вынявши такихъ, котрымъ разъ вже було прощено, а они попали ся въ друге до вязницѣ.

Въ судахъ и урядахъ ведено лишень такій справы, якъ наданя свободы невѣльникамъ ради воскресенія Христового, прощене довгу, обдаренє бѣдныхъ землею и т. д.

Бувъ се часъ любви, прощєня, милосердія, а якъ пише св. Григорій Нисскій: Сего дня вся вселенна якъ одна родина, що зѣбрала ся до одного дѣла а позабувши на все инше лучить ся въ спѣльнѣй молитвѣ. Нема нынѣ подорожнихъ на дорогахъ, не видно морякѣвъ на мори, хлѣборобъ покинувъ нынѣ плугъ и рало, а прибравъ ся въ святочну одѣжъ, гостинницѣ стоять порожнѣ, щезли шумнѣ зборища, якъ щезає зима зъ приходомъ весни; безпокойства, замѣшаня и бурѣ житя затишли на часъ праздника. Якъ новыи, що ино выроѣвшій ся рѣй пчѣль, вылетѣвши изъ улія на сонце и воздухъ, цѣльый сѣдає на однѣй галузи дерева, такъ и въ той праздникъ всѣ члены родины збирають ся въ однѣмъ домѣ.

Праздникъ той облегчає всяку скорбъ и нема чоловѣка такъ сумного, котрого бы

не розвеселила радѣсть нынѣшняго дня. Нынѣ освободжае ся узника, прощае ся довгъ довжникови, невѣльникъ получае свободу, а остающій въ рабствѣ дѣзнае полекшѣ. Повинному пращае ся вину, бо кождый зъ насъ потребуе такожь прощенья а вже наибѣльше запотребуе его въ день загальнаго воскресенія.

Тому творѣть дѣла милостинѣ, потѣшайте сумныхъ, пѣдносѣть упавшихъ духомъ, — а все Христоваго воскресенія ради.

Подѣбно читаемо и въ письмахъ св. Іоанна Златоустаго въ бесѣдѣ до антїохійскаго народа: „Хочу вамъ розказати о великомъ празднику Пасхи, котрый поважають всѣ, навѣть и невѣрчї, а котрый почтивъ и самъ боголюбивый императоръ (Теодозій), такъ, якъ не почтивъ его до теперъ ніякій царь — а именно выпустивъ для любви Христа всѣхъ вязнѣвъ на волю.

Такъ то обходили въ давныхъ часахъ свѣтлу седмицю. Чи такъ обходимъ и мы той тыждень? Чи пращаємъ провины, чи годимо ся зъ тими, до котрыхъ живили мы гнѣвъ? Чи бѣдный не вѣдѣде вѣдъ порога нашего голодный? Чи восхваляємъ святе воскресеніе въ пѣсняхъ и читаню набожныхъ книжокъ? Застановѣмъ ся надъ тымъ!

Памятаймо о помершихъ,

Божественный Спаситель вступивъ до ада и тутъ „упразднивъ имущаго державу смерти, сирѣчь діавола“, то значить поборовъ того, кто мавъ власть смерти т. е. злого духа.

Христось вступивъ до ада, щобы тутъ возвѣстити Свое воскресеніе и свободити душъ праведныхъ. А праведными тыми були прародичѣ нашѣ, патріархи, пророки и всѣ тотѣ, котрѣ хоронили законъ Божій, та по смерти не могли дѣйти до неба, бо брамы того були запертѣ такъ довго, доки Спаситель не принѣсь ся за насъ въ крестну жертву.

Святый Апостоль Павель въ посланію своемъ до Ефесеѣвъ говоритъ: „вступивши на высоту, вывѣвъ пѣйманныхъ вязывѣвъ, и давъ людямъ дары. А то, що вступивъ, щожъ есть иншого, якъ того, що передше зѣйшовъ бувъ до низшихъ частей земли? А котрый зѣйшовъ бувъ, той есть той самъ, котрый вступивъ надъ небеса, абы все исполнити.“ Слова тотѣ поясняе намъ св. Кассіанъ такъ: „Вступивши въ адъ, Іисусъ Христось блескомъ своєї славы розяснивъ непронижнему темноту пекла, разрушивъ мѣдянѣ его ворота, сокрушивъ желѣзнѣ

ланьцухи и святихъ плѣнникѣвъ вивѣвъ зѣ собою на небеса.“

Було вѣрованє, що Ісусъ Христосъ вивѣвъ всѣхъ изъ ада, такъ, що адъ оставъ ся пустымъ. Розумѣе ся, що пѣдъ адомъ розумѣти належить тото мѣсце, пѣдѣбне теперѣшному чистилищу, въ котрѣмъ перебували душѣ праведныхъ. Кто бо попавъ ся въ пекло вѣчне, той и оставъ ся тамъ, и Ісусъ Христосъ до пекла не зѣйшовъ бувъ, бо для тыхъ, котрѣ тамъ попали ся, помилованя бути не може.

Єсть и друге вѣрованє, о котрѣмъ читаємъ такожъ въ житю святого Макарія Египетского, що всегда, черезъ три дни святого праздника Пасхи, душѣ въ чистилищи дѣзнають въ мукахъ своихъ великои пѣльги.

Церковь свята памятає о нихъ и въ другій або третій день праздника идуть вѣрнѣ зъ процесією на цвинтаръ и творять молитву о усопшихъ. Молитва тота приносить имъ велику пѣльгу и для того повинна она бути и щира и ревна.

И когожь у насъ нема тамъ межи могилками, чи тата, чи мамы, чи жѣнки, чи брата, чи сестры, чи рѣдныхъ, чи знакомыхъ? А єслибы мы знали, якъ тяжко страдають душѣ въ чистилищи, мы бы подумали, що и они — тотѣ нашѣ близькѣ

серцю мучать ся тамъ, бо дуже мало
 есть такихъ, котрѣ бы по смер-
 ти впростъ ишли до неба, и пев-
 но не жалували бы молитвы и милостинѣ
 нашої. Може тато, може мама, а може
 и обое; братъ, сестра, сынъ, донька не ма-
 ють въ тыхъ мукахъ нѣякои помочи, бо
 мы забуваемъ о нихъ!.. А муки тотѣ дуже
 страшнѣ, бо огонь очищае ихъ, а огонь
 палить. А колись по смерти и мы тамъ
 будемъ и жаль ся намъ зробить, що тотѣ
 котрѣ ся лишили тутъ на свѣтѣ не памя-
 таютъ о насъ, не дають милостинѣ за
 нашу душу, не творять молитвы, не
 постарають ся о службу божу.

— Га, не дбали мы за житя о тыхъ
 котрѣ скорше насъ зѣйшли до гробу, не
 будуть и о насъ дбали нашѣ дѣти.

Тождь дорогѣ братя, въ часѣ праздника
 Пасхи памятаймо и о душахъ усопшихъ.
 Не жалуймо милостинѣ, не жалуймо на
 службу божу, на парастасъ, на молитву,
 бо то для нашихъ найблизшихъ иде. Па-
 мятаймо що и насъ жде тота сама доро-
 га. Не одна доня жалуетъ дѣдови грошикъ
 на Отченашъ за душу тата, мамы, не о-
 денъ парубокъ еще и не давъ нѣколи край-
 царя на молитву за усопшихъ, але не жа-
 луетъ на непотрѣбнѣ рѣчи.

Гей, гей молодѣ! дивѣтъ ся на тыхъ

старыхъ, що ледво ногами вже волочуть, и они колись були такі якъ! и вы. може еще и цѣкавші, а теперъ?... Правда, що рѣкъ злетѣвъ якъ оденъ день, и другій и третій злетить, прийде смерть, прийде мука по смерти а помочи ніякои...

Що вы творите для душъ въ чистилищи, то собѣ творите! Каждый крайцарь, то складаете мовъ до скарбони на грубый процентъ, они вамъ стократно то вѣддадутъ. Для того: Памятаймо на души въ чистилищи, а особенно памятаймо на нихъ въ часъ праздника святой Пасхи! Молѣмъ ся и творѣмъ милостиню, бо кто знае, чи на другій рѣкъ и мы не будемъ вже въ гробѣ, и чи намъ не потреба буде молитвы и милостинѣ...

Кара Божя.

Въ церквѣ весь нарѣдъ молить ся Богу, молить вѣдъ вечера суботы, цѣлуе святу плащенницу, жде великодной утренѣ — жде,

коли понесуть ся слова: „Христось воскресе изъ мертвыхъ.“

Въ корчмѣ темно, жида спять въ своихъ бебехахъ, а въ корчмѣ властивой на лавѣ спить Иванъ, господарь того села, молодой еще чоловѣкъ, що нанявъ ся шинкувати на часъ жидовскихъ святъ, припавшихъ власно на часъ святои страстной недѣлѣ и праздника Воскресенія Христоваго.

Иванъ не бувъ однимъ зъ тыхъ, що то все палять жидамъ въ грубахъ и спять пѣдъ жидовскою лавою, — вѣнь мало заглядавъ до корчмы, хотяй вѣдь горѣвки не зарѣкавъ ся. Але що захланый бувъ на заробокъ, а жидъ обѣцявъ ся дати по шѣсть шустокъ на день, то и пѣйшовъ шинкувати. А що жида тримали на присѣлку другой шинкъ, то тамъ пѣйшла Иванова жѣнка, забравши зо собою двоє нелѣткѣвъ-дѣтей.

Передныхъ лѣтъ шинкували тутъ два славны пѣяки — Процъ, але одинъ зъ нихъ саме передъ святами утопивъ ся по пьяному, а другой сидѣвъ въ криминалѣ; и тому Иванъ надѣявъ ся на добрый заробокъ, бо знавъ, що крѣмъ жидовскои платнѣ можна придбати собѣ бѣльше черезъ доливане воды до горѣвки и т. д.

Село було мѣшане, жили тутъ и ма-

зуры, а що у нихъ було по святахъ, то где хто таки рано вступивъ до корчмы, чи за тютюномъ, чи за чимъ треба, а где-язъ таки стали ганьбити Ивана, що по́йшовъ на жидѣвского наймита, та еще въ наибѣльше сеято.

— Нехай кождый пантруе свого носа — а зась до мене, вѣдгризавъ ся Иванъ. Якъ схочу, то собѣ на проводы зроблю великдень. Або то великдень иншій день, якъ другій, чи що?

Дзвонять дзвоны, иде обхѣдъ въ округъ церкви, а Иванъ саме цѣдить горѣвку, та спускае гараць. Наразъ чуе на пѣдсѣню страшный крикъ!

Выбѣгае, а то его жѣнка, розхрѣстана, простоволоса, бѣла якъ полотно!

— Що ся стало, гей жѣнко?

— Иване, Павлусъ унавъ до пивницѣ, на смерть ся забивъ.

Иванъ злапавъ ся за голову. Кинувъ все, корчму, фляшки, летить на другій конецъ села. Тутъ вже зѣбрало ся кѣлько людей. Нещасте за нещастемъ. Мала Ксеня, дволѣтокъ, не бачучи мамунѣ, котора перелякана и забула на ню, выйшла на дорогу, тутъ упала въ калабаню придорожну и закимъ прибѣгли люди, утопила ся.

Кара, кара Божа! гомонять люде, а

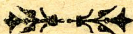

тотѣ слова мовѣ гадѣ впивали ся въ серци
Ивана. Вертають люде зъ церкви зъ пас-
хою святою, несуть и Иванъ и его жѣнка
— та не пасху а кожде зъ трупомъ ди-
тины...

Братя! сумно подумати, а однакъ,
скѣлько то людей, таки нашихъ, забуває
на найсвятѣйшій свѣй обовязокъ и иде
служити нехристамъ. Найбѣльшій празникъ
Христовый, день радости и утѣхи въ Бо-
зѣ — а въ кождѣй корчмѣ сидить христия-
нинъ и наймытуе у жида.

До корчмы каже собѣ приносить свя-
ту пасху, и тутъ христосуетъ ся зъ дру-
гими.

Не знаю, чи може бути щось сором-
нѣйшого, а на жаль такъ есть. Тажъ если
вы не въ силѣ представити тымъ людямъ
цѣлу огиду ихъ, то бодай молѣть ся, що-
бы Богъ зворушивъ серця, и довѣвъ до
того, чтобы подѣбна погань не случала ся
на святѣй Руси.

Злый звичай.

Було то въ гѣрскѣмъ селѣ Л. Люде
були тамъ дуже честнѣй, пѣакѣвъ заледво

кôлька, але мали той звичай, що приносили разомъ зъ пасхою и горѣвку до свячення.

Священникъ протививъ ся тому, и показувавъ, що то не повинно бути, щобы еще святити тую отрую, черезъ котру тôлько грѣха есть и нещастя.

Люде послухали, але знайшло ся еще кôлька газдинь, що сховали на самъ спôдъ пласкату флящинку зъ горѣвкою пôдъ пасху. И що скажете? власнi ихъ дѣти розповѣли старшому братови, що бувъ дуже тверезый, умный и всѣми люблений. Отъ и вôнъ передъ службою Божою, коли вже всѣ уставили ся на цвинтари, иде нѣбы жартомъ до однои газдынѣ, бере пасху въ руки, пôдносить и каже:

— А яка красна пасха! А тамъ що пôдъ нею? И нѣбы несвѣдомо вытягае флящину.

— А то що, горѣвка?

Засоромила ся газдыня, а тутъ другi школярики кричать:

— И моя мамуня мае горѣвку... и моя и моя!

Старшiй братъ все нѣбы жартомъ иде вôдъ однои до другои и вытягае флящинки. Одна потайкомъ хотѣла сховати за пазуху, та фляшка выскочила ся зъ рукъ — бевхъ, та и упала на очамъ всѣхъ.

Позбирали тоті флящинки, старшій братъ такъ красно обернувъ того въ жартъ, дає хлопцямъ и каже :

— Идѣть дѣти — стрѣляйте !

Хлопцѣ побѣгли за звѣницю и дальше флящинами до камѣня.

Вѣдь того часу никто вже тамъ не несе горѣвки святити. Та на жаль суть еще мѣсця, где святятъ єи. Злыи то звычай и мы повинни дуже стеречи ся того. Горѣвка — то гибель людска, она причиною рѣжного зла. Тому звычай той єсть пониженємъ обряда посвящуваня пасхи. Нехайже вѣнь не водить ся нѣгде помѣжь нами. Нехай щезає въ безвѣсти !...

Для старыхъ и молодыхъ.

Що може добра книжка ?

Добра книжка є чимсь добрымъ такъ для праведныхъ якъ и грѣшникѣвъ. Праведный знаходить въ нѣй поживу для своєи душѣ, а грѣшникъ лѣкарство. Добра книжка є хлѣбомъ для сильныхъ а поживою для слабыхъ. Прочитанємъ доброи книжки вѣдганняє ся злїи мысли а черпає ся добрий. Христось самъ вѣдогнавъ дїавола пись-

момъ, сказавъ бо: „Стоить написано...“
 Добрѣ книжки суть тыми дорогосказами,
 за помочію котрыхъ знаходимо дорогу до
 неба. Зъ добрыхъ книжокъ черпаемо свѣ-
 тло для душѣ подобно якъ пчолы зъ цвѣ-
 тѣвъ черпають мѣдъ.

Діавола можна порѣвнати до пса на
 припонѣ; нѣкого не може вкусити, хиба
 того, що ся легкодушно до него зближить.
 А человекъ, що ся давъ вкусити псови
 припнятому, уважаєте всѣ за безъумного.
 — Не зближай ся одже до діавола черезъ
 свои похоти и забаганки дочаснѣ, а не
 буде спосѣбности тебе кусити. Може гав-
 кати, рвати ся, але нѣкого не може зра-
 нити, хиба того, що самъ хоче; вѣнъ шко-
 дить не черезъ примусъ, але намовою; не
 може нашего призволеня вымусити, але
 старає ся єго выжебрати.

Коли ворогъ чигає на твою пятау, то
 ты уважай на єго голову. Зъ єго головы
 початокъ всѣхъ злыхъ пѣдшентѣвъ: сте-
 режи ся, поки нема призволеня, бо заразъ
 наступає уподобане. Не можешъ на єго
 голову наступити, то утѣкай вѣдъ него.

Св. Августинъ.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Вишлеемска, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичні. 20 кр.,
Семе — не кради 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ
30 кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Процесовичѣ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр. На
старости лѣтъ 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Менші 30 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

1904.

Число 5.

Книжочка Мисійна.

→ Цѣна 3 кр. →

ПЕРІЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ
- - - - - І. Лазора, - - - - -
1904.

Рѣкъ 1904.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число пята.

Накладомъ свящ. Л. Джулынского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатлѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора.
1904.

„За всѣхъ молишися Благая...“

Марія прибѣжище наше! Непорочное Зачатіе.

Радуйся свѣте! ликуйте нынѣ
Земле и небо и вся вселенна,
Бо тайны повна зѣрниця денна
Вже засіяла! облаки сині
Золотомъ ткає, — свѣтъ озаряє
Пекло тревожить и покоряє....

Радости радѣсть, — якъ Тебе звати,
Святости святѣсть — Маріє — Мати!

Въ утробѣ Анны чудно почата
Пренепорочна! — Величнымъ хоромъ
Лучѣмъ ся дружно зъ небеснымъ
дворомъ;
Най вся вселенна въ радѣсть богата
Поклонъ приносить — славу голосить
Тѣй, Котру небо днесъ превозносить!

О повна ласки и благодати,
Якъ небо чиста — радуї ся Мати!

Свѣтъ невечерный, що просвѣщае,
Зъ высоты всходу всѣхъ въ тмѣ си-
дѣчихъ

И въ сѣни смертной и въ грѣсѣ
спячихъ

Самъ Христосъ Богъ нашъ Тя величае.
Молебъ Твоихъ ради — прощае
зрады

И не поскупить грѣшнымъ вѣдрады!
Щобъ лишъ могли мы все величати
Тебе пречиста Дѣво и Мати.

І. Я. Луцыйкѣ.

Идѣмъ до Маріи!

Дорогій читателю книжочки тои! Не
знаю, дорогій брате и ты дорога сестро,
въ якѣмъ ты єсь вѣцѣ. Може книжочку

тоту читае молодець, або дѣвчина, що ино якъ то кажуть жите ся имъ усмѣхае, хотяй по правдѣ, то въ житю радости и смѣху мало.

А може читае еи старшій господарь, або газдыня, а може старенькій дѣдусь прикличе внука, и скаже: Ану но Миханю, чи тамъ Васильцю — ты письменный, до школы ходишь, перечитай менѣ, що то тамъ въ тѣй книжочцѣ пише?

А може цѣла родина засяде при недѣлѣ, або вѣльнѣй годинѣ, та въ голосъ ктось стане читати, а другіи послушаютъ. Та чи читати еи будутъ старіи, чи молодіи, якого небудь стану, щасливіи, чи нещасливіи, а знайте всѣ, що цѣль кножочки тои єсть така, щобы скрѣпити еще бѣльше въ насъ любовь до Пречистой Дѣвы Маріи.

„Тѣлько правды що въ Господа Бога!“ кажуть нашій люде. А я додамъ еще тотіи слова: „Тѣлько ласки и милосердія, що въ Пречистѣй Матери небеснѣй!“ Абожь мы того не знаємъ! Постигне насъ яке горе, почувемъ яку несподѣвану, а страшну для насъ вѣстку, отъ кождый сплесне руками и першій єго слова суть: „Мати Пречиста ратуй мене!“ То цѣлкомъ такъ само, якъ дитина мала, чи кто посварить на ню, чи и ударить, чи налякае ся кого чи чого, чи упаде, то хотяйбы то було и да-

леко за домоу, то перше еи слово естъ: „мамо!“ и иде до матери и плаче и жа-луе ся.

Або зновъ сынокъ не послухавъ тата, а тато любить покарати, отъ боячи ся тои кары, малый псотникъ иде напередъ до матери, и мати заступитъ ся за нимъ и ублагае батька.

Або неразъ, коли вже чловѣкъ старшій, або и старый добре, а нещасте его постигне, то мимоволѣ на очахъ стае ему давно вже покойна мати и тѣ часы, коли то мама була для него цѣлымъ житемъ. Правда, лѣпше було тогды? Бо якажъ мати не любить дитины своєї, котра не рада бы крови зъ пѣдъ сердца дитинѣ дати!

Дорогѣ, сердечнѣ! А ктожъ естъ Пречиста Дѣва Марія, якъ не Матѣрь наша? Она Матерію всѣхъ насъ, тожъ каждый зъ насъ кѣлька разѣвъ денно взыває еи: „о Мати, Мати, Мати благодати!“ до Неи кличемо, до Неи звертаемъ сердца, неразъ мимоволѣ, першій воскликъ зъ сердца ви-рываетъ ся въ словахъ; „Мати Христова! Матѣнько Божа!“

До Неи идемъ въ бѣдѣ и журбѣ, гѣрко заплачемъ неразъ передъ Нею. До Неи и тогды идемо, коли не смѣемъ очей пѣд-

нести до Ісуса, бо душа наша омрачена грѣхами.

До Неи за житя, до Неи въ годинѣ смерти звертае кождый очи.

А Отцѣ святой Церкви выразно пишутъ, що безъ помочи Маріи не возможно честно жити, не возможно добре умерти и не возможно дѣстати ся до неба!

Дорогіи мои! Знаемъ, що жіємо, знаемъ, що гѣрке тото житє наше, знаемъ, що помremo, и знаемъ и то, що яке житє, така и смерть — а бѣльше нѣчого не знаемъ.

Що буде по смерти? Суть мудрагелики, що то кажуть: ей, що тамъ по смерти, закопають и конецъ! И у насъ суть таки мудрагелики, трафляють ся, ба и по книжкахъ и немудрыхъ газетахъ пишутъ: „що тамъ по смерти, дбай, щобы за житя добре було.“ Але нашѣ тотѣ мудрагелики, то тѣлько такѣ самоучки, були иншѣ безвѣрники и безбожники, що то на цѣлый свѣтъ тумана пускали и писали и голосили: нема Бога, нема суду, анѣ неба, анѣ пекла. Они стали за житя такъ голосными, що нашѣ мудрагелики уважалибы собѣ за щастє чоботы имъ пуцувати. И видите, тотѣ великѣ мудрагелѣ, що то кричали: нема Бога, анѣ Ёго суду! при смерти вzywали священника,

трясли ся збѣ страху, дрожали передъ судомъ божимъ и пекломъ!

Яке житє, така и смерть! А говорѣмъ, що хочемъ, таки треба зглянути ся на власне житє. Яке оно? Чи таке, якъ має бути? То мало сказати: „Я не убивъ, не підпаливъ,“ то вже и воробцѣ встыдають ся таке цвѣркотѣти. Мы знаємъ, що суть всякѣ грѣхи, котрѣ убиваютъ душу. Тожъ бачимъ, якъ свѣтъ повный грѣха и злого! Если житє зле, то и смерть така буде — а по смерти — вѣчна кара.

Святой я не есмь, — то кождый нехай собѣ скаже, — а нехай и подумаетъ, що завтрѣшного дня вѣнъ не певный. Дятого часъ, найвысшій часъ розважити тото добре и ударити ся въ груди и завернути на иншу дорогу, на тоту, що то веде до Бога.

А ктожь поведе насъ? Пречиста Дѣва Марія! Найбѣльшій грѣшникъ, найбѣльшій окаянникъ смѣло ити до Неи може. Чому? бо она Мати, а мати не кидає свои дитины нѣколи!

Ведутъ на шибеницю такого, що убивъ много людей, проливавъ кровь, всѣ зъ лякомъ глядять на него — а его мати плаче, жалуетъ. Живе на свѣтѣ грѣшникъ, окаянникъ и пѣякъ и злодѣй и нечистый;

люде цурають ся. Богъ вѣдвернувъ лице вѣдъ него, а Мати Божа мае еще мило-сердіе, нехай вѣнъ звѣрне ся до Неи, нехай скаже: „Мати Божа помилуй мене“ а Пречиста умолить для него каяне и спасе его душу.

Найвысшій намъ часъ дорогій братя и сестры вступити на дорогу чесного житя. Тому идѣмъ до Маріи! Идѣтъ всѣ и наибѣльшій грѣшники и праведніи, идѣтъ до Неи, шукаймо ласки, помочи, порады. Бо мало то вѣдшепотѣти молитву равѣшну и вечѣрну, мало перекрестити ся передъ образами, треба цѣлымъ серцемъ припасти передъ Пречистою Дѣвою, треба до Неи ити щиро, якъ дитина до матери, а тогды доперва можна певнымъ бути Си любви и помочи и надѣяти ся на спасене!

Книжочка тота, нехай доводить васъ на дорогу, ведучу до Пречистои Дѣвы. Читайте, розказуйте другимъ, и спѣвшѣтъ до Маріи, спасайте душѣ вашѣ, освячуйте серця, щобы колись тамъ въ небѣ могли мы всѣ величати пренепорочну и присноблаженную Богородицу.

Помôчь Маріи.

Було то кôлька лѣгъ тому. Назаретъ, мѣсточко, где проживала Пр. Дѣва и где возраставъ І. Христось належить теперъ до Туркôвъ и такъ въ мѣсточку, якъ въ округъ него живуть переважно погане. Въ сусѣднôмъ селѣ Думанъ, занедужала тяжко дитина и вже помирала. Видить матѣрь, поганка, що дитя конає, а помочи ему не можна; згадала, що жѣнки христіянськѣ въ нещастяхъ просять о помôчь якусь Марію, котру зовуть Матерію Бога. Бере конаючу дитину на руки, бѣжить до Назарета, видить церковь, клякає передъ нею и говорить: „О Ты, котру христіане величають — если Ты еси правдивою Матерію и если маешь таку власть, якъ се христіане голосять, поратуй мою дитину!

Дивить ся а дитина вже здорова простягає до неи руки и смѣє ся! Щаслива поганка збрвала ся, якъ то

кажуть, на рѣвнѣй ноги, поклонили ся передъ церквою и радѣсно кличе: „Добра Мати, нехай Тобѣ нашъ Богъ заплатить!“ Побѣгла до села и всѣ погане стали кричати: „Чудо, дѣйствѣе чудо!“ Заразъ зѣбрало ся цѣле село и всѣ кажуть, що треба ити до церкви подякувати за тото чудо. А що зъ села свого они выходятъ всегда зъ оружіємъ, то и теперь уоружені идутъ до Назарета. Христіане зъ мѣсточка, видячи говну уоруженыхъ людей були певні, що Турки идутъ на нихъ, вырѣзати христіанъ. Стали крыти ся, где кто мѣгъ. Але вѣйтъ турецкій иде до священникѣвъ и каже що они прийшли до церкви, подякувати за чудо. А коли впустили ихъ до церкви, они мовчки окружили чудесный образъ Пречистой Дѣвы а спасенна Нею вѣдъ смерти дитина принесла во жертвѣ двѣ великі восковѣ свѣчки.

Выйшовши зъ церкви, Турки побачили Разпятіе и стали пытати, кто

то такій и за що до креста прибитый? А коли христіяне имъ розказали, що то Ісусъ Христосъ, Сынъ Маріи, котрого жида мучили — погане загорѣли такимъ гнѣвомъ до жидѣвъ, котрыхъ въ Назаретѣ есть не мало, що хотѣли всѣхъ вырѣзати и ледво удало ся ихъ повстримати. Все таки не могли зрозумѣти, якъ можна було мучити Сына такъ доброго и Матери!

А однакъ, скѣлько то разѣвъ денно кождый зъ насъ зневажає Сына Тои, такъ доброй Матери!

Прибѣжище грѣшникѣвъ.

Грѣшивъ я тяжко, бѣльше всѣхъ людей,
Одинъ грѣшивъ я и лукавивъ,
Роздеръ я одѣжъ ласки Твоей,
Дорогу спасенія оставивъ.

Душа и тѣло въ ранахъ все лежить,
Я самовольно трачу душу.

Огонь пекольный, — ахъ вже горить,
Згорѣти нещасный въ нѣмъ мушу!...

Пропало все, стративъ я ласку Божу
согрѣшивъ и проклятый я вѣдь Бога. Діа-
воль вселивъ ся въ сердце мое.... Нынѣ,
если я умру, а умерти можу таки заразъ,
въ тѣй хвили, то поїду до пекла. Хри-
стось страдавъ за мене, Кровь свою про-
ливъ, а я пустивъ ся на розпусту, на нечи-
стѣ дѣла и гадки, я не слухавъ науки
церковной, до церкви не ходивъ, постити
не постивъ, смѣявъ ся зъ тыхъ, що бо-
ять ся пекла. Овва! що менѣ, я еще мо-
лодый, молода, абы люде не бачили та не
дѣзнали — а о Бога то и нема що дбати!

А теперъ глядишь въ сердце власне и
бачишь, що зло есть. Приходить каiane,
та кто знае, чи не за пѣзно, бо перебра-
на мѣра!... И розпука бере ся за сердце, а
въ головѣ шумить, и самъ до себе ка-
жешъ: все пропало — я вже проклятый!...

Стѣй! не забувай, що есть Матѣрь
Пречиста. Не смѣешь звернути ся до Іи-
суса Христа, боишь ся Ёго гнѣву, иди до
Матери Божои, а памятай, що Она есть
прибѣжище грѣшнымъ...

Видить Марія грѣшника, видитъ на
нимъ образъ божій такъ пониженный и о-

сквернений; видить, що чоловікъ той вже, вже надъ пропастію пекла, а коли тамъ разъ паде, то не спасе его навѣтъ Она; видить, що мечъ божої кары на нитцѣ вже висить надъ твоєю головою — и отъ чую наразъ голосъ твоїй и видить, що ты хотѣвъ бысь ся покаяти, и Она мала бы тобѣ не допомогти?

О! Если звернешь ся до Нееи, Она спасе Тебе! Она сама сказала до одной Святой: *„Я есмь Матерію всѣхъ грѣшниковъ, готова все принять тыхъ, котрі до мене ся утѣкають, молятъ милосердія моего и обѣщаютъ поправу“*.

Каже св. Вернардъ, що если бы Марія просила о спасеніе грѣшника, котрый ся кае, а всѣ Ангелы и цѣле Небо хотѣлобы, щобы вѣнъ пошовъ до пекла, мольба Маріи мусить бути выслухана“. Сынъ Божій не вѣдмовить нѣчого Своей Матери. Зновъ же другій Святый каже, що неподѣбна рѣчь, абы той, кто прибѣгае до Маріи, а Она его прийме, не бувъ спасеный! „Кто буде спасеный? — пытае ся св. Діонізій — той за котрымъ постоитъ Пречиста Дѣва!“

Не трать брате, сестро надѣѣ! Але памятай на тоті слова: *„Я готова принять тыхъ, котрі до Мене ся утѣкають и обѣщаютъ поправу“*.

Безъ тебе и Марія не спасе души твоєї. Не думай брате и ты сестро моя, що можна грѣшити и сказати такъ: „Марія за дуже мене любить, щоби дала менѣ пропасти!“ Уважай, що грѣшити въ упованію на милосердіє Бога, або милосердіє Маріи, то одинъ зъ головныхъ грѣхѡвъ! Не думай, що досыть кѡлька разѡвъ на день мовити Богородице Дѣво и вже буде спасеніє. Въ дома, на поли спѣваєшь безвстыдну чабарашку, говоришь о нечистыхъ рѣчахъ, плюгавишь ся такими гадками, а потому скверными устами взываєшь Маріи? Называєшь Ёи Матерію, але милосердія не маєшь надъ Ёи дѣтьми, а своїми ближними.

О! май милосердіє самъ надъ собою! прибѣгай до Пречистой Дѣвы проси о ласку каяня ся, жалуй за грѣхи и обѣцюй по праву. Тогды Она тебе спасе, инакше дужи, бо якъ правдою єсть, що сонце свѣтить, такъ правдою єсть, що грѣшникъ, єсли помре въ грѣху, мусить горѣти въ пеклѣ. Тѣлько, що сонце свѣтить до часу, а пекло буде вѣчне!...

Моли ся душе христіянська, моли ся словами св. Ефрема: „О Мати Христова! живый и умерлый нѣколи не хочу вѣдлучити ся вѣдъ Тебе, хотяй бымъ о всѣмъ забувъ, о Тобѣ не забуду, бо знаю, що

хотѣйбы цѣлый свѣтъ о менѣ забувъ--Ты мене не забудешь. Во всѣхъ горяхъ выбираю Тебе за утѣшеніе мое, во всѣхъ тревогахъ за заступницу, во всѣхъ нещастяхъ за покровъ свѣтъ. Въ Тебѣ, Пречиста Дѣво возлагаю надежду мою и не повстыджу ся во вѣкъ — аминь!“

Нагорна проповѣдь

о осьмохъ блаженствахъ.

Выйшовъ разъ Христось Спаситель
 На гору людей учути;
 А коли зѣбралось много
 Слова слухати святого,
 Сѣвъ тогда Христось мѣжь ними
 Та сказавъ словами тыми:

1. „Блаженный, щасливый той е,
 Що духомъ покоры жие;
 Богъ покѣрнымъ и убогимъ
 Дастъ богатство въ небѣ многе!
2. Блаженный на свѣтѣ и сей
 Що плаче, лѣ слезы зъ очей, —

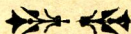

Богъ му слезы отирае
Радостію потѣшае.

3. Блаженнѣи и тихіи суть,
Що зносять спокѣйно свѣй трудъ;
Жде ихъ певна нагорода,
Въ царствѣ Божѣмъ осолода.
4. Блаженнѣи, що зъ голоду мруть
Тому, що правды дорогою идуть;
Правда Божа запаануе
И насытыхъ нагодуетъ.
5. Блаженнѣи, щасливѣи и тѣ,
Що ближньому въ нуждѣ, бѣдѣ
Милосердя не забудутъ
Бо помилованѣи будутъ.
6. Блаженный зъ помежи людей
Що може зъ невинныхъ грудей
Чисте сердце Богу дати;
Бога буде оглядати.
7. Блаженнѣи, що миръ, та спокѣй
Привосять въ годинѣ тяжкѣй:
Миротворцѣвъ Той надъ нами
Божими назве сынами.
8. Блаженнѣи, що радо идуть
На муки, неволю и судъ,
А за правду такъ страдаютъ
Царство Боже тѣи мають.

Блаженства тѣ памятайте,
 Тай собѣ за щасте майте,
 Якъ Васъ стане свѣтъ гонити,
 Противъ Вамъ — зле говорити.
 У неправдѣ посуджати,
 На смѣхъ людямъ подавати;
 Пакостей Вамъ тыхъ премного
 Задля Имени учинять Мого!
 Вы жъ терпѣть зносѣтъ по змозѣ,
 Всю надѣю майте въ Бозѣ:
 Радость жде Васъ и заплата
 Въ царствѣ Божомъ пребогата!“

Свищ. Ив. Дуцько.

Пяниця гѣршъ собаки.

Ишли селомъ священникъ зъ дякомъ
 и стрѣнулись зъ великимъ лютымъ пси-
 скомъ.

— Покусаетъ насъ собака — сказавъ по-
 бачивши его дякъ — не маємо анѣ патыч-
 ка въ рукахъ.

— Будьте спокѣйні — сказавъ на се
 священникъ — не бѣйте ся, ходѣмъ про-

сто, смѣло, вѣнъ уступить намъ зъ дороги и не зачѣпить насъ.

— Нѣ отче, треба ему уступити зъ дороги, бо ще покусае — радивъ дякъ.

— Але ходѣмъ! — сказавъ священникъ и ступивъ вѣдважно напередъ.

И дѣйстно песь уступивъ имъ зъ дороги, хочъ бувъ дуже лютый и тѣлько загарчавъ минаючи ихъ.

Идутъ дальше, ажъ тутъ выходитъ зъ корчмы пяниця. Иде напротивъ нихъ, затсуючись на всѣ боки.

— О, сего мусимо минути и уступити ему зъ далека — сказавъ священникъ, сходячи на бѣкъ дороги.

Та ледви се промовивъ, якъ въ тѣмъ пяниця пѣднѣсь держачій въ руцѣ костуръ и пустивъ ся за ними. Але не поступивъ и два кроки напередъ, якъ поваливъ ся якъ довгій на землю.

— Отже бачите—сказавъ священникъ, коли минули вже пяного — лютый собака оминувъ насъ и не зачепивъ, а тутъ пяниця не дабы перейти дороги... Пяниця гѣршій вѣдъ лютого пса!

А. В.

Молѣтъ ся за найбѣльшого грѣшника.

Наочнымъ свѣдкомъ бувъ я того, що ту описую: Въ селѣ Л. живъ чоловѣкъ, котрый дваццять лѣтъ не бувъ въ церквѣ, навѣтъ и на великдень, и не сповѣдавъ ся, а що бѣльше голосно чванивъ ся своимъ безвѣріємъ и высмѣвавъ тыхъ, що ходили до церкви. При тѣмъ бувъ пѣякомъ на все село.

Нещасна єго жѣнка, бита и катована, одного року просила священника, щобы горячо моливъ ся за єи мужа, а може Господь дасть єму ласку покаяти ся.

Священникъ не тѣлько, що охотно приставъ на єи просьбу, але каждой недѣлѣ и свята голосно вѣдмовлявъ зъ вѣрными молитвы за спасеніє одного грѣшного чоловѣка, не кажучи розумѣє ся за кого.

И що вы скажете? Въ самъ день святой Пасхи, по воскреснѣй утрени, а передъ Службою Божою — окаянный той грѣшникъ прийшовъ до церкви. Люде остовпѣли, вирость очамъ не вѣрили, а удивлене ихъ збѣльшило ся, наполи побачили, що вѣнъ приступивъ до священника и попросивъ о святу сповѣдь.

Служба Божа зачала ся о двѣ години по́зняйше, якъ звычайно. Черезъ цѣлый єи часъ чоловѣкъ той лежавъ крестомъ, причащавъ ся, а того дня на вечѣрни присягъ вѣдъ горѣвки.

Бувъ се найкрасший Великдень въ тѣмъ селѣ зѣ всѣхъ, якій люде памятали. И щожъ его навернуло? Ото самъ розказувавъ вѣнъ, що въ велику пятницу збивъ страшно жѣнку за то, що важила ся нагадати єму свѣту сповѣдь. Въ субботу вечеромъ, коли жѣнка по́йшла до церкви помолити ся при св. Плащѣвницѣ, вѣнъ лягъ на лавѣ. Наразъ вѣдчиняють ся дверѣ и входятъ єго передъ десятками лѣтъ помершій родичѣ и кажутъ до него: Сыну, иди до сповѣди, бо терпеливѣсть Божа вже кѣнчить ся!

— Я служивъ дванайцять лѣтъ при вѣйску — оповѣдавъ вѣнъ — бувъ въ не однѣй битвѣ, не боявъ ся — якъ то кажутъ — анѣ чорта, п'яний я не бувъ, спати не спавъ, а якъ бы и теперъ виджу тата и маму, якъ вѣйшли до хаты, чую ихъ слова. На серци зробило ся менѣ дивно. Я вставъ зъ лавы а очи мои мимоволѣ пали на крестъ въ хатѣ и не мѣгъ я ихъ вѣдъ него вѣдѣрвати. Самъ не знаю, коли я упавъ на колѣна....

Чоловѣкъ той умеръ по кѣлькохъ лѣ-

тахъ яко кающій ся а ревный христіянинъ. —

Сердечнѣ! Наколи черезъ святу великодну сповѣдь очистили мы душу, то памятаймо и о тѣмъ, що многі суть такі, котрі цѣлкомъ не думаютъ о сповѣди. Молѣмъ ся за нихъ, и молитва тота у воскресшого Спасителя упросить ласки помилованя для окаяниківъ. Молитвою такою мы боремо ся неначе зъ пекломъ, насильно выдираемъ діаволови душъ грѣшниківъ а причиняемъ славы небу.

Може и за насъ неразъ молили ся другі и може ихъ то молитвы выпросили намъ ласку божу. А вже найпевнѣйше вставлялась за нами грѣшными у Сына Свого Пречиста и Пренепорочна Дѣва Марія.

Для старыхъ и молодыхъ.

Святому Арсенію пустинножителю позволивъ Г. Богъ побачити образъ некаючого ся грѣшника. Сей святой видѣвъ именно невѣльника, угинаючого ся пѣдъ великою вязанкою дровъ. Бѣдачиско ажъ

присѣвъ. Такъ тяжко єму нести, скидає зъ себе оберемокъ, а вмѣсто щобы трохи дровъ надѣбрати, вѣднѣ докладає еще дровъ до вязанки. Ну, розумѣє ся, що ажъ теперь не мѣгъ пѣднести того тягару. Такъ и зъ тобою человѣче! Вмѣсто зменшати якѣсть и число грѣхѣвъ, ты вкладаєшь еще новѣ на свои барки. Небавомъ вже не будєшь умѣвъ ихъ оминати, а наконецъ въ розпуцѣ закличєшь: Нѣ, я вже не на-верну ся, за пѣзно, я вже пропавъ!

Въ нашѣй св. вѣрѣ нема взнеслѣйшого чувства надъ любовь до Г. Бога. Церковъ св. называє любовь честнотѣю богословскою, бо св. Павло кличє въ посланію до Колосеѣвъ: *„Надъ всѣми сими стяжите любовь, яже єсть союзъ совершенства“* (III. 14); въ посланію до Коринтіянъ каже зновъ що: *„хотѣйбы человѣкъ и ангельскими языками говоривъ и хотѣ бы мавъ розумъ надъ розумами, и знавъ всѣ тайны вѣры и науки, и хотѣ бы мавъ такую вѣру, щобы мѣгъ и горы переставляти зъ мѣсця на мѣсце, и хотѣ бы бувъ такъ побожный, щобы роздавъ весь маєтокъ межи бѣдныхъ и давъ себе за вѣру убити, — а не мавъ любви, то все булобъ за дармо“*. Св. отецъ Іоаннъ Златоустъ

каже зновъ о любви тѣ знаминательнѣ слова: „Якъ межи дорогими камѣнями діамантъ, межи планетами сонце, такъ межи всѣми честнотами перше мѣсце мае любовь. Всѣ добрі дѣла и честноты выходятъ зъ любви до Бога, такъ якъ зъ одного пня всѣ галузки.

Хоть бы ктоś цѣлыми днями лежавъ крестомъ, хотьбы цѣлыми тыжднями постивъ и моливъ ся а поза те дальше свое бривъ, то се тѣлько позлѣтка на рамахъ образу а пѣдъ тою позлѣткою дерево хробакомъ сточене. Не поверховнѣ дѣла, але правѣсть душѣ, не боязнѣ суду людского, але суду божого, не лицемѣрна молитва а щира любовь Бога, отсе суть одинокі признаки правдивои поправы чоловѣка.

Яке житє, така смерть!

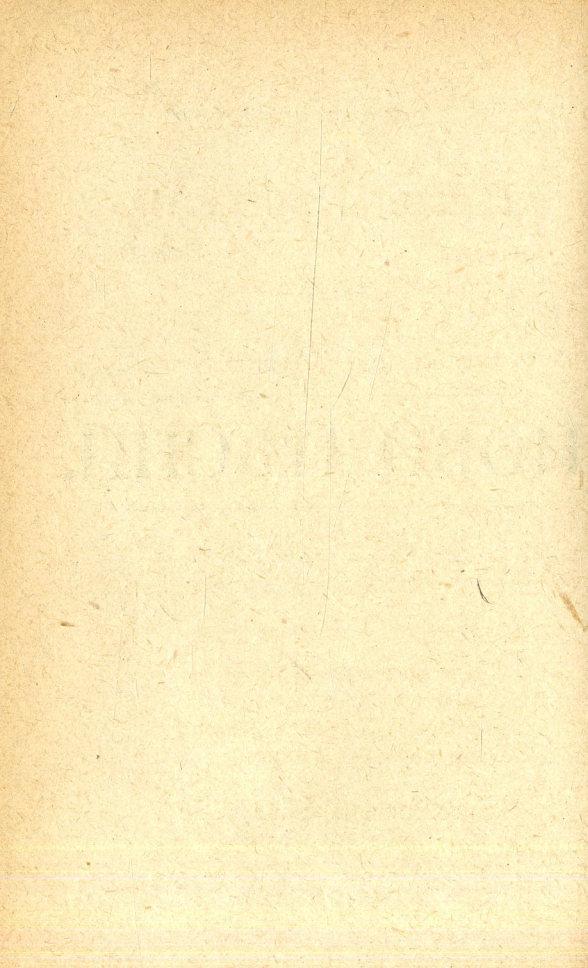

НОВІ ПѢСНИ.

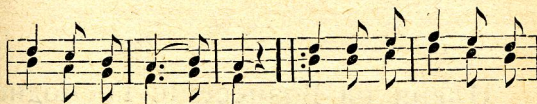
Пѣсня Причастна.

Поважно

И. Д.

Тѣ - ло Хри-сто-ве прій- му, Спа-са и

Го-спо-да мо - го Въ сер-це сми-ренне возъ-

му, Вѣч-но - го Бо - га жи - во - го.

Тѣло Христове прійму —
Спаса и Господа моего;
Въ сердце смиренне возьму
Вѣчного Бога живого.

Чашу спасеня прійму —
Тѣла и Крови святой;
Боже имя призову —
Дателя жизни благои.

Господа мого зъ небесъ
 Не перестану молити,
 Середъ покуты и слезъ
 Бога во вышнихъ любити.

Господи! молю Тебе:
 Выслухай голосу мого —
 Спасе! помилуй мене,
 И хорони мя вѣдъ злого.

Свящ. И. Дуцько.

Пѣсня на Вознесеніе Господне.

Статочно

И. Д.

По надъ сон - це по надъ во - рѣ

По надъ о - бла - ки про-сто-рѣ Господь свѣй пре-

столю ставля-е, Царство вы-шне об-ни - ма - е.

Зем-ле зъ небомъ прими-ри ся, Спа-су сво-му

по-кло-ни ся, Бо-гу не-бес-но-му.

Понадъ сонце, понадъ зорѣ,
Понадъ облаки просторѣ —
Господь Свѣй престолъ ставляе,
Царство вышве обнимае.

Земле зъ небомъ примири ся,
Спасу своему поклони ся
Богу небесному!

По правѣй Богъ Сынъ сѣдае;
Богъ Отецъ Его вѣнчае.
Ангелы Царя витають,
Честь и славу му спѣвають.

Земле зъ небомъ примири ся,
Спасу своему поклони ся
Богу небесному!

Веселись Горо Оливна!
Ты мѣжь горами предивна —
Ты Сіонъ, Таворъ плѣняешь:
Спаса въ славѣ оглядаешь.

Земле зъ небомъ примири ся,
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному!

Ангель людямъ вѣсть голосить,
 Богъ Спаситель ся возносить,
 Мѣсце въ небѣ всѣмъ зробити,
 Зъ вѣдки верне свѣтъ судити.
 Земле зъ небомъ примири ся,
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному!

О Иисусе! мы Тя просимъ,
 Нашъ сердца въ Небо возносимъ :
 Не лишай насъ сиротами,
 Будь Отцемъ благимъ надъ нами.
 Земле зъ небомъ примири ся,
 Спасу своему поклони ся
 Богу небесному!
Свящ. И. Дуцько.

Пѣсня Пресв. Евхаристіи.

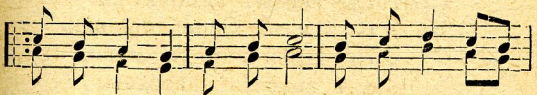

На пре-сто-лѣ Тя вы-та емъ Зѣ вѣро-ю Твоѣй

Хлѣбъ Тѣ-ле-сный, Найсвятѣй-шій спо-жи-ва-емъ

Бо-же Твоѣй народъ жи-ви, насъ спа-си бла-

го-сло-ви!

О Иисусе нашъ небесный!
 На престолѣ Тя витаемъ;
 Зѣ вѣрою Твоѣй Хлѣбъ тѣлесный
 Найсвятѣйшій споживаемъ.

Боже Твоѣй народъ живи,
 Насъ спаси, благослови!

Христе! пѣсню Ти похвальну
 Чистѣи Ангелы спѣвають —
 Тѣло Боже непрестанно
 Въ небѣ видѣти желаютъ.

Боже твоѣй народъ живи,
 Насъ спаси, благослови

Сыне Божій пречудесный!
 Ты намъ чудо все дѣлаешь:
 Хлѣбъ насущный — въ Хлѣбъ тѣле-
 Найсвятѣйшій премѣняешь, [сый,
 Боже твоѣй народъ живи
 Насъ спаси благослови!

О Спасителю розпятый!
 Ты насъ въ кождый часъ спасаешь,—
 Свѣтомъ, небомъ необнятый
 Въ Хлѣбѣ намъ Себе лишаешь!
 Боже твоѣй народъ живи,
 Насъ спаси, благослови!

Боже щедрый въ благодати!
 Дай щасливо вѣкъ прожити,
 Въ Тебѣ жити, умирати
 Въ небесахъ Тебе хвалити.
 Боже твоѣй народъ живи
 Насъ спаси, благослови.

Свящ. Ив. Дуцѣко.

Книжочки мисійні

Виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника:“

Нѣчь Вишелемска, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичні. 20 кр.,
Семе — не кради 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ
30 кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Процесовичѣ“ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр. На
старости лѣтъ 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрнику новихъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Меншій 30 кр.

МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрнику рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получити

1904.

Число 6.

Книжочка Мисійна.

— Цѣна 3 кр. —

ПЕРЕМЫШЛЬ
въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ
- - - . І. Лазера, - - - -
1904.

Рѣкъ 1904.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число шесте.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять кожного мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ підъ зарядомъ І. Лавора.
1904.

Св. Ксенія.

Слово Боже.

Якъ на свѣтѣ треба жити,
Що нехати, що чинити,
Чимъ намъ Богъ платить, карає —
Такъ Спаситель навчає :

Коли хочете чинити
Милостиню брату своему,
То не треба ся хвалити
Дѣломъ добрымъ свѣту всьому.

Кто хвальбы въ людей шукає
Най вѣдь Бога не чекає.

Но якъ маєшь зъ Богомъ справу,
Най лѣва рука не знає,
Хоть подѣбну має славу,
Що, права твоя дѣлає.

Всѣ учинки тайнѣ, скритѣ,
Господь выявить на свѣтѣ.

Якъ молитву мовишь Богу,
 То не выйдешь на дорогу
 Всему свѣту голосити,
 Що умѣешь ся молити.
 Но иди собѣ до хаты,
 Запри дверѣ вѣдъ комнаты
 Богъ тобѣ въ небеснѣй славѣ
 Тайну заплатитъ на явѣ!
 — И якъ постишь, также крый ся,
 Хоть учинокъ добрый дѣешь —
 Передъ свѣтомъ не хвали ся
 Якъ заплати ся надѣешь;
 Богъ тобѣ въ небеснѣй славѣ,
 Що всѣ тайны добре знае,
 Заплатитъ колись на явѣ
 Передъ всѣми звеличае!

* * *

А маеткѣвъ сего свѣта
 Не збирайте такъ захланно;
 Якъ бы-сьте на многѣ лѣта,
 Мали жити неустанно.

Всео то щезне, мѣль поѣсть,
 Забере злѣдѣйска злѣсть.

О души лишь памятайте,
 Що то має вѣчно жити,
 Та для неї скарбъ збирайте,
 Бы у небѣ го зложити.

Годѣ двомъ панамъ служитъ
 Богу и мамонѣ житъ.

* * *

Не гризѣть себе журбою,
 Якъ на свѣтѣ жити —
 О поживѣ и напою, —
 Якъ собѣ вгодити;

И надмѣрно зле думати
 Чимъ будете одѣвати.

Отъ на птицѣ поглядайте,
 Що не орють анѣ сѣють,
 Та по нихъ лишъ уважайте
 Чомъ изъ голоду не млѣють?

Богъ о нихъ не забуває
 Живить ихъ и наповає.

И на цвѣты подивѣть ся,
 Що на полю виростають;
 Одѣжъ на нихъ ажъ мѣнить ся
 Такъ ся красно одѣвають.

Не прядуть и не купуютъ,
Даромъ Божиимъ ся красуютъ.

* * *

Хочешь въ небѣ вѣчно жити
Мушишь Господа любить,
Цѣлымъ сердцемъ и душою
Всею мыслею твоєю.

Та и ближняго любить
Маешь такъ якъ самъ себе
Якъ си хочешь заслужити
Щобы Богъ любивъ тебе.

— Заповѣди то святѣ
Захováй же ихъ обѣ;
Въ нихъ законъ весь, установка
И пророчихъ словъ основа.

* * *

Еще заповѣдь нова
Мае ся сповнити;
Господь каже ѿ ворага
Серцемъ полюбити!

Богъ такъ добрыхъ якъ и злыхъ,
Сонцемъ огрѣвае

Та зарѣвно на усѣхъ
Зъ неба дощъ спускае.

Будешъ врага любивъ,
Противника твоего,
Хоть въ житю ти учинивъ
Такъ богато злого.

Памятай, добре чини
Вороговъ твоихъ,
Та за него ся моли
Богови святому.

Схиц. Пв. Давидко

Св. Ксенія.

Одинъ богатый и знаменитый сенаторъ въ Римѣ, християнинъ право-
вѣрный, мавъ одно дитя, доньку име-
немъ Евсевія (Ксенію) котру выхо-
вавши старанно, заручивъ зъ однимъ
рѣвнымъ ей по богатству, благоро-

днимъ молодцемъ. Дѣвица же повна любви къ божественному жениху Иисусу Христу, желала Ему въ всегдашнѣмъ дѣвствѣ служити, но тоє желаніє таила въ серцю своемъ, знаючи, що родичѣ не хотѣли бы даже о томъ чути, и всякими способами принуджали бы ю до супружества. А мала Ксенія двѣ служницѣ, котрѣ усердно були ей преданнѣ и вѣдѣ дитинства зъ нею росли; тымъ пѣдѣ клятвою вѣдкрыла свое намѣрене: оставити дѣмъ родительскій, вѣтця и матеръ, послѣдуючи словамъ самого Спасителя: „Иже любитъ отца или матеръ паче мене, нѣсть мене достоинъ.“ (Мат. X. 37.)

Въ навечеріє брачного торжества, коли все въ дѣмѣ було приготоване до весѣля, Ксенія зъ преданными ей служницами, переодѣли ся въ мужеску одѣжъ и взявши зъ собою гдѣякѣ дорогоцѣнности на потребу, пѣдѣ заслоною ночи выйшли зъ дому.

Звернувшись до служницъ своихъ сказала Ксенія, що вѣдъ теперь будутъ ей сестрами, а не слугами и заохочувала ихъ въ довшой бесѣдѣ, щобы избѣгали суеты свѣта, а спасали душѣ свои. Такъ розмавляючи прійшли надъ море и всѣли на корабель, котрый намѣрявъ вѣдплинути до Александріи; но щобы ихъ родичѣ Ксеніи не могли вѣднайти, высѣли на мало замешкаломъ островѣ Коа, недалеко мѣста Аликарнаса Карійскаго. Ту перемѣнили они одежи на женьскіѣ, наяли собѣ осѣбно положенный малый дѣмъ и вели жите уединенне въ чистотѣ, молитвѣ и постѣ. Ксенія просила подруги свои, щобы никому не сказали отечества ихъ и намѣренія, такожь щобы ю не называли бѣльше Евсевія, но Ксенія т. е. чужосторонна, „всѣ бо мы — сказала она — есьмо по словамъ Апостола Павла странниками (чужосторонцами) на той земли и ожидаемъ будущаго вѣчнаго отечества.“ Тое

зарядила она въ тѣи цѣли, чтобы передъ родичами глядающими за нею, тымъ легче укрыти ся могла.

Трудно приходило имъ зъ початку вести жите въ уединенію яко молодымъ, неопытнымъ, непривыкшимъ къ тому; длятого просили они частѣйше Бога о помѣчъ звыше. И Богъ пославъ имъ руководителя Павла игумена монастыря св. Андрея въ мѣстѣ Миласса (въ Каріи), котрый повертаючи зъ Іерусалима. (где ходивъ въ цѣли поклоненя св. мѣстцямъ) случайно находивъ ся на томъ островѣ, а дознавши о бѣднѣмъ состоянію трехъ чужосторонныхъ женъ посвятившихъ ся на службу для Бога, порадивъ имъ переселити ся до мѣста Милассы, где бы були подъ его руководствомъ.

Въ Милассѣ купила Ксенія за дорогоцѣнности зъ дому взятѣ дѣмъ недалеко церкви, а собравши около себе еще бѣльше дѣвиць, устроила малый монастырь. Игуменъ Цавель

пострыгъ ю зъ двома ей преданными служниціями въ инокинѣ, а коли разъ запытали его братя о дѣвахъ тыхъ сказавъ: „Зъ острова Коа взявъ я ихъ и привѣвъ тутъ“ И никто не знавъ даже до смерти Ксеніи, зъ вѣдки тая св. дѣва и длячого оставила отечество свое; всѣ думаючи, що она походить зъ острова Коа, назвали и монастырецъ еи именемъ „Коа.“

По смерти Кирила епископа мѣста того, бувъ на его мѣстце выбранный епископомъ Павелъ, игуменъ монастыря св. Андрея. Той посвятивъ Ксенію въ діякониссу; и истинно була она того чина достойна, понеже въ тѣлѣ будучи, ангельске вела жите. Выхована колись въ достаткахъ и богатствѣ теперъ провадила жите въ строгѣмъ воздержанію, а постомъ и подвигами побѣждала всѣ покусы злого духа.

Не достигнувши старости мала она вѣдъ трудѣвъ своихъ въ Бозѣ

спочити около 450 року. На погребеніє тѣла преподобной матери Ксеніи зобрало ся множество народа всякого сословія и всѣ бажали ю оглядати, взываючи къ епископу: „Не закрывай бисера (дорогоцѣннаго камня) явленого намъ вѣдѣ Бога; покажи всѣмъ свѣтлую свѣщу, доси скрытую и въ тайнѣ свѣтящую. Покажи ю всѣмъ, щобы противники нашѣ познали котрому Владыцѣ мы служимъ и якъ Вѣнъ вынадгороджає вѣрныхъ слугъ своихъ.“ Коли епископъ зъ клиромъ выпроваджали тѣло преподобной Ксеніи до гробу, весь народъ подивлявъ чудо, вѣнецъ бо зъ крестомъ ишовъ надъ тѣломъ, а коли похѣдъ станувъ посередъ мѣста и вѣнъ станувъ и такъ дальше ажъ до погребеня честныхъ мощей Ксеніи на мѣстце званѣмъ Сикиніє на полудневой сторонѣ мѣста, якъ тоє собѣ сама за житя желала. Многѣ чудеснѣ исполненя стали ся такъ при мощахъ якъ и на гробѣ преподобной Ксеніи.

Незадовго після її смерті, спочили такожъ въ Бозѣ преданіи єї подруги, и погребенніи були у нѣгъ своєї госпожи. Послѣдна зъ нихъ умираючи розповѣла иншимъ монахинямъ всѣ дѣянiя преподобной Ксеніи, зъ вѣдки она походила, длячого зъ дому родительского бѣжала и якъ Богу житємъ своимъ угодила.

И. А. Г.

Наша помѣчница.

О. П. Б. зъ З.

Якъ въ душевнѣй слабости есть Пречиста Марія для насъ христіанъ опѣкункою, такъ и въ слабостяхъ тѣлесныхъ Она намъ помагає. Неодинъ лежавъ уже безнадѣйный на постели. Вже окружающіи его видять, якъ жите гасне — очѣкують лишъ

хвилѣ, коли розтанесь зъ тымъ свѣтомъ. Вже може и домовину наготовили, бо ратунокъ не въ силѣ людскої. Но дивѣть ся, въ такій потребѣ удають ся о помѣчь до Пречистой Дѣвы Маріи, Она вислухує молитву, заносить ю до Христа Спасителя и ласка зъ неба приходить, безнадѣйный выздоровляє! Не сила то людска, а милосердіє Матери Божой вдѣяло. Матерь Божа, каже св. Левъ, есть для людей такъ милосердною, що Єѣ не тѣлько наймилосерднѣйшою, але и самымъ милосердіємъ назвати можна. Она знає нашъ бѣль, видитъ нашѣ слезы, чує нашѣ стоны; Она все то вѣдчує и спѣшитъ злагодити бѣль и отерти слезы.

Бду желѣзницею, оповѣдає одень панъ, а коло мене сѣвъ собѣ якійсь старшій панокъ, я думавъ, що то жидъ, бо и зъ лица и зъ мовы на жида подобає. Потягъ иде коло церкви, вѣнь перехрестивъ ся, я здивований кажу до него:

— Даруйте пане, я тримавъ васъ доти за Израильтянина.

— Я таки зъ роду жидъ, вѣдо-
вѣвъ той панокъ, а теперъ я и моя
жѣнка и дѣти вже католиками.

— Певно оженилисьте ся зъ ка-
толичкою, тай выхрестили ся, кажу
до него.

— Ой нѣ, цѣлкомъ инша при-
чина, що я выхрестивъ ся, каже
менѣ панокъ, и оповѣдає цѣлу исто-
рію.

— Я лѣкаръ. Разъ покликали
мене до хорои вдовы. Прійшовъ я разъ
и другій до хорои але бачу, що тутъ
нема ратунку. Жаль менѣ дуже тои
невѣсты, бо трое малыхъ дѣточокъ и
старенька мати. Тожъ кличу еще
другого лѣкаря, але и той такъ ска-
завъ — за годину — двѣ — скѣн-
чить жите. Ту сумну вѣсть подавъ
я старенькѣй матери, а тая зъ роз-
пуки якъ не выбухне плачемъ, якъ
не крикне: „дѣтоньки коли у людей
нема ратунку, просѣть Бога о ласку.

Кинулись всѣ на колѣна передъ образомъ Пречистой Дѣвы Маріи, що передъ нимъ горѣла лампка, поскладали руки и въ голосъ молятъ ся: Матенько Божа! Мати Христова ратуй нашу маму! А такъ ревно молились, що менѣ мало сердце не выскочило. Мусѣлисьмо выйти, бо ще бувъ одинъ хорый. За двѣ годинѣ вертаемъ туда. тожъ вступаемъ до того дому плачу. Дѣти еще молятъ ся, а стара дала хорбѣй образокъ пречистой Дѣвы Маріи, таяжъ зъ цѣлои силы цѣлуе его и тулить до себе. Я приближивъ ся, беру хору за руку — о чудо, живчикъ (пульсъ) вже добре бе, посидѣвъ я ще хвилю. Хорбѣй стало лекше. На третый день она прійшла уже до здоровля. Видѣвши то кажу я: мусить та вѣра бути добра, коли таку добру матѣрь має. За три тыжднѣ я и моя родина сталисьмо христіянами.

Потяги змѣнились, лѣкаръ поѣхавъ въ иншу сторону а я змовивши мо-

литву до Пречистои Дѣвы Маріи, погадавъ собѣ: о якѣ мы щасливѣ, що маємъ таку добру матѣрь! О яка Она милосердна, о яка Она солодка, яка добра для просячихъ Єи о помѣчь! На згадку такого милосердія самѣ слези полялись по лицю. Для того то брата, все идѣмъ за радою св. Вернарда, вѣнъ каже: „въ небезпеченьствѣ, въ долегливости, въ неспокою души, зверни мысль до Пречистои Дѣвы Маріи, взывай Єи; зъ устъ твоихъ не выпускай, зъ серця не видаляй.

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

Установленє св. Литургіи.

35. Пыт. Кто установивъ св. Литургію?

Вѣдп. Іисусъ Христосъ установивъ св. Литургію.

36. Пыт. Коли Христось ю установивъ.

Вѣдп. При послѣднѣй вечери, коли сказавъ до своихъ Апостолѣвъ: „Сіе творите въ мое воспоминаніе.“

37. Пыт. А що здѣлавъ Христось непосредно передъ тымъ?

Вѣдп. Іисусъ перемѣнивъ хлѣбъ и вино въ свое найсвятѣйше тѣло и кровь и давъ ихъ Апостоламъ яко кормъ и напѣй; зарозомъ жертвувавъ свое найсвятѣйше тѣло и свою найсвятѣйшу кровь пѣды видами хлѣба и вина своему небесному Отцю и такъ яко священникъ по чину Мелхисидекову принѣсь по разѣ першій безкровну жертву святой Литургіи.

38. Пыт. Яку отже власть давъ Іисусъ Апостоламъ, коли сказавъ до нихъ: „Сіе творите въ мое воспоминаніе?“

Вѣдп. Тыми словами давъ имъ Христось власть, вѣдъ того часу справувати безкровну жертву т. е. хлѣбъ и вино перетворяти въ тѣло и кровь и ихъ Богу жертвувати.

39. Пыт. Якъ дѣлали тоє Апостолы?

Вѣдп. Они збирали ся разомъ зъ вѣрными въ якѣмъ домѣ, приносили Богу молитвы и пѣсни похвальнѣй и благодарственнѣй, а потѣмъ словомъ Господнимъ: *Пріймите ядите сіе єсть тѣло мое*“ и

„Пійте отъ нея вси, сія єсть кровь моя“ и пр. перетворяли хлѣбъ и вино въ пресв. Тѣло и кровь Господню, приносили Богу небесному въ жертву, самі пріймали и подавали присутнымъ вѣрнымъ. Принесши Богу подяку за принятє св. Евхаристіи розходили ся домѡвъ.

40. Пы т. Чи то лишѣ Апостолы одержали ту власть?

Вѣ д п. Нѣ; було волею нашего Господа щобы єго свята жертва тревала ажъ до кѡнца свѣта; тому та Апостоламъ передана власть мусѣла перейти на ихъ наслѣдникѡвъ въ священничѡмъ урядѣ.

41. Пы т. Якъ перейшла та власть перемѣняти и жертвовати зъ Апостолѡвъ на ихъ наслѣдникѡвъ?

Вѣ д п. Апостолы высвячували побожныхъ мужѡвъ на епископѡвъ и священникѡвъ и передавали имъ ту власть; тѣ Апостолами высвячені епископы высвячували иншихъ на епископѡвъ и священникѡвъ и такъ та власть переходила зъ однихъ на другихъ ажъ по нынѣшний день.

42. Пы т. Чимъ можемо доказати, що вѡдъ часѡвъ Апостольскихъ та свята Служба Божя була все такъ вѡдправлявана.

Вѣ д п. Мы докажемъ се:

1. словами св. Апостола Павла, зъ которыхъ ясно оказуєсь, що вже за апостольскихъ часѣвъ мали жертву и то жертву їдому, котру лишъ Христїяне могли споживати.

2. незбитими свѣдоцтвами св. Отцѣвъ,* постановами вселенськихъ соборѣвъ (прим. Никейского и Тридентійского), старинными молитвами и многими иными церковными памятниками захѣдной и всхѣдной церкви.

43. Пыт. А въ якій спосѣбъ приношено жертву за наслѣдникѣвъ Апостолѣвъ?

Вѣдп. Жертву св. Лїтургїи приносили они въ подѣбный спосѣбъ якъ Апостолы, додавши еще читанє св. Письма и проповѣдь слова Божого передъ освященємъ св. Дарѣвъ, бо и Іисусъ Христосъ на послѣднѣй вечери поучавъ Апостолѣвъ. Молитвы тї и пѣсни приносили они Богу на память, якъ ихъ Апостолы научили и Духъ св. имъ поддавъ.

44. Пыт. А зъ вѣдки взяли ся рѣзні

---

*) Св. Іриней въ 2 столѣтїя каже: Христосъ принявъ хлѣбъ благодаривъ и сказавъ: „Сїе єсть тѣло мое“ и такъ само сказавъ о чаши, що се кровь єго. Такъ установивъ Вѣнъ жертву нового завѣта, котру одержала церковь вѣдъ Апостолѣвъ и по цѣломъ свѣтѣ Богу приносить.

обряды и молитвы т. е. Ектеніи въ св. Литургіи?

В ъ д п. О б р я д ы взяли ся въ Литургіи зъ вѣдси, бо ними хотѣли собѣ Христіане упритомнити и пригадаты цѣле житє Христа Спасителя а молитвы т. зв. ектеніи стали ся такожь частію Латургіи, понеже вѣрній хотѣли щобы нѣхто зъ вѣрныхъ и нѣяка просьба не була пропущена а за всѣ добродѣйства Господь одержавъ отвѣтну подяку.

45. П ы т. Якѣжь наслѣдки мало то впроваджунє обрядѣвъ и розличныхъ ектеній?

В ъ д п. Наслѣдкѣ були тѣ, що такимъ способомъ уложивъ ся певный порядокъ св. Литургіи зъ всѣми молитвами, пѣснями и обрядами.

46. П ы т. Чи сей порядокъ бувъ списанный де въ якихъ книжкахъ?

В ъ д п. Порядокъ св. Литургіи зѣоставъ списанный ажъ въ IV. столѣтію въ рѣжныхъ мѣсяцяхъ.

47. П ы т. Якѣжь наслѣдки були зновъ сего, що ажъ такъ пѣзно списано св. Литургію?

В ъ д п. Наслѣдки були тѣ, що повстало бѣльше литургій, котрѣ въ частяхъ сущєственныхъ всюди були однаковѣ, але що

до молитвъ и обрядѣвъ рѣжнили ся значно межи собою.

48. Пы т. Якъ дѣлимо Службы Божіѣ?
В ѣ д п. Службы Божіѣ дѣлимо на восточніѣ и западніѣ.

(Дальше буде.)

Для старыхъ и молодыхъ.

Въ домѣ одного великаго нѣмецкаго ученого въ минувшѣмъ столѣтѣ, було зѣйшло ся кѣлькохъ ученыхъ и розговорювали надъ наилучшимъ опредѣленемъ божого существа. Ученіѣ були тои думки, що Богъ есть наибѣльшимъ знанемъ и силою. Межи ними бувъ оденъ недавно наверненый и той твердивъ, що Богъ есть наибѣльшою любовію, на що всѣ пристали, яко на найотвѣтнѣйше опредѣлене божои природы.

НОВІ ПѢСНИ.

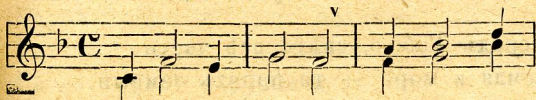

Св. Петро и Павло.

Славенъ будь Боже!

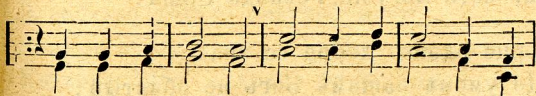
Поважно и зъ чувствомъ. Ант. И. Нагорянскій.

Сла-венъ будь Бо-же, Сла-венъ въ Сі-

о - нѣ, О скѣль-ко тѣль-ко ве-ли-чно мо-же

Кож-до - ъ сер-це, въ кѣрнѣмъ покло-нѣ, Не-

хай спѣ-ва - - е; Сла-венъ будь Бо-же.

Славенъ будь Боже, славенъ въ Сіонѣ,
 О скѣлько тѣлько велично може
 Каждое сердце, — въ кѣрнѣмъ поклонѣ,
 Нехай спѣвае: славенъ будь Боже!

Ласки росю — Ты насъ скрѣпляешь,
 Отцемъ Ты добрымъ въ людскѣй родинѣ;
 Немочныхъ, бѣдныхъ, грѣшныхъ прощаешь,
 Несешь потѣху въ журбы годинѣ.

Передъ Тобою, свѣта всѣ части
 Земля и море — то порохъ земный,
 Ктожь ся границѣ важить покласти
 Твоей державѣ? Трудъ се даремный!

Двигнутись гадка людска не смѣе,
 Повисше ступнѣвъ Твоего трона;
 Розумъ поняти навѣтъ не вмѣе,
 Якъ есть могучій Господь Сіона!

Серце однако добре се знае,
 Що умомъ нашимъ Богъ не обнятый;
 Чудомъ любви свѣтъ весь плѣняе,
 Въ любовь безмѣрну есть пребогатый!

Тамъ где бы громомъ виненъ палити
 Грѣхи Содомы, — въ потокахъ крови

Всяку зневагу, грѣхъ всякій змыти --
Тамъ шле Вѣнъ грѣшнымъ ласку любви.

Слово прощенья виннымъ голосить,
На путь спасенья людей доводить;
Въ порохъ припавшихъ явно возносить
И покаянья грудь имъ солодить!

Въ смерти годинѣ, въ тѣй то послѣднѣй
Борбѣ туземнѣй — не полишае
Насъ безъ опѣки, — начебы рѣднѣй
Своей дитинѣ рай вѣдчиняе!

Тождь вся вселенна вѣдчности хоромъ
Нехай взлѣтае въ облаки синѣ;
Тамъ най ся лучить съ святымъ Соборомъ
И пѣснь спѣвае въ кождѣй годинѣ:

Славенъ будь Боже, славенъ въ Сіонѣ,
О скѣлько тѣлько велично може
Кожное сердце — въ кѣрнѣмъ поклонѣ,
Нехай спѣвае: славенъ будь Боже!

И. Я. Луцкѣ.

Пѣсня до Св. Верховныхъ Апостол. Петра и Павла.

Мѣрно

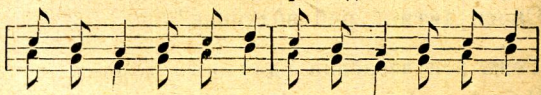
И. Д.

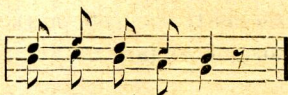
Пре-чу- десный вѣнецъ сла- во- ю сі- я- е,

Бо не- бе- сный О- тець пра- ведныхъ вѣнча- е

У- че- ни- ковъ сво- ихъ и вер- ховныхъ Святыхъ

Пе- тра и Па- вла.

Пречудесный вѣнецъ славою сіяе,
 Бо небесный Отець праведныхъ вѣнчае
 Учениковъ своихъ
 И верховныхъ Святыхъ
 Петра и Павла. —

Увѣнчанныхъ Святыхъ, Ангелы витають
 И престолы для нихъ въ небѣ уставляють;

Ставятъ ихъ выше зѣръ,
 Людямъ всѣмъ за примѣръ
 Петра и Павла. —

Господь Церковь свою ставить непоборну,
 Апостольску, святу, едну, соборну,
 На опоцѣ твердой
 И науцѣ святой
 Петра и Павла. —

Днесь апостольску власть Церковь выно-
 [вняе,
 Благодать всѣмъ подасть, царство отвирае
 Намъ небеснымъ ключомъ
 И науки мечомъ
 Петра и Павла. —

Знамените имя призывае нынѣ
 Христіянська земля въ Господной святинѣ,
 Правовѣрный весь свѣтъ
 Для Святыхъ шле привѣтъ
 Петра и Павла. —

Чудотворцѣвъ святыхъ маемо на небѣ,
 Прибѣгаймо до нихъ въ нуждѣ и потребѣ,

Зъ высоты въ каждый часъ
Збѣде помѣчь для насъ
Петра и Павла. —

Передъ образъ Святыхъ на лица падаймо
И въ молитвѣ до нихъ Господа благаймо,
А небесный Отець
Дастъ намъ славы вѣнецъ
Петра и Павла. —

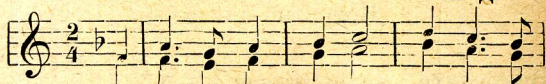
Свящ. И. Дуцько.

Пѣсня о св. Апостолѣ Петрѣ.

Поважно

И. Д.

А - по - сто - лѣвъ сво ихъ Сынъ Бо - жій

за - пы - тавъ, Ко - трый най - лѣп - ше зъ всѣхъ

Спа - си - те - ля по - знавъ.

Апостолѣвъ своихъ
 Сынъ Божій запытавъ,
 Котрый найлѣпше зъ всѣхъ
 Спасителя пѣзнавъ.

На то сказавъ одинъ :
 — Симономъ вѣнъ зовесь —
 „Правдивый Божій Сынъ
 Иисусе мѣй Ты еси!“

„Не зъ себе ты вгадавъ
 Нѣвысшу правду сю,
 За то — Христось сказавъ —
 Тебе благословлю !

Бо объявивъ ти то
 Отецъ Мѣй изъ небесъ ;
 Вѣдъ нынѣ ты „Петро“
 Скалою ся назовешъ !

На тобѣ, на скалѣ,
 Поставлю Церковь Я,
 И не звалить еи
 Нѣ пекла сила вся.

И дамъ еще тобѣ,
 — Чого никто не дастъ —

Небеснй дамъ ключѣ,
Святу, верховну власть.

Що звяжешъ на земли —
И въ небѣ такъ буде ;
Розвяжешъ на земли —
И въ небѣ ся прійме.

А мы до церкви йдѣмъ
Що Самъ поставивъ Спасъ,
И въ нѣй Петра молѣмъ,
Бы взявъ до неба насъ !

Свящ. И. Дуцько.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Виолеемска, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичні. 20 кр.,
Семе — не кради 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ
30 кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Продесовичѣ“ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр. На
старости лѣтъ 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образни „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Меншій 30 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получити

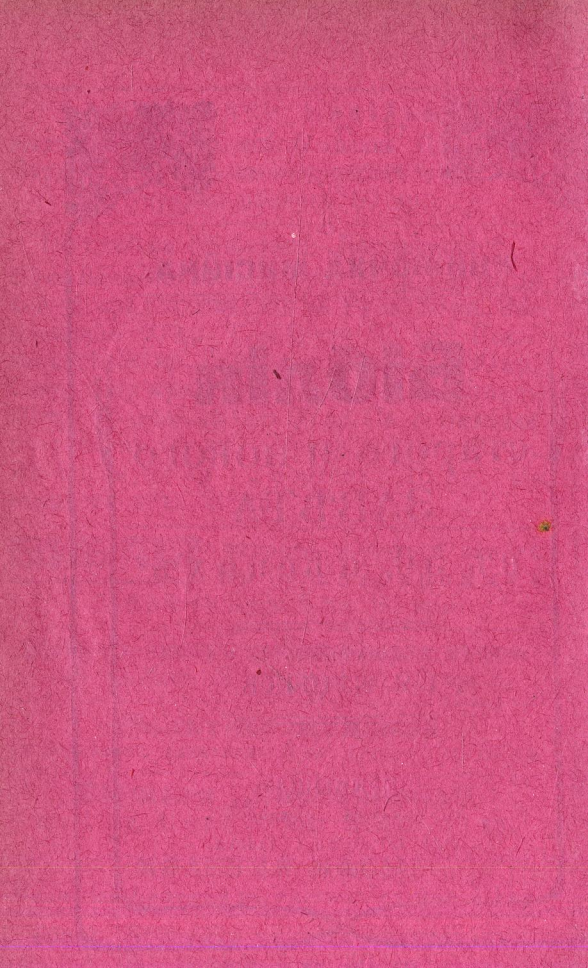
Ч. 7 и 8.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Біблія
старого и нового
ЗАВѢТА
въ 50. пѣсняхъ.

- - НАПИСАВЪ - -
І. Я. ЛУЦЫКЪ.

ПЕРЕМЫШЛЬ
ЗЪ ПЕЧАТНЬ „УДѢЛОВОЙ“
ПОДЪ ЗАРЯДОМЪ І. ЛАВОРА,
1904.

Книжочка мисійна ч. 7 и 8.

БІБЛІЯ

**старого и нового
Завѣта**

— въ 50 пѣсняхъ. —

НАПИСАВЪ

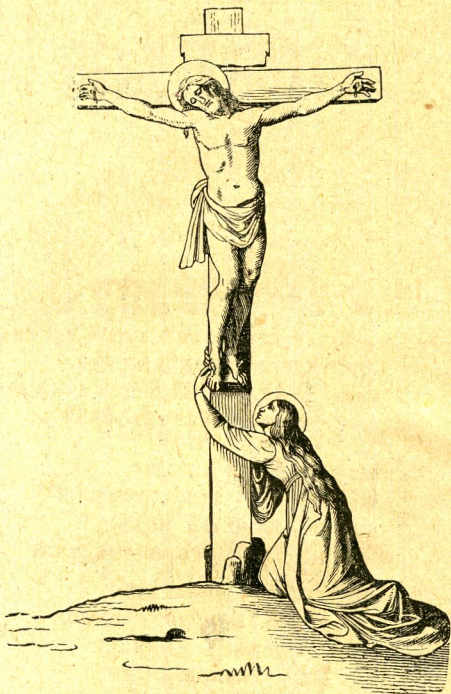
І. Я. ЛУЦЫКЪ.

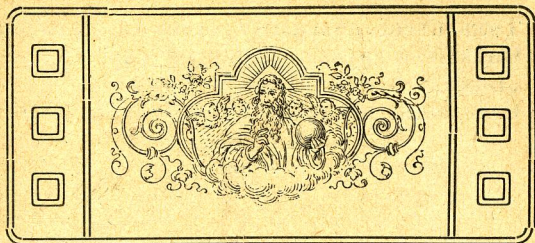
ПЕРЕМИШЛЬ.

— — — — Накладомъ свящ. Л. Джулынского. — — — —
Зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ варядомъ І. Лавора.
1904,

Совершася!

І. Сотворенє свѣта.

Богъ сказавъ „стань ся“ и зъ слова того
Земля повстала водами вкрыта.

„Да будетъ свѣтло!“ И ось зъ нѣчого
Яснѣсть звѣстила початокъ свѣта.

Погѣдне небо и его зводь,
Сухопутъ, море и лѣсъ дрѣмучій,
Горы, долины, глубоки воды,
Все сотворивъ то Богъ всемогучій !...

Въ погѣдну нѣчку небо сіяє,
Тысячемъ зорей, красне и гоже,
Весною зелень свѣтъ украшає.
Все то создало величе Боже !

И чоловѣка сотворивъ зъ глины
Пѣддавъ вселенну всю его власти,
Свѣтъ бувъ прекрасный, тожь семой днини
Благословивъ Богъ всѣ его части !

Тождь пѣснь похвальну, гень поза хмары
 Сиѣваймо дружно зъ щирои груди :
 „Боже и Творче всякои твары
 Славлений всѣми во вѣки буди !

2. Адамъ и Ева

Адамъ и Ева — отецъ и мати
 Людского роду, въ благости жили,
 Нѣколи смерти не мали знати,
 Небесныхъ Ликѣвъ радѣсть дѣлити !

Въ раю прекраснѣмъ, въ роскошнѣмъ поли,
 Все имъ служило — все ся корило
 Передъ Адамомъ — по божѣй воли
 Жите имъ въ щастю наибѣльшѣмъ плыло.

И сказавъ Господь : „зъ раю цѣлого
 Деревъ ѣджь смѣло, лишъ взбороняю
 Зъ дерева рвати тѣлько одного,
 А за непослухъ тяжко скараю !“

О ! якъ щасливѣ, заздлости гѣднѣ
 Родичѣ нашѣ могли тамъ жити,
 Безсмертнѣ, славнѣ, чистѣ, свободнѣ,
 Божои ласки щасливѣ дѣти !

3. Кара за грѣхъ.

Прийшла покуса въ видѣ змѣинымъ
Діаволь доти клавъ свои сѣти,
Ажь не потрафивъ сердцемъ Евинымъ
Въ пѣдступный спосѣбъ заволодѣти.

„Зѣрви лишъ ябко зъ дерева того,
А вступишь въ тебе сила предивна,
Спѣзнаешъ мудрѣсть свѣта цѣлого
Станешъ могуча и Богу рѣвна!“

Зѣрвала Ева овочъ и ѣли
Разомъ зъ Адамомъ, наразъ спѣзнали,
Що передъ Богомъ вже согрѣшили,
Въ корчахъ тѣнистыхъ ся поховали.

Почули голосъ гень зъ по пѣдъ хмары
„Где ты Адаме? не часъ ся крыти,
Грѣхъ твоѣй я знаю. — Наставъ день кары
Въ тяжкѣмъ терпѣннѣ будете жити!“

Смерть ваше тѣло въ порохъ оберне,
Душа най въ адѣ поти горѣе,
Доки не приѣде Той, що вѣдверне,
Гнѣвъ Мѣй и небо зновъ вамъ вѣдкрые!“

И Богъ прогнавъ ихъ мечемъ огненнымъ,
Тернемъ ся вкрыла для нихъ дорога,

А душа гибла жаломъ щоденнымъ,
Що прогнѣвила Господа Бога.

4. Каинъ и Авель.

Каинъ и Авель були сынами
Родичей першихъ. Каинъ грѣхами
Зневаживъ Бога — и бувъ лукавый,
За те бувъ Авель честный и правый!

Однои днини, зъ того що мали,
На престолъ Богу жертвы складали.
Богъ принявъ радо Авля офіру,
Вѣдкинувъ Кайна жертву нещирю.

Лукaвый Каинъ, въ гнѣвѣ и мести
Посмѣвъ на брата руку піднести,
И убивъ Авля. За те проклятый
Мусѣвъ по свѣтѣ довго блукати.

О страшна дуже тыхъ жде заплата,
Що зневажають ближнього-брата,
Тожъ нехай кождый се памятає:
Гнѣвъ веде въ пекло, — любовь еднає!

5. Потопъ.

Грѣхомъ вѣзбрала цѣла землиця :
 Каина дѣти Бога забули,
 Жалю у серцю навѣть не чули,
 Не сплаче больомъ людска зѣниця,
 А серце грѣшныхъ на те не дбае,
 Що тяжку кару Господь ладнає.

Бувъ мужъ побожный, Ное вѣнъ звавъ ся.
 Богъ приказавъ му ковчегъ здѣлати ;
 Ное за працю щиро принявъ ся,
 Ставъ потѣмъ звѣрей всякихъ збирати
 А наповнивши весь ковчегъ ними
 Вѣйшовъ до него зъ дѣтьми своими.

И вѣдчинились небеснѣ зводы,
 Сорокъ день падавъ дощъ безнастанный,
 Все затопили вѣзбранѣ воды
 Люде погибли. Лишень избранный
 Ной и родина его остали,
 Вѣ ковчезѣ Богу славу складали.

Опали воды ! За ласку многу,
 За тую помѣчь, що ихъ спасала,
 Ное приносить офіру Богу.
 Тогды на небѣ дуга засьяла
 На знакъ, що бѣльше зъ божои воли
 Потопъ не прийде уже нѣколи.

6. Содома и Гомора.

Лютує пекло! грѣхи ся множать,
 Людзкôсть до всякой злобы есть скоро,
 А грѣхи страшну кару ворожать
 Мѣстамъ, що звались: Содома, Гомора.

И сказавъ Господь Богъ Аврааму:
 „Огнемъ спалю я мѣсце плюгаве,
 Зôтру прокляту изъ землѣ пляму
 Грѣшникôвъ злобне племя лукаве!“

Живъ тамъ мужъ правый, Льотомъ го звали
 До него Ангелъ божій приходитъ.
 „Втѣкайте — каже — бо вже настали
 Години кары — Богъ мечъ свôй зводить!“

А жѣнка Льота, якъ утѣкала,
 То обернулась въ сторону мѣста,
 И кара Божа еи спôткала,
 Бо стовпомъ соли стала невѣста...

И дощъ огненный неба спустили,
 Въ около чути вôдгомонъ грому,
 Въ пламеннôмъ мори люде згорѣли:
 Богъ скаравъ страшно грѣшну Содому.

На еи мѣсци, — нехай свѣтъ знає,
 Що беззаконныхъ страшне жде горе,

Середъ скель дикихъ ся розливає,
 Страшне прокляте, — Мертвое море!

7. Жертвованє Исаака.

До Авраама Богъ повѣдає :

„Встань! се приходитъ жертвы година,
 Бо слава божя того бажає,
 Щобъ жертвувавъ ты рѣдного сына!“

Хочъ сынъ одна се въ него надѣя,
 Но волю Бога треба сповнити,
 Прийшовъ межъ горы — звуть ихъ „Мо-
 [рія“,

Щобъ дитя власне мечемъ убити.
 Вже на жертвенникъ кладе офіру,
 Вже мечъ підноситъ; — въ тѣмъ ангель
 [зъ неба

Каже: „Стѣй! видить Богъ твою вѣру,
 И иншой жертвы Ёму не треба!“

Любовъ правдиву Богъ надгородить,
 И вознесе тя вышній Владѣтель,
 Зъ племени твого свѣту ся зродить
 Обѣтованный свѣта Спаситель!“.

8 Спроданє Іосифа въ Египетъ.

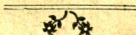
Зъ братѣвъ дванайцять мужа святого,
Що звавъ ся Яковъ, Господь одного,
А звавъ ся Іосифъ, хотѣвъ избрати
Щобъ примѣръ ласки своєї дати.

Яковъ хваливъ все Іосифа сына,
Божь се найлѣпша була дитина,
Невинна, чиста, за тоє власну,
Давъ єму Яковъ одѣжь прекрасну.

Задрѣснї братя, якъ ся дѣзнали,
Убити брата свого бажали,
Потѣмъ стрѣнувши купцѣвъ у полю,
Спродали брата свого въ неволю.

Отцєви своему сказали : „дикїй
Звѣрь пожеръ хлопця!“ и жаль великій
Перенявъ душу отця старого,
Бо любивъ дуже сына вѣнъ свого.

Зависть — се гибель, тожь памятаймо,
Чужої слави не пожадаймо !
Бо Богъ, що серця всѣхъ людей видить,
Завистнымъ серцемъ всегда ся бридить.

9. Іосифъ дає ся пѣзнати.

Терпѣвъ въ неволи Іосифъ чимало,
По божѣй воли однакъ ся склало,
Що царь Египта, въ блеску и славѣ,
Зробивъ го першимъ въ цѣлѣй державѣ.

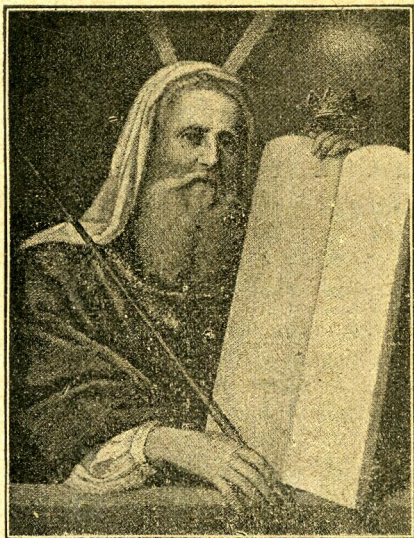
И наставъ голодъ въ усѣхъ усюдахъ,
Іосифа братя по многихъ трудахъ
Ажъ до Египта тутъ ся дѣстали,
Кушити збѣжа тутки бажали.

Спѣзнавъ ихъ Іосифъ — онижъ не знаютъ,
И передъ братомъ ся покланяють,
Іосифъ хотѣвъ бо дѣзнатись того,
Чи жаль имъ стало проступку свого.

Колижъ побачивъ, що въ покаяню
Въ жалю сердечнѣмъ, въ вѣчнѣмъ риданю
Жіють, — принявъ ихъ тими словами:
„Я братъ вашъ Іосифъ! Боже будь зъ
[вами!“

Недослѣдимъ суть божі суды,
Яковъ старенькій до щасной груди
Туливъ ще сына, вдячний бувъ Богу,
За его помѣчь и ласку многу.

Св. Моисей.

10. Мойсей.

Іосифа дѣти, Якова внуки,
Людомъ великимъ въ Египтѣ стали,
Однакъ въ недолю люту попали,
Фараонъ славъ ихъ на тяжкій муки,
А маліи дѣти казавъ топити.

Одна невѣста — щобъ сохранить
Хлопчика своего — въ кошикъ вложила
Бѣдну малютку, въ ранній годинѣ
Кошикъ зъ дитяткомъ кладе въ тростинѣ
А сама въ троци себе укрыла...

И такъ ся стало, що Фараона
Дочка купати ся забажала,
Полѣзла въ воду и тутъ спѣзнала
Дитя у троци, — противъ закона
Спасти хотѣла житє дитяти.

Выбѣгла скоро хлопятка мати,
Дочь Фараона їй приказала,
Щобы дитину сю доглядала...
А та вѣдъ нынѣ мае ся звати
„Мойсей“ се тѣлько, що зъ воды взятый.

II. Горѣючій корчъ

Мойсей ховавъ ся въ царскѣй палатѣ
И кривду бачивъ народа своего,
Бачивъ, якъ людъ той страдае строго,
Якъ бѣдныхъ гноблятъ паны богатѣ,
Хотѣвъ бы долю имъ облегчити
За се царъ лютый велѣвъ го вбити ..

Въ Мадіамитѣвъ край утѣкае,
Мойсей щасливъ, — тамъ при сощѣвцѣ,
И при молитвѣ пасъ чужій вѣвцѣ. .
Ажъ наразъ ся дивить, огнемъ палае
Корчъ — и хотяй скрѣзь пламя видѣе
Корчъ середъ жарѣ не попелѣе.

Почувъ ся голосъ : „чуешь Мойсею ?
На святѣмъ мѣсци ставувъ ты нынѣ,
Я прийду въ помѣчь твоей родинѣ,
Вийдешъ зъ Египта зъ братію всею,
Тамъ, где землиця лежитъ избрана,
Для твоего роду до — Ханаана !“

Мойсей вразъ зъ братомъ своимъ Арономъ
Бога на помѣчь взявши въ пригодѣ,
Явивъ ся знову въ своимъ народѣ.
Ствердивъ все чудомъ предъ Фараономъ,
Сказавъ : „велить Богъ, щобъ мои рѣдні
Братя за мною ишли свободні...“

12. Походъ черезъ Червоне море

Фараонъ гордый не хоче знати
 Божей воли — и ставъ карати
 Господь страшенно! Египтъ ся кае,
 Израильтянѡвъ вже въ путь пускае ..

Мойсей веде ихъ и Бога славить,
 Стовпомъ огненнымъ Богъ путь имъ пра-
 [вить

Народъ минае лѣсы и горы
 А передъ ними Червоне море.

Египтіяне войско зѡбрали,
 Израильтянъ въ неволю назадъ бы гнали;
 Мойсей ся молитъ и ось сухою
 По морскихъ безднахъ иде ногою.

За те все войско, що здоганяло
 Ихъ — въ глубѣнь моря на смерть попало.
 Мойсей же зъ всѣми въ щаснѡй годинѣ,
 На славу Бога станувъ въ пустынѣ.

13. Десять заповѣдей Божихъ.

До горы Сінай Мойсей зближивъ ся,
И тутъ самъ Господь повелѣвае,
Щобъ народъ красно весь приодѣвъ ся,
Коли день третій имъ засвитае.

Ангелы трублять, громы грохочуть,
И темна хмара Сінай покрыла,
Люде молитву лячно шепочуть,
Земля дрожала все и дымила...

Въ тѣмъ голосъ Божій людямъ голосить,
Заповѣдь кожду слово по словѣ;
А людъ смиренно руки возносить:
„Мы ихъ сповнити всегда готовѣ!“

Сорокъ дѣбъ въ постѣ, самъ на єдинѣ
Мойсей моливъ ся; Богъ двѣ камѣннѣ
Таблицѣ давъ му; та ще до нынѣ.
Приказы божіи все суть незмѣннѣ...

О! кобы тѣлько мы ихъ хранили
Божь одинока всѣмъ то дорога,
Если будемо по ней ходили,
То зайти мусимъ просто до Бога...

14. Жертва Іліи.

Ахавъ безбожный, лютый, проклятый,
Идолѣвъ явно ставъ почитати,
Забувъ на Бога, чути не хоче,
Що му голосить слово пророче!

А Богъ безбожныхъ тяжко карає,
Уже рѣкъ третій дощу не має.
Ілія, божій пророкъ — повсюды
Звѣщає кару и божій суды.

Въ кѣнци зѣбравъ вѣнъ варѣдъ и каже:
„Най само небо чудомъ розвяже
Пытане тое, котрымъ служити
Богамъ мы маємъ и кого чтити!“

Поклали жертву свою погане,
Поклали жертву и Израильтяне,
Най огонь зъ неба спалить офіру,
Тогды правдиву спѣзнаємъ вѣру.

Дарма молились божкамъ безсильнымъ
Жрець поганьскій, — огнемъ обильнымъ
Богъ спаливъ жертву свого престола,
И на колѣна людъ павъ докола.

Одинъ есть Господь! одинъ Єгова,
Єго наука — житя основа,
И доки соньця по свѣту всьому
Служити маємъ Богу одному!

15. Даниилъ въ ямѣ лѣвъ.

У Вавилонѣ сумъ и тревога :
Нарѣдъ волнуеся, толпа завила,
Голосомъ лютымъ : „Най кара строга
Паде въ тѣй хвили на Данила !“

Даниилъ першій середъ пророковъ
Нищить поганьство и высмѣвае
Богѣвъ бездушныхъ, повныхъ пороковъ,
Ваала крушить — змѣя вбивае !

И царь злякавъ ся. Даниилъ смѣло
Катамъ на сустрѣчь иде. Жестока
Толпа до ямы — въ котрѣй сидѣло
Сѣмъ лѣвъ голодныхъ — вергла пророка.

Сѣмъ днѣвъ минае, — до львиной ямы
Самъ царь приходитъ, — зъ нимъ людей
[сила

Глядитъ, не вѣритъ, помеже львами
Живого бачуть всѣ Данила.

„Великій Богъ есть !“ всѣ закричали.
Катѣвъ пророка — въ яму кидають,
Въ сей часъ кѣстки лишъ по нихъ остались,
Тожъ зновъ пророка всѣ величаютъ.

А той смиренный каже : „науку
Пославъ вамъ Господь, хто вѣру має
Пѣйде охотно на всяку муку,
Бо вѣрнымъ въ помѣчь Богъ посиѣшае !“

16 Ангелъ звѣщає рождество св. Іоанна.

Въ земли жидѣвскѣй єрей живъ правый,
Захарія звавъ ся, старый лѣтами,
Служивъ все вѣрно для божой славы;
Журился тѣлько, що дѣточками
Не надѣливъ го Богъ! Зъ нимъ страдала
И жѣнка, — що ся Єлисавета звала.

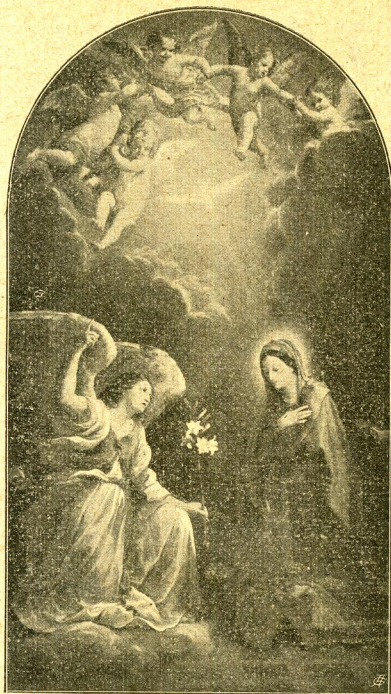
А Господь видѣвъ сѣрця ихъ смиреннѣ,
Молитва щира була Му мила.
И разъ Захарія, коли офирнѣ
Передъ престоломъ паливъ кадила,
Гавріиль Ангелъ зъ неба злѣтає,
И таку вѣстку ему звѣщає:

„Не бѣй ся старче, прийшла година
Божої ласки и благодати!
Єлисавета породить сына,
Єго Іоаномъ будете звати.
И прославить ся въ немъ Имя Боже
Вѣкъ до спасеня многимъ поможе;

И путь вѣкъ вскаже людямъ хосенный,
И проголосить щасну подію,
И возвѣститъ вѣкъ день той спасенный,
Въ котрѣмъ увидить земля Месію,
Того, що иго зъ вашего плеча
Здѣйме — звѣститъ вамъ Іоаннъ Пред-
[теча!“

Благовѣщеніє Пр. Д. Маріи.

17. Благовѣщеніє Пречистои Дѣвы Маріи.

Близъ Назарета, малого мѣста,
Зъ Давида роду жила дѣвица,
Звалась Марія. Немовъ зѣрниця
Ясна и красна — якъ небо чиста,
Серцемъ невинна, въ майно убога,
Людямъ незвѣстна — свята у Бога.

Одной днини молитъ ся Дѣва,
Въ тѣмъ яснѣсть дивна все озаряе,
Гавріиль Ангелъ зъ неба зступае,
Чиста дѣвица дрожить вѣдъ дива,
И чуе голосъ зразъ надъ собою :
„Радуй ся, радуй, Господь зъ тобою !

Благословенна ты межъ женами,
Духъ святой зъ неба тебе окрые,
Породишь Сына Дѣво Маріе,
Землицю злучишь Нимъ зъ небесами,
Сынъ Твѣй Іисусомъ буде ся звати,
Сынъ то есть божій — Ты его мати !“

Пречиста Дѣва вѣдповѣдає :
„Я раба Божя на все готова,
Най пѣсля Твого стане ся слова !“
Гавріиль Ангелъ въ гору взлѣтає.
Пращає Дѣву тыми словами :
„Благословенна помѣжь женами !“

18. Пречиста Дѣва навѣщає тѣтку Єлисавету.

Спѣшитъ Пречиста щобъ посѣтити
Єлисавету и возвѣстити
Радости радость, дивъ надъ всѣ дива,
Що Спаса свѣту породить Дѣва.

Єлисавета о тѣмъ вже знає
Зъ Духа святого — тожъ выбѣгає
Дѣвѣ на зустрічъ: „гѣднажъ я того,
Щобъ зрѣти Матѣрь Господа мого?“

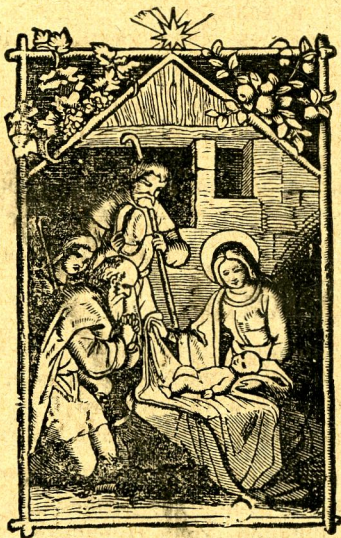
Пречиста Дѣва очи возносить
„Честь Господеви духъ мѣй голосить
И величає душа мольбою
Бога, що ласку мавъ надъ Мною!“

Вѣнъ на покору слуги Своеи
Глянувъ и ласку зѣславъ для неї.
А зъ Єго волѣ и Єго власти
Мене прославлять свѣта всѣ части!“

Въ вѣспѣльнѣй молитвѣ разомъ прожили
Мѣсяцѣвъ кѣлька. Бога славили,
Потѣмъ доперва Дѣва Пречиста
До Назарета вернула мѣста.

Рождество І. Христа.

19. Рождество Ісуса Христа.

Пречиста Дѣва, Іосифъ старенькій
До Виолеема разомъ спѣшили,
Цѣсаря приказъ радо сповнили,
Бо хотѣй приказъ бувъ то тяженькій,
То всежъ бувъ даный по божѣй воли.

Въ убогѣй стайни, на чистѣмъ поли
Дѣва Марія Сына зродила,
Въ яслахъ зложила, тхомъ огрѣвала,
А ясна зоря свѣту звѣщала,
Що ся година ласки сповнила.

Ангель Господень станувъ въ долинѣ,
Пастухѣвъ будить: „Идѣть витайте
Дитятко Боже! въ яслахъ на сѣнѣ
Оно спочило — поклѣнь вѣддайте!“
И всѣ спѣшили тамъ за звѣздою.

О Мати Божа, Господь зъ Тобою!
Ісусъ Спаситель до насъ витає,
Щобы насъ грѣшныхъ зъ небомъ зъеднати
А хоръ небесный купно спѣває
„Радуй ся, радуй, Дѣво и Мати!“

20. Стрѣтенє Ісуса Христа.

Сорокъ днѣвъ Боже дитятко мае,
Тожь по закону Ёго складае
Пречиста Дѣва въ Єрусалимѣ,
Въ Божѣй святыни. Непрослѣдимѣ
Осуды божѣй, день той избрали,
Щобъ многѣ правду святу спѣзнали

Симеонъ старикъ — що о Мессіи
Прихѣдѣ моливъ ся — изъ рукъ Маріи
Бере дитятко; въ гору пѣдноситъ,
И Ёго славу явно голосить :

„Отпусти Отче днесь слугу своего,
Бо ось се вижу Сына я Твоего !

Ты Го зсылаєшь намъ на спасенє,
Вѣнъ свѣтломъ стане Израильтянамъ,
Вѣрнымъ приносить Вѣнъ искупленє,
Жерело правды несе поганамъ.
Охъ ! бѣльше щастя чижь можь дожити
Якъ своего Спаса очима зрѣти ?“

Була при церквѣ свята вдовиця,
Звала ся Анна. Свята Дѣвица
На єи руки Дитя складає,

А вдова Анна всѣмъ возвѣщає :

„Се єсть Сынъ Божій — свѣта надѣя,
Вѣрнымъ спасенє — Богъ и Месія !“

21. Утеча до Єгипта.

За блескомъ зорѣ — генъ ажъ зô вcходу
Идутъ три владыки зъ царского роду.

Идутъ до шоуы, дитя витають,
Поклôнъ приносять, дары складають.

Иродъ лукавый и лютый тоже,
Хотѣвъ убити Дитятко Боже,

Іосифу Ангелъ въ снѣ ся являє:
„Втѣкай въ Єгипеть!“ такъ повѣдає.

Втѣкає Іосифъ — а на осляти
Сидить зъ дитяткомъ Марія Мати.

Середъ Єгипта довшій часъ жили,
Трудились пильно — Бога хвалили.

И зновъ разъ Ангелъ въ нôчнôй годинѣ
Явивъ ся, каже: „Вертайте нынѣ

До Назарета, бо вже не може
Иродъ гонити Дитятко Боже.

Ирода кара постигла зъ неба
Вмеръ и боятись єго не треба!“

Іосифъ, Дитятко, Дѣва Пречиста
До Назарета вернули мѣста.

22. Дванайцятьлѣтний Іисусъ въ церквѣ.

Въ Єрусалимѣ зъ краю цѣлого
Зѣйшлось на паску народа много.
А помѣжь ними Іисусъ маленькій,
Пречиста Дѣва — Іосифъ старенькій.

Іисусъ дванайцять лѣтъ уже має,
Розумомъ, умомъ, всѣхъ удивляє,
Днесъ середъ стиску коло святынѣ,
Наразъ згубивъ ся святѣй родинѣ.

Іосифъ, Пречиста — всюда шукають,
Кого подыблять, того пытають,
И отъ нашли Го — въ храмѣ — где явно
Мудрцѣвъ навчає мудро и славно.

Всѣ ся пытають: „що за дитина?“

Всѣ подивляють Маріи Сына.

И шепчуть тихо: „хлопчикъ сей гожіи,
Зъ часомъ явить ся якъ пророкъ Божій!“

Вернувъ Спаситель до свого дому,
Тихій послушный, пильный у всьому,
И рѣсь лѣтами въ мудрѣсть и силы,
Для всѣхъ ласкавый и для всѣхъ милый.

СВЯТЫЙ
Іоаннъ
Креститель.

23. Крещеніє Ісуса Христа.

Въ трийцятѣмъ роцѣ свѣта Спаситель
Начавъ навчати. Іоаннъ Креститель
Звѣстивъ Го свѣту. Люде не знали,
Кто Вѣнъ и где Го шукати мали.

Ажъ ось приходитъ Вѣнъ до Іоанна :
„Крести Мя нынѣ въ струяхъ Іордана“.
Іоаннъ голосить : бутижь се може,
Щобъ я крестити мавъ Слово Боже ?“

И окрестивъ Го Іоаннъ водою,
Наразъ почувъ ся голосъ горою :
„Се возлюбленный Сынъ мѣй единый,
Который змые свѣта провины !“

Духъ святый зъ неба наразъ злѣтае,
Голубки бѣлу постать приймае,
Іоаннъ зъ восторгомъ павъ на колѣна,
Витае щиро Божого Сына !

Филъ Іордана взадъ ся вертали,
Ангелѣвъ хоры славу спѣвали,
Христось Спаситель тои ще днини.
Постъ сорокдневный начавъ въ пустини.

24. Ісуса Христа искушає злий духъ.

Середъ молитвы уже минає
Сороковий день! Ісусъ Сынъ Божій
Змореный постомъ вже омѣває,
Голоду знести тѣло не може.
Діаволь важить ся приступити,
И вже ладнає покусы сѣти!

„Если Ты божимъ Сыномъ — то може
На хлѣбъ замѣнишь камѣнь въ той хвили?“
А Христось каже: „не хлѣбъ, а боже
Слово кормить насъ, крѣпить въ насъ
[силы!“

И духъ нечистый злобно скрегоче
Но искушати ще дальше хоче.

Каже: „дивися! отъ пѣдъ Тобою
Глубока пропасть, кинь ся, а злого
Чей не зазнаешь, ангелѣвъ много
Тебе заступитъ певно собою!“

Христось вѣдрѣкъ му: „пише въ законѣ:
Не скусишь Бога твого въ Сіонѣ!“

Діаволь въ трете каже: „Дивися!
Всѣ скорбы свѣта дати я могу
Лишь попроси мя и поклони ся!“

А Христось каже: „одному Богу
Свѣтъ ся поклонитъ!“ И встыдомъ знятый
Діаволь злобы мусѣвъ втѣкати.

25. Чудо въ Канѣ галилейскій.

Въ мѣсточку Канѣ, близъ Галилеи
Христось въ весѣльну зайшовъ дружину,
Въ тѣмъ чуе голосъ Матери своєї:
„Вина забракло гостямъ мѣй Сыну!“

„Женихъ, невѣста, люди побожнѣ,
Однакъ убогѣ!“ Христось се знае,
Видить въ притворѣ ведра порожнѣ,
Воду въ нихъ лити повелѣвае.

И сталося чудо, вразъ ся змѣнила
Въ вино водиця — всѣ остовпѣли,
Цѣла дружина Христа славилла,
Его науку въ той часъ приймили.

И пошла вѣстка, въ округъ кружляла,
Що искупленя иде година,
И Галилея вся прославляла
Христа Іисуса — Маріи Сына !...

26. Христось уздоровляе недужихъ и калѣкъ.

Тягнуть недужѣ, калѣки, хорѣ,
Щобъ до Іисуса лишь ся зблизити,
Протягнуи руки въ ревнѣй покорѣ
И о здоровле Его просити.

А кто мавъ вѣру, той вже спасенный,
Слѣпый вже бачить, а глухій чуе,
И прокаженный и розслабленный
Здоровый стане — свѣтъ весь здивуе.

Идутъ нещаснѣ Христа слѣдами,
Кто Го увидитъ, той и щасливый...
Людь Го витае всюда словами:
„То естъ Месія — то Богъ правдивый!“

Можежь кто бѣльшимъ бути надъ того
Кто творить добре, въ помѣчь приходитъ
Братямъ въ потребѣ? Ближняго своего
Путемъ спасеня въ небо доводитъ?

27. Проповѣдь на горѣ.

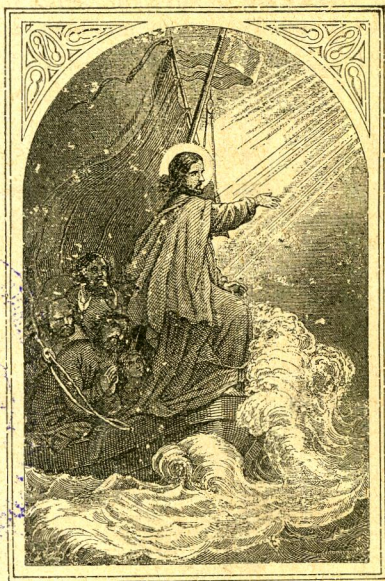
Зѡйшовъ ся нарѡдъ зъ всякихъ усядѡвъ
Христось навчае: „кайте ся блудѡвъ,
Грѣхѡвъ ся кайте, на смерть згадайте,
Страшный судъ Бѡжій на гадцѣ майте!“

„Врагѡвъ любити, добре чинити
Ненавидячимъ, гнѣвъ ихъ простити
Въ молитвѣ, постѣ бути тревалымъ,
Въ покусѣ бодрымъ, въ святости сталымъ

Свѣта мамона, все то марниця!
Кождый о душу най печалить ся,
Хочь скарбѡвъ много, то щожь намъ зъ того
Сли сердце повне грѣха тяжкого!“

Такъ то Спаситель людей навчае,
Людъ бе ся въ груди, грѣхѡвъ ся кае
И шепче: „всяку души провину,
Прости, прости намъ о Бѡжій Сыну!“

Буря на мори.

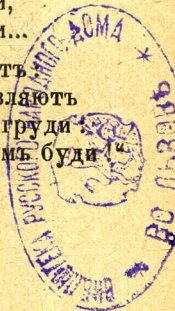
28. Буря на море.

Завили вихры, грохочуть громы
Христось въ човень сѣвъ, повень утомы
Уснувъ, неначебъ о тѣмъ не знае,
Що човень въ бури вже потопае.

Ученикъ кождый, хотяй по змозѣ
Кормиломъ править, все есть въ тревозѣ,
Въ кѣнци Исуса такой збудили,
„Спасай насъ Спасе, бо згибнемъ въ фили!“

Простягнувъ Спасъ нашъ руку и туча
Наразъ устала — фили дремуча
Несе ихъ дальше, вихры устали,
Лискавки згасли, громы втихали...

Всѣ ся дивуютъ, всѣ ся пытаются
„Звѣдки ся сила?“ всѣ прославляютъ
Могучѣсть божу и бють ся въ груди:
„Милостивъ Спасе намъ грѣшнымъ буди!“

29. Ісусъ пріятель дѣтей.

„Пустьѣтъ дѣтей тутъ, нехай приходять
Смѣло до мене!“ Христось голосить,
Дѣточки зъ Него очей не зводятъ.
Надъ ними руки Вѣнъ свои вносятъ,
Въ молитвѣ сердца благословляе,
Небесне царство имъ возвѣщае!

Каже Спаситель: „якъ тотѣ дѣти,
Такъ кождый сердцемъ нехай невиннымъ
Все служить Богу! Бога любити
Чувствомъ незмѣнно треба дитиннымъ.
Бо лишъ невинныхъ Богъ прославляе,
Небесне царство для нихъ ладнае!“

Ісусе Христе, сердцемъ — душою
Мы Тебе молимъ, а зѣ слезами
Силою всѣхъ насъ, крѣпи Твоею,
Мы Твои дѣти! Отцемъ мѣжь нами
Будь милосерднымъ въ кождѣй потребѣ
За жита тутки и колись въ небѣ.

30. Насычене 5000 народа.

Пять тысячъ вѣрныхъ гору обсеѣло,
Христось учить ихъ. Вже вечерѣло,
Люде голоднѣ, нѣчь ся зближае,
А никто кусня хлѣба не мае!

Оденъ лишъ хлопецъ мавъ пять ячмѣнныхъ
Хлѣбѣвъ и рыбы двѣ ще до того,
Та що значить се? Народа много,
Мужѣвъ зъ жѣнками — дѣтей невинныхъ.

Христось надъ хлѣбомъ очи возносить,
И Отца своего о помѣчь просить;
И сталося чудо, що всѣхъ тревожить,
Въ тысячи куснѣвъ весь хлѣбъ ся множить...

Бдять всѣ люде и для всѣхъ стало
Хлѣба и рыбы — каждый въ дорогу
Взявъ, — ще дванайцять кошѣвъ остало
Окрушинъ. — Славу всѣ даютъ Богу!

Свята се правда, що памятае,
Богъ о всѣхъ вѣрныхъ, все за нихъ дбае,
А кто лишъ хоче о себе дбати,
Хлѣбъ свѣй насущный все буде мати!

31. Богачь и Лазарь.

Недармо въ пѣсняхъ ся повѣдае:
„Бѣднаго брата богачь не знае!“

Було мужѣвъ двоухъ, одень богатый
Мавъ скарбѣвъ много, краснѣ палаты,

Другій бувъ Лазарь, що на берлозѣ
Лежавъ при того пишнѣмъ порозѣ.

Богачь хоть видить нужду тамтого,
Не дасть му ѣсти зѣ стола своего.

Оба померли, Лазарь нужденный,
Но сердцемъ чистый тожь бувъ спасенный.

Въ раю небеснѣмъ при божѣмъ тронѣ,
На Авраама засѣвъ вѣнъ лонѣ.

Видить се зъ пекла богачь и млѣе,
Бо въ тяжкихъ мукахъ душа горѣе.

„Лазаре! — кличе, — якъ маєшь воду,
Дай хотяй каплю на охолоду!“

Авраамъ каже: „уже пропало,
Добра на свѣтѣ мавъ ты чимало;“

Лазарь терпѣвъ лишъ, днесъ вѣнъ богатый,
Ты за то мусишь во вѣкъ страдати!“

А кто се чуетъ — най памятае,
По смерти, божій судъ всѣхъ чекае!...

32 Милосердный Самарянинъ

Кто твоимъ братомъ ? Разъ такъ ся склало
Одного жида въ лѣсѣ напало
Розбишакъ много, — ледвы живого
Лишили збуѣ бѣдака того.

И такъ священникъ, навѣть сусѣда,
Глянувъ, побачивъ бѣднаго жида,
Скоро втѣкає о ничь не дбає,
Ити на помѣчь часу не мае.

Прийшовъ церковникъ оба ся знали,
Неразъ весело и забавляли.
„Дай пѣдпомогу!“ — „Справдѣ не могу“.
И пѣшовъ дальше въ свою дорогу!

Самарянинъ йде, що то зъ жидами
Въ враждѣ живе все. Отъ той руками
Власными вяже раны и маже
Лѣкомъ цѣлючимъ. „Се ближний! — каже“

Кто твоимъ братомъ ? По що пытати,
Ближнего братомъ все треба звати.
Повень любви, все будь готовый
Любви сповнити законъ Христовый.

33. Блудный сынъ.

„Согрѣшивъ отче передъ Тобою!“
 Оттакъ сынъ блудный — вдарившись въ
 [груди,

Моливъ прощенья зъ жалю слезою.

„Отче прости мнѣ — милостивъ буди!“

Отецъ прощае и въ дѣмъ свѣй вводитъ,
 Вбирае въ одѣжъ ласки богату,
 Сердечнымъ словомъ душу солодить,
 Ще обѣцае вѣчну заплату.

И ктожъ зъ насъ грѣшныхъ, ктожъ не ба-
 [жае

Грѣхѣвъ прощенья, блудѣвъ забвенья,

И ктожъ сердечно ся не покае,

Щобъ доступити души спасенья?

Тожъ зъ блуднымъ сыномъ повнѣ покуты

Биймо ся въ груди, каймо ся злого,

А колись въ небѣ будемо чути:

Слова: „Прийдѣтъ все до царства моего!“

34. Преображене Ісуса Христа.

Преобразивъ ся Ты на Таворѣ
 Ісусе Спасе ! Въ сердца покорѣ
 Петръ, Іоаннъ, Яковъ въ порохъ припали
 Божества Твоего лучъ оглядали.

Лице мовъ сонце наразъ сіяе.
 Одѣжъ въ снѣгъ бѣлый начебъ змѣняе.
 Илія зъ Мойсеемъ поклѣнь приносятъ,
 А зъ неба голосъ ся произноситъ :

„Сей Сынъ мѣй милый, и возлюбленный,
 Надъ цѣле небо превознесеный !“
 И чути голосъ Ангелѣвъ хора,
 Посередъ скелей горы Тавора.

Зникло видѣне ! Христось словами
 Мовить : „не бѣйтесь, се Я есмь зъ вами!“
 Петръ, Іоаннъ Яковъ до нѣгъ припали
 Спаса, и чудо се прославляли !

Ісусе Христе, мы Твои дѣти,
 Зволь нашу душу преобразити,
 Щобъ колись въ небѣ зъ сердца слезою
 Всѣ мы злучитись могли зъ Тобою.

35. Воскресене Лазаря

Лазарь умеръ вже, день вже четвертый
Якъ лежить въ гробѣ. Ахъ бо умерти
Кождый зъ насъ мусить конечно!...

Христось приходитъ Марты пытае:
„Где братъ твоѣй Лазарь, где спочивае?
А Самъ заплакавъ сердечно!

Прийшовъ до гробу и вѣдвалити
Приказавъ камѣнь, ставъ ся молити,
Протягнувъ руку Свою чудесну:

„Лазаре выйди!“ на знакъ Христовый
Лазарь выходитъ живой, здоровый,
И славить силу небесну!

Колись о братя, въ суда годинѣ,
На Іосафата встанемъ долину;
Начнесь послѣднѣя тревога:

И всѣ пойдѣмо по послѣ заслуги,
Однѣ до пекла, до неба другѣ.
Котражъ намъ мильша дорога?

36 Тайна вечера.

Есть ихъ дванайцять ! Всѣ засѣдаютъ
Разомъ зъ Іисусомъ агнца спожити.

А не всѣ тоє середъ нихъ знають,
Що Христось нынѣ начне терпѣти.

Після вечери Христось вмиває
Всѣмъ ноги — Юды тожъ не минає.

Дає послѣдні свої науки
А въ кѣнци хлѣбъ взявъ въ пречисті руки

„Се мое Тѣло !“ — за грѣхи ваші
Оно дає ся ! Пийте зъ той чашѣ,

Бо вино въ Кровь я мою вмѣняю,
За грѣхи многихъ Ю проливаю !

И вы творѣть такъ ! По всему міру
Тоту безкровну несѣть офіру :

Кто єи гѣдно схоче приймати
Той буде въ небѣ Мя оглядати !“

Навчавъ ихъ довго, прашавъ словами :
„Вы не лякайтесь, я буду зъ вами !“

Предсказавъ зраду лукаву Юды,
Туливъ Іоанна до Своей груди,

Потѣмъ, щобъ силы Свої скрѣпити,
Иде ся своему Отцу молити !

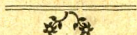

37. Ісусь Христось на горѣ Оливной.

Гору Оливну нѣчь покрыває,
 Всюда такъ тихо. Свѣтъ сномъ сповитый,
 Лишень Спаситель не спочиває,
 Кервавымъ потомъ ся обливає,
 И ставъ ся довго, довго молити:
 „Чашу страданій, сли бути може,
 Возьми вѣдь Мене — Отче и Боже!
 Однакъ Твоя будь святая воля,
 Я пострадаю, ахъ щобъ лишъ знати,
 Що моя мука и смерть оттая
 Знайде въ нихъ вѣру, що страсть цѣлая
 Може спасенемъ для нихъ ся стати.
 Отче! въ той хвили смутку и болю
 За ихъ спасене я тебе молю!“

Ангель небесный чашу приносить
 Христось все выпивъ — на все готовый,
 Молить ся дальше, ажъ ось надходить
 Юда, що сторожъ войнѣвъ приводить,
 Христа цѣлує. Грѣхъ новый плодитъ.
 Чую страдальный голосъ Христовый:
 „По що прийшовъ ты?“ — Толпа поймала
 Христа — и люта страсть ся зачала!

38. Бичованє Ісуса Христа.

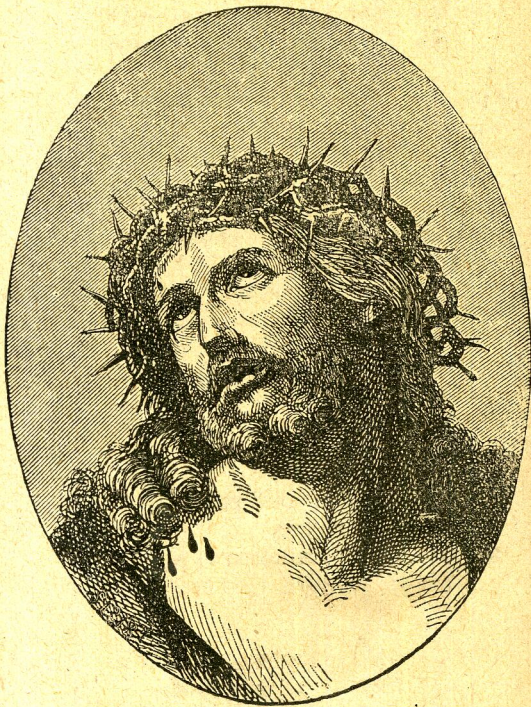
Жиды вже судять и зневажають,
И до Пилата Спаса зсылають,
Кажуть : „разни Го ! Вѣнъ мусить вмерти
Бо весь людъ хоче Ісуса смерти !“

Пилать вины въ Нимъ знайти не може,
Та фарисеѣвъ племя вороже
Кричить : „на смерть Го вѣддай кроваву,
Расни Ісуса — пусти Вараву !“

Пилать Ісуса катамъ давъ въ руки,
И казавъ бити : зачались муки,
Бють безъ пощади, кровъ уплыває,
Все тѣло въ ранахъ — Спасъ омлѣває.

„За що страдаєшь о Божій Сыну ?“
„За васъ страдаю, за васъ я гину !“
А мы ? щоденно есьмо катами.
И добиваемъ Христа грѣхами !...

Терневый вѣнецъ.

39. I. Христови дають терневый вѣнецъ.

Вже ся въ скрани тернь впиває,
 Лютый жовнѣрь въ очи плыває,
 Въ плащъ червоный прибирає,
 Троць въ зболѣли руки пхає,

На колѣна припадає,
 Злобнымъ словомъ высмѣває
 И глузує и пытає,
 Згадай, кто тя зневажає ?

„Христіяне, памятайте
 На тѣ страсти споминайте,
 За грѣхи ся нынѣ кайте,
 И прощєня умоляйте !

На колѣна припадайте,
 Власнї злобы спогадайте,
 Слезю ся заливайте,
 О спасєне власне дбайте !

40. I. Христось несе тяжкій крестъ.

Крестъ на плечѣ накладываютъ,
Бють, катують, попыхаютъ,
Середъ крови, середъ поту,
Спасъ иде вже на Голготу !

Упадає разъ и другій,
Бачуть тоє жидôвъ слуги,
Киринейчикъ приступає,
И нести крестъ помагає !

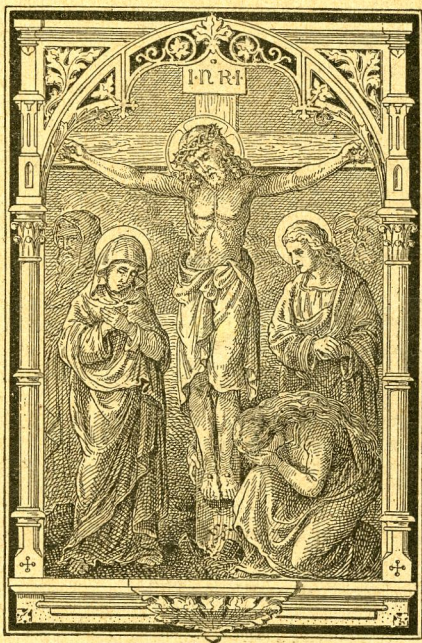
Плачуть люде, жѣнки плачуть,
Божъ тяжелу муку бачуть,
„Ой не плачте надôмною,
А заплачте надъ собою !“

Отъ гора вже єсть Голгота,
Приступає войнôвъ рота,
Розпинає, прибиває,
Крестъ високо пôднимає !

„Людскій роде ты грѣховный,
Повенъ ѡлуда, злобы повный,
Бачишь страсти Бога Сына,
Падь же щиро на колѣна !

Бий ся въ груди, — мый слезами,
Боже милостивъ надъ нами
Будь, не дай въ пекло впасти
Ради Твого Сына страсти !“

Распятіе І. Христа.

41 Разпятіє Ісуса Христа

Стала Мати, бѣдна стала,
И на Сына споглядала,
Сѣмъ мечѣвъ у серци мала!

Христось каже: „рѣдна Мати,
Іоаннъ буде за Тя дбати,
Мое мѣсце заступати!“

„Отче Боже! я вмоляю,
Ты прости имъ, бо не знаютъ,
Кого на крестъ прибиваютъ!“

„Жажду мою, щобъ зѣбрати
Пѣдъ крестомъ всѣхъ, всѣмъ сказати
За васъ хочу умирати!“

„За спасенє свѣта того,
Въ руки Бога, Отця мого,
Вѣддаю я Духа Свого!“

Вже ся жертва совершила,
Голова на грудь схилила,
Смерть всѣ муки закѣнчила.

Сонце гасне — темно всюды.
Кайтесь, кайтесь грѣшнїи люди,
Въ порохъ падѣте, бийтесь въ груди!

О Ісусе, о Розпятый,
Не лишай насъ благодати,
Не дай въ пеклѣ погибати!

42. Зложенє Ісуса Христа до гробу.

Зняли зъ креста — тѣло зняли,
Въ плащаницю повивали.

Мати Божа припадає,
Мертве тѣло обнимає.

Люди, що вы учинили,
За що Сына мого вбили?

Яжъ молила зô слезами,
Не вбивайте Го грѣхами!

Можежъ бôльше кто страдати
Якъ я нийъ — Ёго мати?"

Въ новôмъ гробѣ вже спочило,
Найсвятѣйше Спаса Тѣло.

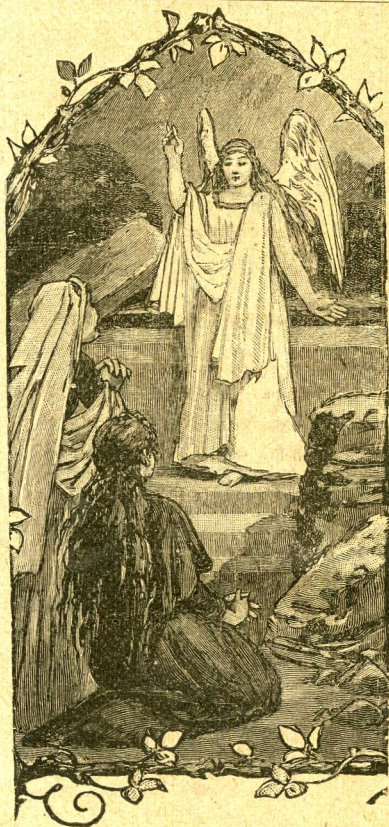
Вже и камѣнь грôбъ вкрыває,
Пилать сторожъ тамъ ставляє.

Ктожъ зъ насъ каятись не стане,
Якъ на грôбъ Ісуса гляне?

Плыньте слези, уплывайте,
Зъ грѣхôвъ душу умывайте,

Щобъ колись въ грѣховнôй злобѣ
Не спочити въ вѣчнôмъ гробѣ!

43 Воскресеніе Ісуса Христа.

Христось воскресъ ! ликуйте нынѣ,
Що въ славѣ зъ гроба Вѣнъ повставъ,
Конецъ принѣсь земнѣй провинѣ
И смертію Вѣнъ смерть поправъ !
Великдень той то день чудесъ,
Христось воскресъ, Христось воскресъ !
Христось воскресъ, хоть людска злоба
Єму зладнала люту страсть,
Повставъ, повставъ живой отъ гроба,
Зборовъ пекольну вражу власть !
Конецъ страданъ, конецъ всѣхъ слезъ,
Христось воскресъ, Христось воскресъ !

44. Миръ Вамъ.

Въ день воскресеня, Христось ся являе,
Посередъ вѣрныхъ, и повѣдае:
„Миръ вамъ, не бѣйтесь, се бо я зъ вами,
Я не полишу васъ сиротами!

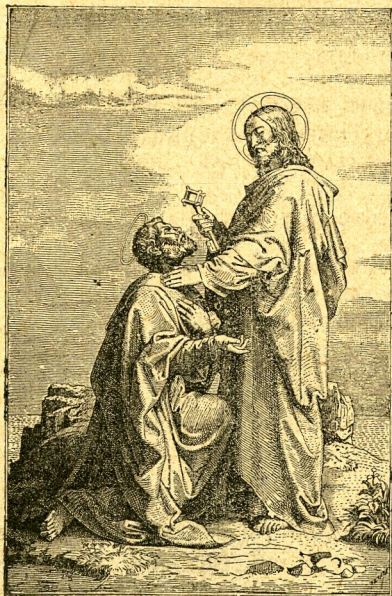
Пріймѣть власть нынѣ грѣхи прощати
И вѣдпускати и задержати.
Духъ святой вскорѣ скрѣпитъ въ васъ
[силы,
Щобысьте другихъ правды учили...

И крестъ на себе Мѡй вы примете,
И Ёго славу въ свѣтъ понесете.
Я посылаю васъ въ Имя того,
Кто своей ласки подасть вамъ много!

45. Исусъ Христось дае власть пастырску св. Петрови.

„Симоне, чи любишь ты Мя?“
Оттакъ Христось ся пытае.

„Надъ власну душу, надъ жита,
Небесный Спасе, я люблю Тя!“
Петро такъ вѣдповѣдае.

„Симоне, знай, ты еси скала,
На ней я церковь збудую,
Обгорне свѣтъ цѣлый она,
И буде власть при нѣй Твоя,
На землю звѣстна цѣлую!“

„Симоне — Тобѣ я дамъ ключи,
Проводъ вѣддамъ духовный,
И стадо вѣрныхъ все паси,
До неба людскій рѣдъ веде,
Надъ всѣми будь верховный!“

И церковь Божя якъ и днесъ,
Во вѣкъ буде тревати
Науку ей прииме свѣтъ весь,
Кто вѣритъ въ ню, лишь той спасесь
Часть въ небѣ буде той мати!

46. Вознесеніе Ісуса Христа.

Вѣдъ воскресеня уже минае
Сороковый день. Христось прашае
Вѣрное стадо тыми словами :
„Вы не лякайтесь я буду зъ вами !“

Благословить ихъ на Елеонѣ,
Протягнувъ божій свои долонѣ,
Отца о помѣчь за ними просить,
А самъ ся въ небо при нихъ возносить.

Облакъ Го крые передъ очима
Вѣрныхъ, а слава свѣту незрима
Вкрывае въ небѣ на вѣки Того,
Кто за рѣдъ людскій страдавъ такъ много

Отець небесный вѣнецъ вкладаетъ
На Сына Свого — и пѣснь спѣваетъ
Цѣлое небо : „Слава святому,
Днесъ вознесеню да будетъ Твоему.

47. Сошествіе св. Духа

Духа святого на своихъ вѣрныхъ
 Зѣславъ Спаситель. Тихихъ и мирныхъ
 Щобъ укрѣпила небесна сила,
 И святу вѣру въ нихъ утвердила!

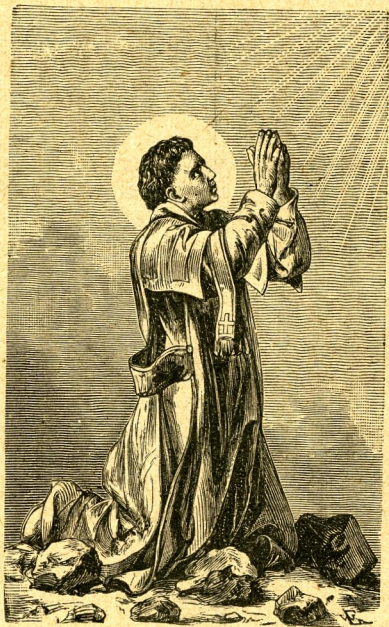
Въ видѣ языкѣвъ Духъ святой сходитъ,
 Жажда небесна въ вѣрныхъ ся родить.
 Щобъ голосити святу науку,
 За котру Спасъ нашъ давъ ся на муку.

Пѣйшли и смѣло голосають всюды :
 „Спѣзнайте правду, крестѣть ся люди!
 Сынъ Божій зъ неба насъ посилає,
 До креста своего всѣхъ призыває!...“

И где лишь вступлять не щадятъ труда
 Крестятъ, навчаютъ и творять чуда.
 А стадо Боже росте собою
 И крестъ побѣду бере надъ тьмою!....

Св. Стефанъ.

48. Каменованє св. Стефана.

Жи́ды не хочуть нѣчого знати
 О святой вѣрѣ. Закаменѣли
 Серця безбожныхъ, що Христа вбили.
 Радѣбы вѣрныхъ всѣхъ розпинати,
 А кто тримаєсь святой науки,
 Того выводять сейчасъ на муки.

Стефанъ діаконъ явно навчає,
 Що Христось Богомъ бувъ — и для того
 Товна камѣнемъ єго вбиває.
 Кровъ неповинна плыве зъ святого,
 А вѣнъ ся молитъ : „ахъ ! може, може,
 Смерть ихъ наверне моя о Боже !“

И въ Спаса руки душа взлетѣла !
 Кровъ неповинна по воли Бога
 Вѣру правдиву въ многихъ скрѣпила,
 И навернулась громада многа
 И крестъ христовый, кровію змытый
 Ставъ новымъ блескомъ славно яснѣти !

49. Наверненіє св. Павла.

„Чого мя гонишь Савле? для чого
 Вѣрныхъ на муки и смерть доводишь?
 Въ темрявѣ блуда и грѣха бродишь,
 Чижь креста силы не видишь мого?“
 Сказавъ Спаситель и чудъ дѣлає,
 Грѣшного Савла въ Павла змѣняє.

И Павелъ кинувъ злобу и блуды,
 Принявъ крещеніє. Ставъ научати
 Весь свѣтъ згорнувъ бы до власной груди
 Зъ Іисусомъ хоче людей зъєднати.
 Власну бувъ душу дати готовый
 За святу вѣру, за крестъ Христовый!

50. Страшный судъ.

Прииде година, трубы заграють,
Вѣдкрываютъ гробы и все спѣзнають,
Що крестъ христовый, буде судити
Тыхъ, що не вмѣли его носити.

Вѣдкрыєсь небо — розпорхнуть хмары
Надѣйде хвиля суда и кары,
Христось явится судити стане
И въ кожду душу и сердце гляне...

Кто служивъ вѣрно — ревный въ законѣ
Кто бувъ, — той стане при божѣмъ тронѣ
Грѣшный пропаде, въ море розпуки,
Въ огонь пекольный на вѣчнѣ муки!

Душе ты знаєшь : судъ ты чекає,
Богъ поки добрый — то все прощає,
Однакъ по смерти ели будешъ въ блудѣ,
Згадай, що жде ты на божѣмъ судѣ ?

Покай ся широко! а страсть Христова
Тебе очиститъ. Все будь готова,
Стережись всякой грѣховной тѣни
Бо дня не знаєшь — а нѣ години!

А ты Пречиста, Христова Мати
Прийди намъ въ помѣчь, не дай вмирати
Въ грѣхѣвъ проклятю. Въ суда годинѣ
Собери всѣхъ насъ при Твоемъ Сынѣ!

АМИНЬ.

**Прекрасні
образки кольорові до всѣхъ
ту умѣщенныхъ пѣсень - - -**

подає:

**Біблія старого и нового
завѣта въ 50 образахъ.**

ЦѢНА 3 Кор.

**Получити можна т ô л ь к о въ
Редакціи „Посланника“ Лапшинъ
п. БЕРЕЖАНЫ.**

Книжочки мисійні

выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“:

Нѣчь Вишелемека, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичні. 20 кр.,
Семе — не кради 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ
30 кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Процесовичъ“ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр. На
старости лѣтъ 20 кр.

БИБЛІЯ

старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Менші 30 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетовъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

1904.

Число 9.

Книжочка Мисійна.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ

зъ печатнѣ „Удѣловой“ вѣдѣ зарядомъ

- - - . І. Лазора, - - - - -

1904.

1841

1841

AMERICAN

REVIEW

1841

1841

1841

1841

1841

1841

Рѣкъ 1904.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число девят е.

Накладомъ свящ. Л. Джулынського

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходять кожного мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокій числа по 3 кр.

✂ Менше якъ 5 не посылає ся. ✂

ПЕРЕМЫШЛЬ.

— — — — Накладомъ свящ. Л. Джулынського. — — — —

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора.

1904.

Св. Адріянъ.

Псаломъ.

Що шумите вы, вороженьки
Пустыми вашими словами?
Чого вамъ, царики маленькй,
Въ борбу-вѣйну ставати съ нами?
А съ нами Богъ, Христосъ Спаситель,
Вѣнъ наша сила, Побѣдитель,
Съ Нимъ мы пѣдемъ и побѣдимъ,
Ярмо мы ваше сокрушимъ!...

На васъ смотритъ Вѣнъ, Царъ небесный
Изъ вашей гордости смѣе ся,
Прйде народѣвъ день воскресный,
А гордѣсть ваша розѣйде ся
Якъ дымъ, що бувъ и изщезае,
Слѣдѣвъ по собѣ не лишае....

А Я есьмъ Царъ и покорю
Врагѣвъ пѣдъ ногу всѣхъ маю.

Такъ царь Давидъ псаломъ спѣває
 — И вы царіе розумѣйте:
 Служити Богу поучае,
 Предъ Богомъ трепеть, страхъ имѣйте
 Пріймѣть вѣдь Него наказане,
 И майте въ Бозѣ уповане,
 Що вѣрою мы побѣдимъ,
 Ярмо врагѣвъ мы сокрушимъ.

Свящ. О. Ю. Луцкѣ.

Святѣ мученики;

Адріянъ и Наталія.

Коли одного разу императоръ Ма-
 ксиміянъ, лютый ворогъ Христіянъ,
 приѣхавъ до Никомидіи, велѣвъ вѣнъ
 глядати въ мѣстѣ за вѣрующими въ
 Христа и приводити ихъ на судъ.
 Вѣнъ страшно загрозивъ всѣмъ, ко-
 трѣ бы ихъ таили, а много обѣщавъ

тымъ, котрѣ бы ихъ привели або о нихъ повѣдомили его. Тогда передававъ на смерть оденъ другого, сусѣдъ сусѣда, пріятель пріятеля, сродникъ сродника. Оденъ зъ поганъ до нѣсъ, що въ поблизкѣй печерѣ укрываеся немало вѣрныхъ, бо чувъ ихъ спѣвающихъ всю нѣчь и молячихъ ся до своего Бога. Царь выславъ сейчасъ воинѣвъ, котрѣ поймаѣли 23 мужей въ печерѣ и повели ихъ на судъ.

Розяренный царь велѣвъ тремъ мучителямъ бити святыхъ суровыми жилами. Святѣ мученики сказали до царя:

— Приставъ еще трехъ инныхъ мучителей, бо чимъ бѣльше терпѣти будемъ, тымъ бѣольшой надѣемъ ся надгорода.

Царь приказавъ слугамъ бити святыхъ камѣнемъ въ уста а коли они оказались непоколебимыми въ вѣрѣ, велѣвъ ихъ вѣдвести въ желѣзныхъ оковахъ до вязницѣ и записати ихъ

имена яко осужденыхъ на смертну кару.

Одень изъ членѡвъ суду, именемъ Адріянъ, знаменитый и богатый человекъ, бувъ свѣдкомъ терпеливого и мужественного страданія тыхъ св. мученикѡвъ. Вѡнъ бувъ пораженный тымъ непонятнымъ для него, яко поганина, посвященемъ ся за вѣру и запытавъ святыхъ, якої надгороды могутъ они надѣяти ся вѡдъ Бога своего за такъ великї терпѣня? Святї вѡдповѣли:

— Анѣ уста нашї не могутъ высказати, анѣ слухъ твої вмѣстити и розумъ постигнути тыхъ радостей и тыхъ почестей, якї уготовавъ Богъ тымъ, котрї Его любятъ.

И середъ розговора со св. мучениками, ледво дышачими вѡдъ тѣлесного ослабленя, благодать божя просвѣтила душу Адріана до пѡзнаня правды и вѡнъ станувши посередъ судѣвъ, записуючихъ осужденыхъ на смерть, сказавъ:

— Напишѣтъ и мое имя разомъ зъ именами тыхъ св. людей; я та-кожь вѣрую въ ихъ Бога-Христа и зъ радостію умру за Него.

Судѣѣ донесли сейчасъ царю, що Адріанъ ставъ Христіянномъ и просить вписати имя его въ число осужденныхъ. Царь зачудовавъ ся, учувши тое; вѣнъ призвавъ Адріана передъ себе и запытавъ:

— Чи ты зѣйшовъ зъ розуму Адріане и хочешъ люто погибнути?

— Я не зѣйшовъ зъ розуму, вѣдповѣвъ Адріанъ, но вѣдъ великого безумія прийшовъ до здорового розуму.

— Не говори много, но проси прощенія, признаючись, що ты согрѣшивъ а втогда имя твое буде вымазане изъ числа осужденныхъ.

— Вѣдъ сего дня буду просити истинного Бога, щобы Вѣнъ простивъ менѣ мои поганьскі заблудженя.

Несподѣванымъ упорствомъ розгнѣванный царь, велѣвъ Адріана въ

тяжкихъ оковахъ вкинути въ темницю, где були замкнені св. Мученики.

Тымчасомъ оденъ изъ слугъ Адріана побѣгъ скоро до жены его Наталіи и повѣдомивъ ю о пѣйманю и увязненю ей мужа. Вѣсть тотъ на разѣ устрашила ю, но коли дѣзнала ся, що мужъ ей узнавъ Христа и що ему предстоитъ мученическа смерть, урадувала ся тымъ дуже, бо она сама була въ тайнѣ христіянкою. Поспѣшила до мужа въ темницю, припала ему до ногъ и сказала:

— Блаженный ты Адріане, бо знайшовъ єсь истину, вѣчне, нетлѣнное и невычерпане богатство, увѣровавши въ Христа! Вытревай до конца разомъ зъ тыми св. мучениками, а будешь спасеный!

Такъ старала ся молода невѣста укрѣпити свого мужа на предстоящій подвигъ; она умоляла и прочихъ вязнѣвъ христіянъ просвѣщати новонаверненого розговорами о Бозѣ и о вѣчномъ житію.

Коли наставъ вечеръ, намовивъ Адріянъ свою жену, щобы повертала до дому и була спокôйна о него. Вонъ обѣцявъ ю повѣдомити о дню, въ котрôмъ буде поставлений на судъ и муки.

По якôмсь часѣ, коли бувъ уже назначений той день, Адріянъ выпросивъ собѣ у темничныхъ сторожей позволенє вôдвѣдати жену зъ домѣ своемъ а прочі христіане ругали за его скорый поворотъ. Оде лъ знакомый, узрѣвши Адріана на улиці, поспѣшивъ повѣдомити Наталію, що мужъ єй освобожденый вôдъ оковъ и иде до дому.

Наталія устрашила ся, думаючи що Адріянъ вôдрѣкъ ся Христа; она заплакала гôрко а коли Адріянъ приближивъ ся до дверей, замкнула ихъ передъ нимъ и начала его укоряти словами:

— Вôдôйди вôдъ мене вôдступнику, не буду бесѣдувати зъ тымъ, котрый ся вырѣкъ Бога. Вмѣсто назы-

ватися менѣ женою мученика я жена предателя...

Зъ радостію слухавъ Адріанъ строгихъ укорѣвъ своей жены и подивлявъ твердѣсть духа молодой женщины, зъ котрою заледво 13 мѣсяцей проживъ.

— Не бѣйся отворити менѣ дверь, я не вѣдрѣкъ ся Христа а нѣ не устрашивъ ся мукъ, но прийшовъ по тебе, щобы ты видѣла страданія мои и кончину мою. Поспѣши, бо св. мученики дали поруку за мене и я мушу скоро повертати.

Тогда Наталія отворила дверь и зъ невысказаною радостію кинула ся въ объятія мужа. Адріанъ сказавъ до Наталіи:

— Ты справдѣ любишь мужа своего, бо желаєшь ему спасенія!

Они разомъ отправили ся въ темницю и по дорожѣ бесѣдували о мающѣмъ наступити подвижѣ. Колиже Адріанъ заговоривъ о томъ, якъ бы

розпорядити теперъ майномъ ихъ, Наталія рекла:

— Не згадуй о тѣмъ дорогій мужу, най жадна земска мысль не роз-
влекає тебе; думай тільки о вѣчно-
сти, уготованой тобѣ Христомъ.

(Конецъ буде.)

НАШЬ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзєровичъ.

(Дальше).

Условія, безъ котрыхъ не можна св. Литургій вѣдправляти.

50. Пыт. Чи суть якѣ и якѣ суть условія до вѣдправляваня св. Литургій?

Вѣдп. При службѣ божѣй мусять бути захованѣ певнѣ условія и тѣ суть двѣй-ного рода: 1) такѣ условія, котрѣ если-бъ були пропуцанѣ, св. Литургія була-бъ неважна.

2) такѣ условія, безъ котрыхъ ве вѣльно пѣдъ тяжкимъ грѣхомъ св. Литургій вѣдправляти.

51. Пыт. Котрѣ суть першого рода условія?

Вѣдп. Такѣ, уневажаючи службу божу условія суть .

1) Священникъ вѣдь епископа освященный ;

2) Матерія т. е. хлѣбъ пшеничный и выноградне природне, не фалшоване вино ;

3) Форма вѣдь Іисуса установлена : „Сіе есть Тѣло мое и сіа есть кровь моя ;

4) Намѣрене совершити св. Литургію, т. е. перетворити хлѣбъ и вино въ тѣло и кровь Господню и принести Богу жертву.

52. Пыт. Котрѣ суть другого рода условія :

Вѣдп. Условія тіи суть : 1. Олтарь вѣдь епископа посвященный або зъ антиминсомъ вѣдь епископа посвященнымъ.

2. Священничѣ одежи, въ котрыхъ священникъ при совершенію св. Литургіи одѣтый бути повиненъ (с. е. стихарь, поясъ, нараквицѣ, епитрахиль и фелонь.)

3. Сосуды церковніи, т. е. чаша, дискосъ и звѣзды.

4. Книги церковніи, т. е. Литургиконъ.

5. Крестъ.

6. Свѣчѣ горячіи на престолѣ, зъ котрыхъ бодай двѣ повинніи бути зъ пчѣльнаго воску.

7. Приписаний часъ, т. е. вѣдъ до-свѣта (по пѣвночи) до полудня, щобы вѣрнѣ зъ зѣбраными мыслями могли бути на св. Литургіи.

53. Пыт. Чи Литургія мусить конче бути въ церквѣ вѣдправляювана?

Вѣдп. Нѣ; за призволенемъ епископа можна вѣдправляти Литургію и въ ка-плицѣ и въ домѣ, пѣдъ голымъ небомъ, на мори на кораблі. Завсѣгды мусить бути однакъ жертѣвникъ зъ антиминомъ вѣдъ епископа посвященымъ.

54. Пыт. Чи можна на однѣмъ жертвеннику бѣльше службъ приносити?

Вѣдп. Давнѣйше не можна було, для-того строено капліцѣ зъ олтарями, щобы могли бути вѣдправляванѣ Службы Божѣ. Теперъ то правило не захове ся, и можна на тѣмъ самѣмъ жертвеннику бѣльше Службъ Божихъ приносити.

55. Пыт. А яка естъ рѣжниця межи такъ зв. „читаною“ а „спѣванною“ Службою Божою?

Вѣдп. Рѣжницѣ существенной нема найменшой; одинака рѣжниця естъ въ тѣмъ, що при спѣванѣй службѣ спѣває священникъ а при читанѣй читае ектеніи, возгласы, мирствованя и молитвы, та що

при читанôй вôдпадають деякi обряды, якъ кадженя, малый, великiй вхoдъ.

56. Пыт. Чи може св. Литургiю бôльше священникôвъ наразъ правити?

Вôдп. Може; така литургiя называ-
еться собoрною, а спôльне вôдправлене
службы Божои соборованемъ. При такôй
Службѣ Божôй одинъ священникъ есть на-
чальствующимъ, а другi сослужащими
або соборующими.

57. Пыт. Въ якiй спосôбъ беруть у-
часть дiяконы въ Службѣ Божôй?

Вôдп. Дiяконы вôдчитують Евангелiе,
Апостола и „Вѣрую;“ голосять ектенiи
(безъ возгласôвъ) и услугують при Служ-
бѣ Божôй.

58. Пыт. Чи не лучить ся коли ча-
сомъ зъ Службою Божою яке инше бого-
служене?

Вôдп. Въ навечерiе Рождества Хри-
стового и Богоявленiя, въ великiй Че-
тверъ и велику Суботу, такожъ и въ праз-
дникъ Благовѣщенiя, если припаде въ ве-
ликôмъ постѣ, буває св. Литургiя разомъ
зъ Вечернею.

(Дальше буде).

Въ чомъ ся крые щасте?

Въ однѣмъ сельци живъ старецъ що черезъ цѣле свое жите боровъ ся зъ недолею та рѣжnymi нещастями, котрый однакъ нѣколи не тративъ веселости и передъ нѣкимъ не жалувавъ ся на свою судьбу и недолю.

Оденъ зъ его приятелѣвъ, котрый тѣмъ его веселости не мѣгъ начудовати ся мимо того, що рѣжнѣ нещастя майже его не опускали, запытавъ, що вѣнъ таке робить, що всегда е задоволеннымъ.

— Я вамъ скажу; то зовсѣмъ поединче; я умѣю уживати своихъ очей и то цѣла моя штука.

Пріятель даремно старавъ ся вѣдгати тайну сихъ слѣвъ, тожъ просивъ старця щобы ему пояснивъ.

— Добре — сказавъ смѣючись — слушайте:

Найперше дивлюсь очима на небо въ якѣмъ небудь я и положеню єсьмъ. А видъ сего неба наминає

мене, щобымъ добре уважавъ на свою цѣль ту на земли, именно, щобымъ мѡгъ заслужити собѣ мѣсце тамъ въ небѣ. Опѡсля дивлю ся на землю и то зновъ нагадує менѣ на тоє мале темне мѣсце, котре мене вкрыє ажъ до послѣдного суду. Въ кѡнци оглядаю ся довкола себе по свѣтѣ и приходитъ менѣ зновъ на гадку, що о много бѡльше є людей, котрѣ о много бѡльше мають причину уважати ся за нещастливыхъ нѣжъ я. Такъ отже не забуваю нѣколи, где шукати треба потѣхи и правдивого щастя; и якъ бачите поповнивъ-бымъ найбѡльшу глупоту, еслибы я сумувавъ або нарѣ-кавъ, божъ суть люди, що о много бѡльше нещастлившими суть вѡдъ мене.

Залишанє родительскихъ обовязкѡ вѣ.

Одного дня святочного зайшовъ о. парохъ до своего сосѣда парохіянина.

Выпитувавъ то о се, то о те, а въ кѣнці запытавъ и о дѣти, котрѣ добре знавъ.

— А гдѣжъ ваша Галя? — запытавъ.

— Не знаю — вѣдповѣла мати.

— А гдѣжъ Петро?

— Не знаю — вѣдповѣвъ отецъ — певно буде гдѣсь на улицѣ мѣжъ хлопцями.

— А гдѣжъ зновъ ваша Катруся?

— Не знаю — вѣдповѣла мати — мала поѣти до мѣста зъ другими дѣвчатами.

Отецъ парохъ заговѣвъ. Господаръ пытае, чи о. парохъ не ласкавѣ оглянути єго господарство та худѣбку. А коли священникъ згодивъ ся, то господаръ показувавъ свои города, стѣжки, обороги, худѣбку, словомъ всеѣ своѣй достатокъ. Можна ту було бачити воли, коровы, краснѣ конѣ и т. д. а всео въ якъ наибѣльшѣмъ порядку и въ стайняхъ. Показавъ на-

вѣтъ въ кучѣ стару безрогу зъ маленькими поросятами замкнену.

О. парохъ запытавъ :

— Чому вы тѣ поросятка тримаете запертѣ въ стайни, а не пускаете, щобы собѣ побѣгали ? Най ся трохи потѣшать.

Господарь глянувъ на о. пароха здивовано и сказавъ :

— Та якъ такъ можна ? То бы побѣгло хто знае куды, покалѣчилобы ся, або може и пропало, щобымъ и не бачивъ бѣльше. Тримаю длятого запертѣ.

Отець парохъ глянувъ на него поважно и сказавъ :

— Бѣдна ти Галю ! Бѣдный ты Цетре ! Бѣдненька ты дуже Катрусє ! Колибъ вы були поросятами, то лѣпше печалилибы ся вами отецъ и маты. Зналибы отецъ и мати, куда вы ходите, що робите !

Родичѣ завстыдали ся, отворили имъ ся очи и пѣзнали, якѣй важный свѣй обовязокъ они залишили.

Примѣри любви и пошанованя родичей

Якъ почестно принявъ Іосифъ будучи намѣстникомъ Египту, своего старенького отца Якова! Добрый сынъ забувъ на то, чимъ самъ є и думавъ лише о тѣмъ, въ якій спосѣбъ має почитити своего отца.

О мудрѣмъ царю Соломонѣ читаємо въ третій книзѣ Царствъ, що коли его мати вѣйшла до салѣ, коли Соломонъ сидѣвъ на престолѣ, и коли ю побачивъ, заразъ зѣйшовъ зъ престолу, впровадивъ ю на престолъ и посадивъ побѣчъ себе.

Папа Сикстъ V. бувъ сыномъ бѣдныхъ родичей, будучи хлопцемъ пасъ худобу. А коли пѣзнѣйше засѣвъ на престолѣ папскѣмъ, пріѣйшла мати, вѣдвѣдати его. Приятелѣ та урядники папскі думали, що не выпадає, щобы мати въ убогѣмъ убраню явила ся передъ папою. Думали, що зроблять пріятнѣсть папѣ, если его матѣрь уберуть въ дорогі одѣня и такъ передъ нимъ явитъ ся. Але Сикстъ сказавъ: „Я той панѣ не знаю, моя мати не є панею

але мужичкою.“ А коли мати скинула ті дорогій одѣня и въ селянськѣмъ одѣню передъ нимъ станула, зступивъ папа зъ свого престола, обнявъ и цѣлувавъ свою матеръ, представивъ ю кардиналамъ и своимъ приятелямъ и вѣддавъ ей таку честь и пошановане, яке лишъ добрый сынъ оказати може.

Тома Морусъ бувъ канцлеромъ Англіи, бувъ отже найстаршимъ урядникомъ по королю! Їго отецъ бувъ однимъ зъ найстаршихъ совѣтниківъ судовыхъ, бувъ отже о много низшимъ урядникомъ вѣдъ сына. А якъ то мило було глядѣти, коли вѣдбувало ся засѣдане судове и великій канцлеръ вѣйшовъ до салѣ. Приступивъ до отця, уклонивъ ся зъ пошанованѣмъ и просивъ о благословенѣ. А коли оба знайшли ся въ якѣмъ товариствѣ, то Тома все вѣддававъ першенство своему отцу, хотяй той не хотѣвъ того прийняти.

Въ минувшѣмъ столѣтїю за панованя цѣсаря Іосифа бувъ такій случай: Коли вязнѣ замѣтали одну улицю, приступивъ оденъ красно одѣтый молодець до одного

зъ вязнѣвъ и зъ почетомъ поцѣлювавъ его руку. Случайно побачивъ се одень высокій урядникъ зъ вѣкна свого помешканя, прикликавъ того молодця до себе и каже: що се не выпадає студентови цѣлювати якогось проступника въ руку. „Алежь“ — вѣдповѣвъ червонѣючись — „та се мѣй отець!“ Взурушений такимъ сынѣвскимъ привязанемъ, розповѣвъ урядникъ се цѣсаревѣ Іосифовѣ а той заявивъ: „Неможливымъ є, щобы сей чоловѣкъ виховуючи такъ добре дѣти, бувъ проступникомъ.“ Уласзавивъ отця, а сынови надавъ степендію, щобы мѣгъ дальше безъ перешкоды кѣнчити науки.

Такі примѣры повинні мати христіянскі дѣти всегда передъ очима, щобы умѣли всегда вѣддати належну честь своимъ родичамъ, ихъ волею выповняти по примѣру самого І. Христа.

* * *

Ся четверта заповѣдь Бога такъ важка и прехороша, — перша межи законами любви ближнего, — се пѣдвалина щастя

родинъ и народѣвъ! Якже часто ся заповѣдъ дѣтьми — негодьями обезображае ся и тымто стягае на нихъ неласку Божу. Ось послушайте :

Палестину, сей край, где Христось родивъ ся, научавъ и на крестѣ померъ, завоевали Турки и держать всю управу въ своихъ рукахъ. Въ однѣмъ зъ бѣльшихъ мѣстѣ положенѣмъ пѣдъ горою Кармель проживавъ молодой Християнцъ, славный торговельникъ, котрый приостававъ въ частыхъ зношинахъ зъ тамошнымъ пашою (по нашему намѣстникомъ). Вѣнъ проживавъ вразъ зъ батькомъ въ одноповерховой камяницѣ. Батька примѣстивъ вѣнъ на першѣмъ поверсѣ въ хорошо улажденныхъ, ясныхъ и просторыхъ комнатахъ. Було се разумно и похвально, що сынъ почитавъ такъ своего батька. Молодой торговельникъ намѣривъ одружити ся. Въ день передъ вѣнчанемъ прійшовъ вѣнъ до батька и просивъ го, чтобы му дозволивъ черезъ пять недѣль въ его комнатахъ замешкати. Батько вдоволивъ его

прошеню и переселивъ ся до долѣшнихъ комнатъ, котрѣ недогôднѣ и вохкѣ були.

Минуло пять недѣль по весѣлю. Батько пригадавъ сынови, що радбы зновъ до своихъ комнатъ повернути. Невѣста и сынъ стали просити, чтобы еще пять недѣль пождавъ, тогда вже нехибне уступать ся. Старый согласивъ ся и на тое и постановивъ еще пять недѣль ждати.

Минуло пять недѣль. Молодытамъ не на думцѣ полишити батькôвскѣ комнаты. А коли батько пригадавъ имъ, що вже часъ, чтобы ся уступили, сынъ ставъ лютый и вызвѣривъ ся:

— Не сидишь каменемъ, дякуй Богу, ще и тамъ дозволяю я тобѣ мешкати.

Батько — бѣдолаха знѣсь терпеливою обиду. А ту въ комнатѣ и вохко и студено. Черезъ щелины зле заосмотренныхъ вѣконъ и дверей вѣтриско дует. О томъ нечестивомъ поступку сына вже мѣсто въ недозвѣ дôзнало ся. А вжежь дôйшло се и до ушей паши, котрый призвавъ до себе молодого торговельника. Сейчасъ поспѣшивъ тойже до палаты паши не у-

боючи ся нѣчого злого. Паша окруженный дворянами ждавъ на прихѣдъ его. Коли же увѣйшовъ вѣнь у комнату зъ грѣзнымъ лицомъ звернувъ ся тойже къ нему. Молодой чоловікъ задрожавъ зъ перестрахи, здогадавъ ся, що попавъ въ неласку у сего достойника, котрый мавъ власть и смертію карати.

— Яке у тебе вѣроисповѣдане? — спросивъ розлюченый паша.

Молодой торговельникъ остовпѣвъ и не змѣгъ нѣ слова проречи.

— Вопрошаю тя еще разъ, яке твое вѣроисповѣдане!

— Єсьмь Христіаниномъ ваше высокоблагородіе! — вѣдказавъ дрожащимъ голосомъ торговельникъ.

— Якъ то, ты Христіанинъ? Ты говоришь знать не правду: Ну побачимо. Здѣлай на собѣ знамя крестное!

Молодой чоловікъ перекрестивъ ся.

— Не такъ негодяю! — сказавъ паша и пѣдвѣвъ мечъ у гору, — выразно и повѣльно выскажи сѣ слова, якѣ проголошуютъ ся, коли знамя крестне дѣлаєшь!

— Во имя Отца и Сына и святого Духа — сказавъ пригломшeнный хлописко.

— Повтори еще разъ! всѣмъ въ слухъ, — я старый, вже недочуваю.

Торговельникъ приложивъ руку до чела и сказавъ: — Въ имя Отца — потомъ до груди: — и Сына, — потомъ до раменъ: — и святого Духа.

— Такъ такъ! гукнувъ паша пѣднеслымъ голосомъ — бачишь отецъ на челѣ, сынъ на грудехъ, чи знаєшь ты що се означає! Отецъ на горѣ а сынъ у долу. Иди же домѡвъ нечестивче, а коли за годину такій самъ ладъ въ твоєй хатѣ не буде, то велю тобѣ голову вѣдь кадовба вѣдлучити.

Вельмы упокоренный и завстыдженный ввѣйшовъ виновникъ домѡвъ, павъ до нѡгъ батькови, просивъ о прощеніе и сейчасъ переселивъ го до его давныхъ комнатъ.

О. К. С.

Якъ лѣкаръ Парадісь приневоливъ хлопа,
що ставъ на службу Божу ходити?

Въ однѣмъ французкѣмъ мѣстѣ прожи-
вавъ вельми здѣбный лѣкаръ Оксеръ, ко-
трый бувъ ревнымъ Христіаниномъ. Се
бувъ мовбы рѣдний братъ нашихъ без-
сребренникѣвъ Козмы и Даміана. Якъ ко-
лисьто сѣ святї лѣкарѣ не тѣлько о здо-
ровѣ тѣла але и душѣ недужныхъ печа-
лили ся, такъ само и вѣнъ дбавъ о душѣ,
що въ розличныхъ немочахъ тѣлесныхъ
до него радити ся приходили. Все кори-
ставъ вѣнъ зъ нагоды, щобы тыхъ, що
ихъ лѣчивъ, до побожности и повненя
довжностей христіянскихъ доводити.

Знакомый бувъ ему хлопъ, Михайль
Жуберъ, котрый нѣколи до церкви не хо-
дивъ, и не сповѣдавъ ся. Одного дня ѣ-
хавъ нашъ лѣкаръ до недужного. Повѣзка
его поволе точила ся зъ горы у долину
по спадистѣй дорозѣ, якоже вѣзникъ
вельми обережно придержувавъ конѣ. А
ту ось за ними заторохкотѣла фѣра збѣ-
жомъ наладована. Кѣньми поводити рече-

ный хлопъ и якъ то у насъ обикновенно
 ся дѣе, не то, що не здержувавъ конѣ,
 але еще батогомъ затинавъ. Побачивъ
 вѣнь передъ собою повозку доктора, годѣ
 вже було конѣ повздержати або у бѣкъ
 скрутити, щобы розминутися. Завадивъ
 о повозку, котра вразъ зъ лѣкаремъ прова-
 дила ся и покалѣчила конѣ. Лѣкареви не
 удіяло ся ничъ злого, тѣлько незначно по-
 товкъ ногу. Властитель тягарового воза
 налякавъ ся, вѣнь знавъ добре, що ся
 необачнѣсть его потягне за собою строгу
 кару. Все его, нужденне майно не выстар-
 чало бы, щобы здѣлану шкоду вынадгоро-
 дити. Коли же пѣзнавъ въ потерпѣвшѣмъ
 шкоду чоловѣка любимого лѣкаря, успо-
 коивъ ся, зложивъ руку мовъ до молитвы
 и ставъ просити:

— Змилосердѣть ся пане докторъ и
 простѣть, що бувъ такъ необачный, знаю
 о тѣмъ, що тяжко провинивъ ся. Я бѣ-
 дный чоловѣкъ не въ силѣ вынадгородити
 шкоду, яку здѣлавъ.

— Знаю, що не такъ легко змѣгбы ты
 заплатити за вѣзъ и покалѣченї конѣ —

вѣдказавъ добродушно лѣкаръ. Грошей вѣдъ тебе не хочу. Справа ся дасть ся инакше полагодити. Шкоду менѣ нане сѣну вынадгородишь въ той спосѣбъ, що черезъ весь рѣкъ въ недѣлѣ и свята явишь ся въ церквѣ на Службѣ Божѣй и въ молитвахъ твоихъ не позабудешъ за мене.

Хлопъ радо согласивъ ся на таке вѣд-шкодованѣ. Пѣвъ року проминуло вѣдъ часу, коли ино що описана пригода приключила ся.

Хлопъ явивъ ся у лѣкаря, щобы подякувати ему за его добре сердце. При сей нагодѣ запоручивъ вѣдъ, що каждого свята и каждой недѣлѣ являвъ ся въ церквѣ и присутствовавъ при Службѣ Божой и що въ тайнѣ св. покаянн змывъ всѣ бруды грѣховнѣ зъ души своей.

— Се добре здѣлавъ ты, мѣй милый друже, що додержавъ даного приреченн. Надѣю ся, що вже до смерти не залишишь сповѣдати ся и ходити до церкви святой на Службу Божу, щобы кѣнчаючи жити не нагодивъ ты на много бѣльше неща-

сте зъ душею твоєю, якъ се приключило
ся тобѣ зъ моимъ возомъ — сказавъ роз-
радованный лѣкаръ.

О. К. С.

Жартъ школяря.

Школяръ Стефанъ Завойко, бувъ сы-
номъ зажиточныхъ родичей. Они повѣрили
его опѣцѣ и надзорови розумного и вель-
ми праведного учителя, котрый радо зъ
молодежею сообщавъ ся. Одного разу
выйшли они оба за мѣсто на прогулку.
Дорога вела черезъ розлогі нивы селянь-
скі. Неоподаль оравъ поле хлопъ-бѣдо-
лаха, котрый дрантивый сердакъ и ходаки
полатавѣ покинувъ близъ дороги.

Стефанко задумавъ зажартувати зъ
бѣдного, забрати ходаки и сердакъ, скры-
ти ся зъ тымъ всѣмъ въ недалеко ростучій
корчѣ. Буде зъ того богато смѣху, якъ
хлопъ перестане орати и заклопотанный,
буде глядати за своимъ одягомъ. Вѣнъ
высказавъ отверто своему начителевѣ,

що намѣривъ здѣлати. На се сказавъ благородный учитель:

— Не годить ся зъ бѣдолахъ на такій ладъ жартѣвъ собѣ творити, се не красно и не похвально. Знаю о тѣмъ, що ты богацька дѣтина и що родичѣ твои передають тобѣ завсѣгды грошѣ на якій то надобикновенній выдатки. Радше зажартуй собѣ зъ бѣдолашного ось въ такій ладъ, щобы зъ сего жарту и тобѣ и ему выйшла превелика радѣсть. Вложи до одного и другого ходака по однѣй коровѣ, потѣмъ скрыемо ся за сими ось корчами и будемо ждати, що дальше удѣе ся. Стефанъ охотно согласивъ ся зъ тѣмъ, що предложивъ научитель и здѣлавъ тоє, що му тойже радивъ.

Въ недовзѣ покѣнчивъ орачъ свою роботу и повернувъ на мѣстце, где сердакъ и ходаки лежали. Задягнувъ сердакъ и присѣвъ на земли, щобы ходаки зазувати. Шобовсть ногу въ одень ходакъ, а тамъ стало єго що то давити. Зтягнувъ ходакъ, потрясъ нимъ, дивить ся и очомъ не име вѣры, бѣленька лискуча корона зъ

него вылетѣла. Глянувъ доокола. Не бачить нѣкого. Вложивъ корону до мошонки. Задягає другій ходакъ, ба и ту то самое дѣе ся. Є друга новѣська корона. Чудо! диво! Се що такое? Приклонивъ колѣна, вознѣсь руки до неба и ставъ голосно славословити Бога, такъ що и тѣ, що скрыли ся въ корчахъ, все чути змогли.

— Боже, якій Ты ласкавый и милосердный, Ты не полишаєшь тыхъ, що на Тебе надѣются! Безрадный полишивъ я хату, полишивъ голоднѣ дѣти и недужну матеръ! Ты не позабувъ за мене въ такъ тяжкѣй нуждѣ. Честь, слава и благодареніє най Ти за се буде! Надѣли щастемъ и здоровемъ того, котрого уживесь за орудіє Твоеи доброты.

Учитель и ученикъ чули сю благодарственну молитву. Стефанкови двѣ слезы мовъ горохъ покотили ся по лиці. Радѣстно сказавъ до учителя:

— Єще нѣколи не бувъ такъ щасливый и веселый на души, якъ днеська. А се щастє придбавъ я собѣ тими ось двома марными коронами!

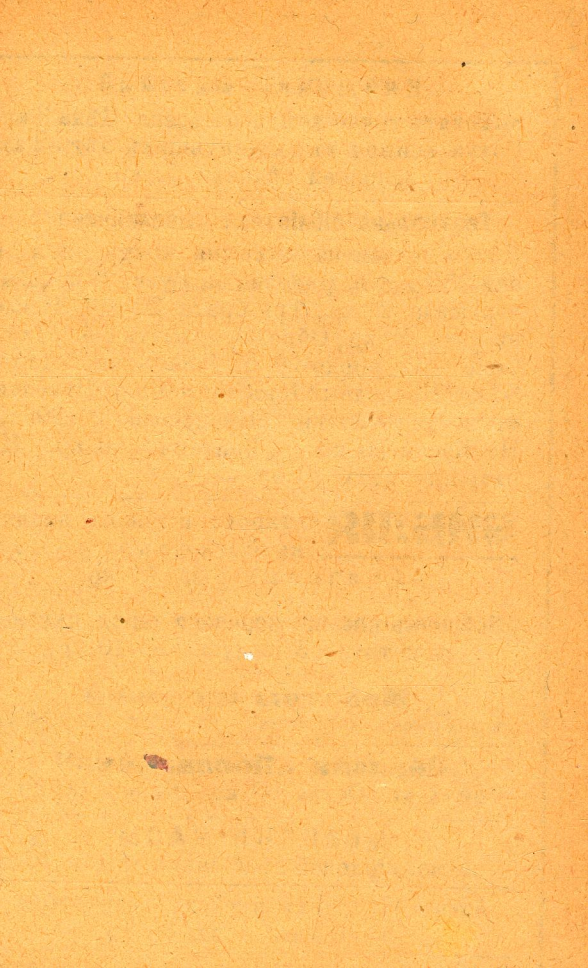
До сего прилучивъ благородный учи-
тель сѣ слова:

— Коли будешь старшій и пригля-
нешь ся всему, що у свѣтѣ дѣе ся, то
нагодишь на людей, що тысячѣ выкида-
ють, щобы щастливыми стати. А за все
тоє щоже берутъ въ зыску? Ото крайну
нехотѣ до житя, розстрѣй, недоволене,
не разѣ хоробу и смерть передвчасну. А
се чому? Бо они глядають для себе ща-
стя у людей а не у Бога. Щастє ту
земне можна собѣ едино предбати праве-
днымъ житемъ и дѣлами любви христі-
янської. Се щастє єсть тѣлько предма-
комъ того щастя постоянного, яке жде у
вѣчности тыхъ, що дѣлами любви Бога
и ближнього прославляютъ ся.

О. К. С.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Нѣчь Вишелемска, ораторія 30 кр.; ноты до
ней 25 кр., Св. Николай на Руси. 20 кр., Вы-
ворожила. 20 кр., Три брати 20 кр., Пекло
въ хатѣ. 20 кр., Образки драматичнѣ. 20 кр.,
Семе — не кради 20 кр. Іосифъ въ Єгиптѣ
30 кр. Праведный Іовъ 30 кр. Св. о. Николай
въ гостинѣ 20 кр. „Процесовичѣ“ 20 кр.
Не Клени 20 кр. „Вертепъ“ 10 кр. На
старости лѣтъ 20 кр.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Меншій 30 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

1904.

Число 10.

Золота Книжочка.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ
зъ печатнѣ „Удѣловей“ вѣдъ зарядомъ
- - - . І. Лазора, - - - - -
1904.

Золота Книжочка

Провѣдникъ дѣтей

въ русскихъ захоронкахъ и домахъ

ВЛАДИВЪ

О. К. Селецкій.

въ память основанія первой захоронки

въ Жужелю 1893 року.

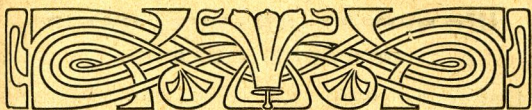
ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лазора.
1904.

Ангелъ Хранитель.

**Що чинити має дѣтина, коли
пробудить ся зѡ сну.**

— Якъ очи отворить
Дѣтина раненько,
Най перше до Бога
Вознесе серденько,
И крестъ най положить
Рукою на собѣ,
Згадає побожно
Три Божї osoby.

Отця най прославить
И Божого Сына,
И Духа святого —
Побожна дѣтина;
Най все до молитвы
Буває готова,
Що зъ ночі збудилась
Раненько здорова.

Що чинить дѣтина, якъ зъ постелѣ встане.

Кличе тя рано	Кто приступае
Сонечко боже:	Въ часъ до работы,
„Встань но дѣтинко	Богъ додае му
Покинь вже ложе;	Силь и охоты —
Мый ся, чеши ся,	Весело сходитъ
Чисто вбери ся,	Кожда година,
Тай до науки	Якъ працювати
Рано бери ся.“	Любить дѣтина.

Дѣтина має бути весела и чемна.

Кождому мила
 Тая дѣтина,
 Що все весела
 Якъ бы пташина
 Бавить ся чемно
 И не пустуе,
 Зъ дѣтьми не бе ся,
 Не галасуе!

Часъ до школы. (цѣсня).

Часъ до школы, до науки,
 Треба вчити ся азбуки.

Часъ-часъ-часъ
Дзвонъ вже кличе насъ !

Дѣти, хутко ся збираймо,
И до школы поспѣшаймо.

Часъ-часъ-часъ
Поспѣшаймо вразъ !

Въ школѣ чемно ся справуймо,
Уважаймо, не пустуймо,
Лишь сидѣмъ,
Одежи не дрѣмъ !

Пильно вчѣмъ ся мы читати
И писати, рахувати,
Поки часъ,
Будуть люде зъ насъ !

А якъ вийдемо зъ школы
То вертаймо всѣ поволи
Разомъ въ ладъ
До дому назадъ !

Молитва передъ ѣдженемъ.

Боже могучій,
Що свѣтъ весь тримаєшь
И всео сотворѣне
Ты самъ накормляєшь,

Дай намъ тѣ дары
Здорово спожити
Не понадъ мѣру,
А лишъ щобы жити.

Молитва по ѣдженю.

Дякую Ти Боже милый
Що мои скрѣпивесь силы,
Бымъ Tobѣ лишъ мѡгъ служити
Въ праці и молитвѣ жити.

Часъ до снана.

Зайшло сонце спочивати,
Темно, глухо всюды,
Часъ и дѣтямъ ити спати,
Якъ идуть всѣ люде.

Першежь треба намъ сердечно
Рученьки зложити,
За сонъ добрый, нѡчь безпечну
Господа просити

Бо наибѡльше въ темнѡй нѡчи
Лихо ся чѣпае —
Насуває сграхъ на очи
Покусy зсылае.

Якъ дѣтинка въ имя бoже
Иде спочивати,

Хранить Ангелъ ей ложе
И пречиста Мати.

о. І. Д.

**Якъ мае заховати ся дѣтина
въ домѣ Божомъ.**

Вступила до Церкви
Побожна дѣтина,
Крестить ся уважно,
Паде на колѣна,
Кланяе ся Богу
Низенько рукою
И шепче молитву
Сердечно въ спокою.

До Бога пѣдноситъ
Малѣ рученята,
Здоровля благае
Для мамы, для тата,
А Господь прѣймае
Молитву дѣтины
И ласку зсылае
Для всеи родини !

Молитва дѣтины.

До Тебе Боже
Руки пѣдношу

Зъ цѣлого сердца
 Здоровля прошу:
 Для тата, мамы
 Всеи родины —
 Благослови имъ
 Боже що днини.

И за отця
 Духовного молю
 Що намъ голосить
 Небесну волю;
 Най намъ ще много
 Лѣтъ проживає
 И жертву Богу
 За насъ складає.

Молю ся также
 За край мѣй рѣднѣй
 Щобы вѣдъ лиха
 Бувъ все свѣбѣднѣй
 Бы рускѣй нарѣдъ
 Живъ въ згодѣ, мирѣ,
 Прѣйми, о Боже,
 Тѣ мѣльбы щирѣ!

о. І. Д.

Въ Богослуженю належитъ брати участь.

— Якъ привчу ся вже читати,
Стану въ церковци спѣвати,
Богу на славу,
Разомъ въ крылосѣ зъ дяками
И на хорѣ зъ спѣваками
Кожду вѣдправу.

Буду „Вѣрую“ спѣвати
И „Апостола“ читати
Зъ книжки уважно.
Кожде слово прочитаю
И на голосъ вѣдспѣваю
Мило протяжно.

Якъ опровадити всѣ днѣ въ тиждни.

Понедѣлокъ якъ свитає,
Кождый праць ся имає;
А вѣ Второкъ день робочій
Тожъ до праць будь охочій,
Потѣмъ Середа слѣдує:
Найжежъ нѣхто не дармує,
Та приходить и четверъ,
До работы часъ теперъ.

За нимъ Пятница иде,
 На лѣнивыхъ часъ не жде ;
 А якъ прійде вже Субота,
 То скончить ся вся работа,
 Бо такъ Господь вже судивъ,
 Щобы зъ працѣ кождый живъ,
 А въ недѣлю спочивавъ,
 Бога Творця прославлявъ.

Лукава дѣтина.

Бѣдна на свѣтѣ.
 Дуже нещаслива
 Лиха дѣтина,
 Лукава, сварлива,
 Нѣхто до хаты
 Єѣ не пускає,
 Таку дѣтину
 Кождый проганає.
 Зъ голоду гибне
 Лукава дѣтина ;
 На нѣй нехарна,
 Лиха сорочина,
 Ходить нужденна,
 Боса и обдерта,
 Бо непослушна,
 Лукава, уперта,

Отъ подивѣтъ ся,
 Якъ тяжко бѣдуе
 Злобна дѣтина,
 Що свôй вѣкъ марнуе —
 Такихъ лукавихъ
 Дѣтей оминайте,
 Зъ ними вѣколи
 Вы не приставайте.

Бо хто зъ лукавымъ
 Товариство мае,
 На нужду сходитъ
 У пекло ся пхае,
 А кто зъ лукавымъ
 До обѣду сяде,
 Буде проклятый
 На вѣки пропаде.

о. І. Д.

Дѣтина и Ангелы.

Побожна дѣтина
 Рученьки зложила,
 До Ангеловъ божихъ
 Осъ такъ ся молила :

„Ангелики вы зъ крыльцями
 Радамъ бути въ небѣ зъ вами,

Тамъ бымъ Бога прославляла,
Хвалу честь Му вѣддавала.“

Въ тѣмъ голосъ чуе
Ангелскій зъ неба,
Куда то до Бога
Ити намъ всѣмъ треба :

„Хочешъ въ небѣ бути зъ нами,
Вкрый ся добрыми дѣлами,
Цѣлымъ серцемъ люби Бога,
То до неба есть дорога.“

Милосердна Настуня.

До школы Настю
Мати выряджала
И шматокъ хлѣба
До торбины дала :
„Идижь Настуню,
Красно тамъ учи ся,
Якъ зголоднѣешь
Хлѣбомъ поживи ся.

Иде Настуня,
Тримає торбину;
Здибає Марту,
Бѣдну сиротину,

Що бѣдна, боса,
 Пóдъ плотомъ стояла,
 Зъ голоду плаче,
 Бо мамы не мала.

Жалуе Настя
 Бѣдну сиротину;
 Встромила руку
 У свою торбину,
 Кавальчикъ хлѣба,
 Що собѣ лишъ мала,
 Бѣдно́й сирóтцѣ
 На снѣданє дала.

Звеселилась Марта
 И дякує бѣдна:
 Ты для мене Насте,
 „Якъ сестричка рóдна.“
 Якъ въ селѣ дóзнались
 О тóмъ другî люде,
 Кажуть: „Богъ на Настю,
 Въ небѣ не забуде.

Сердечный Ивась.

(Коломыйка).

Пóзна осѣнь вже запала,
 Мраки свѣтъ прикрыли,

Пташки, нашій спѣваченьки
Въ вирей*) вѣдлетѣли.

Одна тѣлько ось пташина
Въ гнѣздочку зѣстала,
Занедужала тяженько,
Крилця поспускала.

Квилить, плаче и заводить
Бѣдна пташинонька,
За братами, за сестрами
Тужить сиротонька.

Иде Ивась дорогою,
До школы пустивъ ся,
Бачить гнѣздо у тернинѣ,
Тай застановивъ ся.

Якъ почувъ вѣнъ зойкъ пташины
Ставъ ю жалувати,
Забравъ пташку изъ гнѣздочкомъ
До тепленькой хаты.

Пташку тулить, огрѣває,
Кормить, воду носитьъ
Щобы ѣла, щобы пила
Хорошенько просить.

---

*) Теплый край.

Якъ пригрѣло любе сонце,
Зима вже минула,
Пташка тужить на вѣконци
Бо весну почула.

Вѣдчинивъ Ивасъ вѣконце,
Пташка вылетѣла
На поблизкѣй деревинѣ
На галузцѣ сѣла.

На галузцѣ пташка сѣла
Стала щебетати
За хлѣбъ, воду Ивасеви
Вдячно такъ спѣвати :

„Най ти Господь заплатить,
Ивасю хлопчино,
Що ты въ зимѣ притуливъ
Мене сиротину.“

Хлопецъ при гнѣздѣ.

(Розговоръ).

Ивасъ :

За чимъ Петре такъ сягаєшь
За чимъ заглядаєшь ?
Видишь повно ту тернины,
Руки поздираєшь !

Петро :

Пташка має ту гнѣздо,
Радбымъ ю зловити.

Ивась :

А якъ зловишь ты пташину,
Що будешъ чинити ?

Петро :

У хустину заберу
Разомъ зъ молодыми,
И сестричцѣ занесу,
Най тѣшитъ ся ними.

Ивась :

Чи ти Бога не боишь ся
Грѣхъ такій творити,
Бѣдну матѣрь зъ дѣточками
Такъ осиротити ?
Бѣдна пташка у гущавѣ
Гнѣздочко увила,
Свои дѣти у тернинѣ
Передъ котомъ скрыла.

Петро :

Абожъ оно такій грѣхъ
Зъ гнѣзда пташку взяти ?
Большій буде зъ того смѣхъ,
Найти а не брати.

Ивась :

Слухай Петре, що ти скажу :
 Булобъ тобѣ мило,
 Якъ бы лихо середъ ночи
 Тебе ухопило
 И занесло тя далеко,
 За лѣсы, за горы,
 Тамъ де сѣрї виють вовки
 Лисы мають норы ?
 За тобою бы мамуня
 Твоя горювала
 Нѣ вѣлабы, нѣ пилабы
 Нѣ сну бы не мала.

Петро :

Ой правду ты повѣдаєшь,
 Ажъ страхъ погадати,
 Якъ бы бѣдна банувала
 Моя рѣдна мати.
 Твое слово якъ згадаю,
 Заплакати мушу
 Вже нѣколи я вѣдъ нынѣ
 Пташины не рушу.

Поряднїй и непоряднїй дѣвчата.

У одныхъ дѣвочокъ
 Красный порядочокъ :

Заглянути мило
 И харно и бѣло —
 Чистенькѣ горнята,
 Заметена хата,
 Стôль та лава вмытѣ,
 Ажъ любось дивети,
 А въ другихъ дѣвочокъ
 Иняшій порядочокъ :
 Свинѣ въ сѣняхъ рыють,
 Псы начиня мыють,
 Не метена хата
 У смѣте богата,
 А лыжки пôдъ лавовъ
 Приросли муравовъ.

Берѣзка.

Берѣзко, берѣзко
 Бѣленькой скôры,
 Чи ты ся берѣзко
 Не боишь сокиры ?
 Чомужъ бымъ ся мала
 Сокири бояти,
 Где мя посадили,
 Тамъ буду стояти.
 Прійшли лихѣ люде,
 Щось поговорили,

Берѣзку пѳдтяли
 На землю звалили.
 Ой шкода берѣзки,
 Вже не зеленѣе,
 Вже пѳдъ нею въ тѣни
 Нѣхто ся не скрыє.

Коломыйки.

Мила менѣ хата рѳдна
 Хотъ низенька, хотъ и бѣдна,
 Бо въ низенькѳй тѳй хатинѣ
 Любо, мило при родинѣ.
 Мила менѣ рѳдна хата,
 Бо тамъ маю маму, тата,
 Мила рѳдна ми землиця,
 Бо тамъ братъ мѳй и сестриця.
 Миле менѣ село рѳдне,
 Ту жите менѣ свобѳдне,
 Своя нивка, свѳй лѣсочокъ
 Своя рѣчка и ставочокъ.
 Мила церковь, хотъ убога,
 Бо въ нѣй молю ся до Бога;
 Все въ недѣлю, въ кожде свято
 Заведе мя мама, тато.
 Мила менѣ рѳдна мова
 Зрозумѣла вся до слова;

Руска мова менѣ мила,
Що мя мати научила.

о. І. Д.

Желаня въ дни именинъ.

Татови :

Днесь велике въ мене свято,
Що обходить рѣднѣй Тато :
Тождь я нынѣ Бога молю,
Бысьте жили намъ въ здоровлю,
Лиха, горя не зазнали,
Зъ насъ потѣхи ся дѣждали,
Щире слово днесь приймѣть
Жийте Тату много лѣтъ !

Мамѣ :

Радѣстнѣй той день для мене
Наймилѣйша моя нене !
Нынѣ щастя Вамъ желаю,
За Васъ Господа благаю
Бысьте жили много лѣтъ
То желане Вы приймѣть !

Старшимъ своякамъ :

Радѣсть нынѣ для родины,
Бо днесь вашѣ именины.
И я о тѣмъ памятаю
Та сердечно Вамъ желаю :

Най сповнитъ ся мое слово,
 Жийте довго и здорово,
 Най Вамъ милый буде свѣтъ
 И щасливый много лѣтъ !

Братови :

Нынѣ Ангела святого,
 Имянины Брата моего.
 Нынѣ Тобѣ любый брате,
 Хочу широко пожелати :
 Жий здоровый и щасливый,
 Для родичы все жичливый,
 Бысьмо разомъ довго жили
 Но братерски ся любили.

Сестрѣ :

Дорога моя сестричко,
 Поцѣлую Тебе въ личко
 Найщирѣйше сеи днинны,
 Бо то Твои имянины.
 И сердечно Ти желаю :
 Веселись якъ птичка въ гаю,
 Процвитай якъ рожи цвѣтъ,
 Жий здорова много лѣтъ.

Рзвесникамъ :

Нынѣ Ангела єсть Твого
 Покровителя святого !
 Тую радѣсть Ти звѣщаю

И вѣдъ сердца Ти желаю,
 Бысьмо разомъ въ згѣдѣ жили
 Имянины обходили
 Доки намъ позволить свѣтъ
 Такъ, якъ нынѣ много лѣтъ.

Священники :

Честный Вы Отче Духовный
 Настоятелю церковный !
 Приймѣтъ нынѣ въ имянины
 Щире слово вѣдъ дѣтины :
 Най Вамъ Господь помагае,
 Благодать Свою зсылае
 И скрѣпляетъ Вашѣ силы,
 Бысьте ся за насъ молили,
 То сердечный мѣй привѣтъ,
 Жийте Отче много лѣтъ !

Учителеви :

Торжественный нынѣ часъ
 Нашъ Учителю для Васъ,
 Бо то Вашѣ имянины
 Мы обходимъ сеи днины.
 Тожъ желаю Вамъ въ тѣй хвили,
 Бысьте намъ здоровѣ жили,
 Всякого блага зазнали,
 Зъ насъ потѣхи ся дѣждали.

о. І. Д.

Чимъ хочу я бути? (Розговоръ).

Ивась.

Ой радбы я дуже
 Богацтва нажити,
 Щобъ можъ нимъ убогихъ
 Усѣхъ надѣлити.

Гануся :

А я все бажаю
 Лишь швачкою стати.
 Для бѣдныхъ сирѣтокъ
 Сорочки ладнати.

Проць :

А я будѣвничимъ
 Радъ стати, щобъ всюды
 Церкви будовати,
 Где лишь живутъ люде.

Феся :

А менѣ дай Боже
 Газдинею стати
 Муки много — много
 Въ коморѣ все мати ;
 Пекла бы я зъ тои
 Муки хлѣбъ бѣленькій
 Щобъ мали що їсти
 Сироти бѣдненькі.

Сирѣтка.

Морозъ, зима!
 Дровецъ нема!
 Чимъ хату натопити?
 Иде сирота,
 Хворость збера,
 Хотъ гѣрко, хочесь жити.
 Щасливѣ суть
 Въ кого жѣють
 Ще родичѣ журливѣ,
 Нѣ голоду,
 Нѣ холсду,
 Не знаєте, щасливѣ!
 За ласку сю
 Небесному
 Все вдячнѣ будьте дѣти
 И сироту
 Нещасную
 Вѣдъ хаты не женѣте!

Б. д. м.

Не дробѣть ся.

Купивъ батько Михасеви
 Рисчикъ и таблицку
 Малювавже малый маляръ
 Все свою сестричку.

Нѣжки якъ шпильки маленькі
 А тѣло якъ бочка
 А на шийцѣ на тоненькѣй
 Гарбузъ — головочка.

Отъ такимъ то мальованемъ
 Дрочивъ вѣнъ сестричку,
 Ажъ она му поломила
 Зѣ злости табличку.

Тогды вѣнъ зѣ плачемъ до батька,
 Батькожъ хтѣвъ ще бити
 „Добре тобѣ! було“ — каже —
 Сестру не дрочити.

Б. д. м.

Дѣтина, огонь и маты.

Дѣтинцѣ мати казала,
 Щобъ огня уникала
 Бо вѣнъ пече малі дѣти,
 Що дуже може болѣти.

„Где тамъ“ — думаетъ дитятко
 „Той огникъ яснѣ такъ гладко,
 Та мавбы парити дѣти
 Щобъ ажъ мало болѣти?!

Такі си думаючи речи
 Сягнуло рукою до печи

Торкнуло угликъ блискучій
И йойкло зъ болю плачучи:

„О мамцю огникъ мя вѣкъ,
Та збавивъ мя ручки по вѣкъ.“

„То се за тое серденько,
Що не слухаєшь неньку.“

Пѣсня поранна.

Скоро тѣлько рано встану,
И докола себе гляну
Боже! Тебе величаю
Твою милѣсть прославляю.

Зѣйшло сонце ясно, мило
Всѣо на свѣтѣ розбудило,
Птички поють, мушки грають,
Тебе Бога величають!

Тое всѣо, що тѣлько виджу,
И що ухомъ я постижу.
Твоя всемогуча сила
Изъ нѣчого сотворила.

Що я вставъ оставивъ ложе,
Твоя тѣлько милѣсть Боже,
Многѣ днесъ уже не встали,
Тѣ, що вчера полягали.

Къ Тебѣ голосъ мѣй возношу
И Тебе умильно прошу
Быть до вечера самого,
Не дѣлавъ нѣчего злого.

Родичамъ моимъ дай силы,
И здоровья Боже милый,
Скѣлько они натрудились
И со мною набѣдились!...

Благослови нивы нашѣ,
Дай намъ хлѣба, дай намъ пашѣ,
Дай дощичку коли треба,
Сонца, росы зъ Твоего неба.

Та и тыхъ, що тутъ прожили
И въ глубокѣй грѣбъ вступили
Прійми до святого раю
За нихъ Боже Ты благаю.

Н.

Пѣсня вечѣрняя.

Всякѣ нашѣ дневнѣ справы
Най для Божой служатъ славы,
И той сонъ, що насъ скрѣпляє
Най Ты Боже величае!

Вѣддали нѣчнѣ пригоды
Сохраняй вѣдъ всякой шкоды

Дай щастливо дня дѣждати
Щобъ Ты трудомъ прославляти

Ты даєшь святѣ законы
Лишь для нашої захорони,
Кто-бо въ злидняхъ намъ поможе,
Якъ не Ты, єдиный Боже!

Б. д. м.

ЗАБАВЫ ДѢТЕЙ ВРАЗЪ ЗЪ ПѢСНЯМИ

І. Голубникъ.

Дѣти дѣлають кружокъ и держать ся за руки. Въ серединѣ сидятъ и мовто снять мальчики, що представляютъ голубцѣвъ. Окружающіи ихъ дѣти спѣвають:

Соньце свѣтитъ, соньце грѣе,
Холодочкомъ вѣтеръ вѣе,
Не держѣмъ голубцѣ въ клѣти,
Якъ хотять на свѣтъ летѣти.

Возносять руки у гору. Вѣкна мовто потворили ся, черезъ котрі голубцѣ вылѣтають.

Най лѣтають, най буяють
Веселенько най туркають,
„Туруру, Туруру.“ . . . .

Теперь вылѣтають всѣ голубцѣ, и стають доокола бѣгати, мовто лѣтають. Дѣти спѣвають дальше:

Утомились голубоньки,
 Вже вертають до хатоньки
 Где ихъ треба зачинити,
 Щобы могли вѣдпочити
 Щобы собѣ розказали,
 Якъ на свѣтѣ вни буяли.
 „Туруру, Туруру.“ . . . .

Дѣти вылетѣвши зъ клѣтки, бѣгають
 свободѣно трѣпотаючи руками, мовъ кры-
 лами. Колиже стануть спѣвати: „Вже вер-
 тають до хатоньки“ — то вертають на-
 задъ черезъ вѣдчинені отвори до сере-
 дины колеса, котре зновъ зачинає ся.
 „Куррру, куррру, куррру“ се голосъ дѣ-
 тей голубцѣвъ.

2. Забавка зъ обручкою

Дѣти стають доокола держачи зъ ру-
 кахъ шнурокъ звязаний обома кѣнцями
 и спѣвають. На шнурку єсть обручка, ко-
 тру пересуває ся хутко зъ рукъ до рукъ,
 вѣдъ сусѣда до сусѣда. Въ серединѣ сто-
 ить дѣтина, що має угадати, въ чїихъ
 рукахъ обручка ся находитъ. Хапає за
 руки на здогадъ, не надумуючи ся богато.
 У кого перехопить обручку, той иде у
 середину и забава повторяє ся дальше.
 И спѣвають ось що:

1

2.

Скоро, скоро, скоро, Була у сусѣда,
 Рушайте руками, Вже єѣ не має,

Най ся не дѣзнае,
Где есть межи нами
Ту есть, ту нема
Той пустивъ, той

[трима

Скоро ся звивай,
Обручку хапай.

3.

Ту ся задержала,
На малу хвилину,
Тай помандрувала,
Въ далеку чужину,
Ту есть, ту нема
и т. д.

Пѣйшла доокола,
По рукахъ гуляе
Ту есть, ту нема
и т. д.

4.

Даремна работа
Ты ю не дѣстанешъ,
Не шибай очима
Бо ихъ позриваешъ
Ту есть, ту нема
и т. д.

2. Желѣзница.

Дѣти стають рядомъ одно по-за другимъ, они представляютъ вагоны; попере-
реду стоитъ дѣтина зъ пѣднесенными ру-
ками, удае она лѣокомотиву. Лѣокомотива
и вагоны посувають ся напередъ. За ва-
гонами поступае кондукторъ (дѣтина). Не-
оподаль стають дѣти мовто подорожнѣй,
що хотять всѣдати и спѣвають:

Гонить поѣздъ скоренько
Изъ цѣлои силы
Поспѣшаймо пильненько
Бысьмо догонили.

Потягъ мовто на стаціи опинивъ ся.
Подорожнѣй приближаютъ ся и спѣвають:

Кондукторе ласкавий
Завези насъ до Равы!

Кондукторъ вѣдказуе:

Жаль ми дуже ой люде
Стѣлько мѣстця не буде!

Дѣти кланяють ся чемненько и спѣ-
вають:

Годѣ ся намъ остати,
Просимо насъ забрати.

На се вѣдказуе кондукторъ:

То вжежь хутко сѣдайте
Часу менѣ не гайте!

По сихъ словахъ дѣти (пасажерѣ) по-
дають руки дѣтямъ, що зображають ва-
гони и вразъ зъ ними поступають напе-
редъ зъ початку звѣльна, потѣмъ чимъ
разъ скорше, притупуючи чимъ разъ го-
лоснѣйше правою ногою.

Можна ту для вѣдмѣны и се додати:
не всѣ пасажерѣ всѣдають на однѣй ста-
ціи, можуть бути такъ звані тунелѣ ула-
джені черезъ двое або четверо дѣтей,
дзвѣнокъ, свиставка, дѣти можуть скорше
або повѣльнѣйше посувати ся и т. д.

ЗАБАВА БЕЗЪ ПѢНІЯ.

Гляданє.

Дѣти що беруть участь въ забавѣ
творять велике колесо. Посереду нахо-

дѣти ся дѣтина, що кождѣй дѣтинѣ мовѣ
 що-то у руки встремляе, и дѣйстно пе-
 редае незначно одной дѣтинѣ якую то
 дрѣбницю. Одно зѣ дѣтей стоить на боцѣ
 зѣ далека, ажѣ доки тамтоє не сказало :
 „Ходи и угадай, вѣ чѣихъ рукахъ се зна-
 ходить ся?“ Тогда ся дѣтина, що стояла
 на боцѣ вступае у середину колеса, смѣло
 смотритъ у очи кождѣй дитинѣ, чи котре
 не зрадитъ ся само. У котрѣй надѣе ся,
 що вѣ ѣй рукахъ що-то находитъ ся (чи
 то сотикъ, чи перстенецъ), то ю поименуе.
 Колиже угадала, всѣ сплеснуть у руки.
 Игра розпочинае ся на ново, къ чему вы-
 берае ся двое другихъ дѣтей. Дѣтина, що
 стоить у серединѣ, може пять до шѣсть
 разѣвъ угадувати, колиже не нагодить на
 дѣтину, що посѣдае сю дрѣбницю то усту-
 пае на сторону — а друга стае на ѣй
 мѣстце, и игра продовжае ся.

КОНЕЦЪ.

Книжочки мисійні

Виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
кождей выпускъ 20 кр. (40 сот).

„Нѣчь Вишлеемска“, ораторія сцен. (2 накл.)
„Іосифъ въ Єгиптѣ“ (2 накл.) „Св. Николай
на Руси“. — „Выворожила“. — „Три бра-
ти“. — „Пекло въ хатѣ“. — „Образки
драматичній“. — „Семе не кради“. — „Пра-
ведный Іовъ“. — „Св. о. Николай въ го-
стинѣ“. — „Процесовичѣ“. — „Не Клени“. —
„На старости лѣтъ“. — „За сиротою Богъ
зъ калитою“. — „Вѣдьмы“. — „Вертепъ“.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденній

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Меншій 30 кр.

МОЛЕБНІЙ ЧАСЫ.

Молитвы щоденній въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянѣ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковній можна у насъ получить.

1904.

Число II.

Книжочка Мисійна.

— Цѣна 3 кр. —

ПЕРЕМЫШЛЬ
зъ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ варядомъ
- - - . І. Лавора, - - - - -
1904.

Рѣкъ 1904

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число одинайцате.

Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo

РЕДАКТОРА „ПОСЛАНИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНИ“

выходятъ каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 щo мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 щo мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

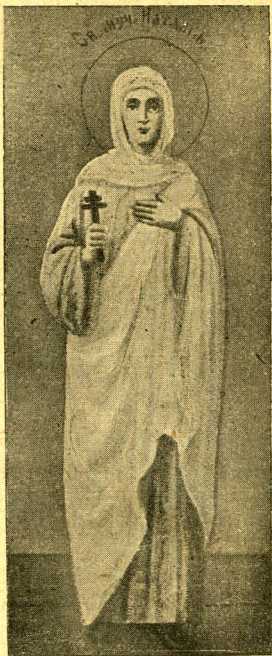

ПЕРЕМЫШЛЬ.

- - - Накладомъ свящ. Л. Джулынскогo. - - -

и печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ І. Лавора.

1904.

СВ. НАТАЛІЯ.

Псаломъ.

Блаженный мужъ, що не бувавъ
На радѣ нечестивыхъ,
Що зъ грѣшниками не стававъ
Въ дѣлахъ несправедливыхъ,
На лавахъ съ ними не сѣдавъ,
Обѣдѣвъ съ ними не ѣдавъ.

Блаженный мужъ, що зъ лѣтъ малыхъ
Закону Божому учивъ ся,
Учивъ ся день и нощъ изъ книгъ,
Въ законѣ Божомъ залюбивъ ся,
И въ серцѣ носитъ вѣнь его,
И не боить ся ничего.

Блаженный мужъ такий буде
Якъ дерево стояще,
По надъ потокомъ що росте,

*И оwoцъ приносяще ;
Оно що року и цвите
И родить и еще росте.*

*Не такъ же буде грѣшникамъ, —
Тутъ були и щезають,
Ихъ якъ полови тутъ и тамъ
Вѣтры пороздувають.
Такъ изщезне всьо у нихъ,
Бо Господь любить праведныхъ.*

Свящ. Ѡ. Ю. Луцкѣ.

Святї мученики: Адріанъ и Наталія.*)

(Конецъ.)

Прийшовши зъ своимъ мужемъ
Адріаномъ въ темницю, Наталія о
стала тамъ 7 дней; она служила му-
ченикамъ, омивала и перевязувала

---

*) Початокъ зри „Книж. мис.“ ч. 9.

имъ раны и молила ся зъ ними. Всѣ они дуже ослабли вѣдъ лютыхъ ранъ и довшого замкненя въ мрячнѣй темниці, но повнѣй бодрости духа и твердой вѣры въ Бога, спокѣйно приготавливали ся они понести новѣй муки для Христа. Коли наставъ день суда, велѣвъ царь Максиміянъ привезти всѣхъ вязнѣвъ христіянъ. Всѣ они були такъ слабѣй, що даже зъ темницѣ не могли о власнѣй силѣ выйти. Слуги царя волочили ихъ якъ трупѣвъ однимъ ланцухомъ звязаныхъ а Адріана вели за ними. Царь велѣвъ найперше привести до себе Адріана.

Наталія вразъ съ всѣми мучениками молилась сердечно, щобы упро-сити у Бога вытревалоости въ мукахъ и побѣды.

Поставленого на судъ Адріана запытавъ царь:

— Чи ты все еще упорно оста-ешъ въ своемъ нерозумѣ и хочешъ въ лютыхъ мукахъ погибнути?

— За вѣру въ правдивого Бога, я готовъ жите мое понести, — сказавъ Адріянъ.

Царь велѣвъ. его палицами жестоко бити:

Коли учула Наталія, що слуги мучителя начали бити еи мужа, она зъ радостію сказала до прочихъ св. Мученикѡвъ: „теперь мужъ мой начавъ страдати“ — и заразъ всѣ стали молити ся, щобы Господь даровавъ ему помѡчь Свою.

Послѣ вѡдведено св. Адріана въ темницу. Наталія послѣдовала за мужемъ своимъ, мовячи: „Блаженный ты, понеже удостоивъ ся части зъ св. Мучениками.“ Тое мовячи, отирала Наталія кровь его и помазувала нею тѣло свое. Такожъ св. Мученики радовали ся о мужественнѡмъ терпѣнію Адріана и цѣловали раны его, мовячи: „Радуй ся возлюбленный брате!“ Всѣ они упадали зъ кождымъ днемъ щоразъ бѡльше на силахъ, длятого

спокôйно и радостно готовили ся на смерть. Тогда Наталія сказала до своего мужа: „Прошу тя, коли ты станешь передъ Богомъ, щобы и я могла скоро послѣдовати за тобою и не розлучити ся зъ тобою во вѣки.“

Понеже св. Мученики совершенно ослабли въ темници и многі зъ нихъ були близкі смерти, то постановивъ царь сповнити надъ ними смертный засудъ. Щобы однакъ продовжити ихъ муки, велѣвъ молотомъ желѣзнымъ сокрушити ихъ руки и ноги. Адріанъ загрѣтый словами Наталіи до мужества, самъ протягнувъ ноги, а потôмъ руки, — и по розбитю костей вôдъ великой болѣзни предавъ душу свою въ руки Бога року 296.

Тѣла святыхъ мученикôвъ велѣвъ царь спалити, однакъ одна ихъ часть — котра чудесно спасла ся, якоже и рука Адріана, котру Наталія тайно сховала, дôстались до Византіи. За

тыми святыми мощами поспѣшила и Наталія, бо такъ велѣвъ ей въ соннѣмъ видѣнію оденъ зъ овыхъ мученикѣвъ, котрі разомъ зъ св. Адріаномъ пострадали. Христіяне въ Византіи привняли Наталію зъ любовію; она со слезами радости молила ся довго, припадала къ св. мощамъ и цѣловала ихъ. Коли же по трудахъ по дорожи троха уснула, явивъ ся ей въ соннѣмъ видѣнію св. Адріанъ и возвѣстивъ ей близьку кончину. Небавомъ по тѣмъ уснула вѣчнымъ блаженнымъ сномъ.

Она такожъ причислена єсть св. церквою къ лику св. Мучениць, хотяй и безъ проливу крови, много бѣ душею страдала вспѣльно зъ св. Мучениками, usługуючи имъ въ темниці а споглядаючи на ихъ тяжкіи муки, а задля любви въ чистотѣ бѣжала зъ дому и отечества своего.

Такъ тѣсною дорогою ступали Святіи до неба а мы выбираємо просторон-

ну, въ погибель ведучу. — Они терпѣли для Господа, що лишъ злоба челоуѣческа вымислити могла, а для насъ и найменшій терпѣнія суть утяжливими.

И. Г.

НАШЪ ОБРЯДЪ.

Юліанъ Дзеровичъ.

Дальше).

Подѣлъ св. Литургіи.

59. Пыт. На кѣлько частей дѣлимо св. Литургію?

Вѣдп. Литургію дѣлимо на три части :

1. Проскомидію або приношене;
2. Литургію оглашенныхъ;
3. Литургію вѣрныхъ.

60. Пыт. Длячого дѣлимо св. Литургію на такіи три части?

Вѣдп. Бо св. Литургія по прицѣль свою: жертвоприношене есть такъ уложена, що представляе цѣле жите Іисуса Христа, именно проскомидія представляе

намъ Рождество Іисуса въ Виолесмѣ; Литургія оглашенныхъ, на котрѣй могли бути оглашеніи т. е. выжидаячіи крещенія представляе публичне житє Іисуса Христа; а литургія вѣрныхъ, на котрѣй давнѣйше лише саміи вѣрніи могли бути, представляе страсти, смерть, воскресеніе и вознесеніе Іисуса Христа.

61. Пыт. А котра есть найважнѣйша часть Литургіи?

Вѣдп. Найважнѣйшою частію св. Литургіи есть трета часть, бо въ нѣй совершае ся св. Евхаристія, приносить ся жертва безкровна и причащаютъ ся вѣрніи Тѣла и Крови Господнѣи.

**Чимъ повинни бути родичѣ
для своихъ дѣтей.**

Божественный Спаситель І. Христосъ вывысивъ супружество до Тайны и поручивъ ему одно и бѣльше дѣточокъ, щобы родичѣ выховали ихъ на пожиточныхъ членѣвъ сус-

пôльности и на щастливыхъ будучихъ мешканцѣвъ неба.

Якимъ то щастемъ радѣють родичѣ, коли глянуть въ невиннѣ оченята своихъ дѣточокъ, але якажъ то тяжка вôдвѣчальнôсть тяжить на родичахъ за ихъ дѣти передъ Богомъ и людьми.

Дочасне а еще бôльше вѣчне щасте дитини починае по бôльшôй часті въ рукахъ родичей!

Щожъ мають дѣлати отецъ и мати, щôбы безъ страху могли очѣкувати тои хвилѣ, коли Богъ зажадае рахунку зъ вихованя повѣренихъ имъ дѣточокъ?

Старшѣ, досвѣдченѣ родичѣ стягали обовязки родичей взглядомъ дѣтей до трехъ засадъ, котрѣ мы для своихъ читателѣвъ ныше подаємо:

Перша зъ тыхъ засадъ є:

„До десятого року будь отцемъ своєю дитини!“

Якій змысль тои засады?

До сего року житя суть дѣти

цѣлковито зависимѣ вѣдѣ своихъ родичей. Думаютъ недостаточно, мало уживаютъ свого розсудку. Родичѣ мають ихъ не лише пильнувати и забавляти, але научати и виховувати. Богъ вщѣпивъ въ тѣ молодѣ серця, въ тѣмъ вщѣ бажанѣ знаня, даръ спостережаня, скорѣ и легке понятіє, щене ся, вѣроване, охоту пытати ся и вѣрностъ памяти.

Чимъ же мають бути родичѣ въ тѣмъ часѣ зависимости для своихъ дѣтей? Мають бути отцемъ, матерію! То значить, мусишь въ тѣмъ часѣ до сего св. обовязку взяти ся зъ такою розвагою, лагѣдностію, терпеливостію, вытривалостію, зъ такою добротою, повагою и ревностію, яка лишъ тобѣ яко отцеві, матери лицює. Мусишь бути для своєи дитины провѣдникомъ до правды и чесноты, до вѣры и до всего, що добре. — При тѣмъ не потрѣбуешь зъ дитиною ненѣжно, зле обходити ся. Твоя отцѣвска строгѣсть не має бути жестокостію. Не

маешъ зновъ взглядомъ дитины бути мягкого сердца. Твоя материньска лагѣднѣсть не має переходити въ слабѣсть и поблажливѣсть. Лишь тогдѣ коли материньска лагѣднѣсть получитъ ся зъ батьковскою строгостію, зможе собѣ дитина присвоити тѣ чesноты, якѣ вы родичѣ стараете ся всщѣпити въ еѣ молоденьке сердце.

Коли дитина переступила границу дитинства, тогды має бути засада:

„До двайцятого року будь паномъ своѣй дитины!“

На тѣ лѣта, коли дитина переходитъ зъ дитинячихъ лѣтъ до хлопячихъ, коли перестае бути менше зависимою, зверни сильну увагу. Коли въ тыхъ лѣтахъ ты не запануешъ надъ дитиною, то она надъ тобою запануе. Передовсѣмъ самѣй родичѣ повиннѣ ся старати бути безъ блуду, бо блуды родичей будутъ покрывкою блудѣвъ дѣтей. Старайте ся, щобы въ вашѣмъ житю родиннѣмъ всегда панувавъ миръ и ладъ. Коли однакъ

дѣти вашѣ мимо того ставалибы ся злыми черезъ примѣръ злыхъ людей и товаришѣвъ, то вмѣсто дитинячого прутика, ужийте еще строгшой кары, яка для доростаючої молодежи бѣльше е болючою.

Приходить часъ, коли дитина стае ся дозрѣлою, коли закладае власне огнище и на свѣдѣніи власный рахунокъ зачинае жити.

Чи въ тыхъ лѣтахъ всяка власть родительска устае? Нѣ. Теперъ слѣдуе трета засада, котра звучить :

„До смерти будь приятелемъ своей дѣтины!

Родичѣ могутъ теперъ лишъ до-раджувати. Булобы ихъ наибѣльшимъ блудомъ, если бы еще и теперъ накидывали свою волю. Въ домѣ дѣтей повинни ся чути лише гѣстями и приятелями и охотно помагати имъ своею радю, дѣломъ и досвѣдомъ.

Где въ родинѣ мѣжь дѣтьми дорослыми и замужными а родичами пануе згода, тамъ пануе боже бла-

гословеніе и святой миръ, такой дѣмъ
е мешканемъ щастливыхъ вже тутъ
на земли и вдоволенныхъ людей.

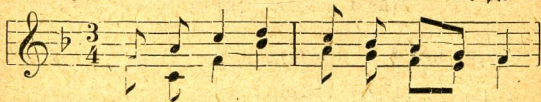
Любѣ читателѣ ! Запamятайте собѣ
добре тѣ три засады виховуваня дѣ-
тей и пѣсля нихъ поступайте, а пе-
вно будете мати краснѣ жнива !

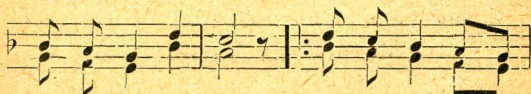
Пѣсня до Матери Божой.

Поволи

И. Д.

Пре- не- бе- сна пре- чу- де - сна

Дѣ- во Ма- рі - е Ты намъ ма - ти

всѣмъ е - ди- на найми- лѣй- ша вѣ Твоего Сы - на

Ма - ти Бо - жа Ма - рі - - є.

Пренебесна, пречудесна

Дѣво Маріє!

Ты намъ мати всѣмъ едина,
Наймилѣйша въ Твого Сына,
Мати Божа Маріє.

Найчестнѣйша, .найславнѣйша

Дѣво Маріє!

Херувимы, Серафимы
Величаютъ Тя зъ Святими,
Мати Божа Маріє.

Зоре ясна и прекрасна,

Дѣво Маріє!

Ты надѣя наша въ небѣ
И заступница въ потребѣ,
Мати Божа Маріє.

О всепѣта славо свѣта

Дѣво Маріє!

Пѣсню Ти заносимъ щирю
И молитву на офіру,
Мати Божа Маріє.

Благодатна и приятна

Дѣво Маріє !

Всѣ до Тебе прибѣгаємъ

И въ покорѣ Тя благаємъ,

Мати Божа Маріє.

Ты опѣка чоловѣка

Дѣво Маріє !

На житя бурливомъ морю

Помагай намъ въ нуждѣ, горю,

Мати Божа Маріє.

Ты дорога всѣмъ до Бога

Дѣво Маріє !

Водъ грѣхѣвъ все хорони насъ,

И до неба заведи насъ,

Мати Божа Маріє.

Свящ. Ив. Дуцько.

Пересторога.

Въ одной старенькой церковци є
прибита табличка зъ такою пересто-
рогою:

Кто ся въ церквѣ зле заховуе,
 позбавляе: Перше Бога належной Ему
 чести и хвалы, друге ангелѣвъ радости,
 трете терпячѣ душѣ въ чистилищи
 помочи, четверте людей, що коло него
 стоять побожности и належной уваги,
 пяте себе самого ласки Божой и стя-
 гае на себе страшну кару чистилища,
 наколи ту на земли того не спокутуе.

Тожъ стережи ся! Гляди! Твоѣй
 ангелъ хранитель упоминае тебе!
 вѣнъ тебе оскаржитъ передъ Богомъ,
 коли его напѣмнена не послухаешъ!
 Дѣмъ мѣй, дѣмъ молитвы!

Родичѣ! уважайте на себе са-
 мыхъ а и своимъ дѣтямъ, коли ихъ
 до церкви высылаете, тое пригадайте!

М А Т И.

Школяръ ишовъ зъ своими това-
 ришами на прохѣдъ. По дорозѣ зди-
 бала его власна бѣдна мати, котра

вѣдъ устѣ собѣ вѣдѣймала, щобы лишъ сынови догодити и до школы мѣгъ ходити. Она кликнула до него:

— А ходи но заразъ до дому!

Товаришѣ спытали:

— Що то за одна?

— То наша слуга — вѣдповѣвъ школяръ.

— А чомужъ она тобѣ говорить черезъ „ты“?

А той недобрый сынъ вѣдказавъ:

— Я ѣй вже неразъ то говоривъ, але она не слухае.

Коли ся пѣзнѣйше товаришѣ довѣдали, що то его мати була, котрой вѣнъ ся встыдавъ а о котрѣй такъ зле ся высказавъ, покинули его, не хотѣли зъ нимъ вже бѣльше приста-
вати, погорджуючи нимъ.

„Добре ему такъ“ не оденъ зъ васъ, любѣ читателѣ, скаже: „Его поступоване було мерзке и доганне.“ Певно, що такъ, бо кто не шануе своєї матери, не вартъ доброго слова.

Але зробѣмъ зъ того мерзкого случаю и для себе науку:

А чи нема христіянъ-католикѣвъ подѣбныхъ сему школяреви що зневажають Церковъ Христову та єѣ ся встыдають? Чи не случаетъ ся, що не оденъ христіанинъ зъ боязни людской встыдає ся своєї вѣры? А Христосъ сказавъ: „Аще церковь преслушаєть, буди тобѣ якоже язычникъ и мытаръ.“ Вѣддавай належну честь и поважане Папѣ римскому, епископамъ и священникамъ, бо до нихъ Христосъ сказавъ: „Слушай вась, мене слушаєть; отметає вась, мене отметаєть ся.“ Почитай и люби Церковъ Христову яко свою Мати и выполняй всѣ єѣ приписы, бо оденъ зъ св. Отцѣвъ повѣдає: „Не може мати Бога за Отца той, що не має Церкви за свою Матерь.“

Надмѣрна надѣя на милосердіє божє.

Одень чоловѣкъ бувъ налоговымъ грѣшникомъ-піякомъ. Ёго наминали и вѣнь признававъ, що зле робить и на пекло заслугоє, але горѣвки таки не покинувъ. Вѣнь часто мовлявъ: „Я вже колись перестану пити, але еще часъ; впрочемъ Г. Богъ милосердный, то дарує грѣхъ.“ Въ тѣмъ захорувавъ тяжко; вбуди въ ся въ нѣмъ жаль и самъ каже: „Якъ выздоровѣю, то кроплѣ горѣвки не хочу.“ Выздоровѣвъ, але заразъ забувъ, що зарѣкавъ ся и на ново пивъ.

Разъ ишовъ черезъ мѣсть, а що бувъ пьяный, впавъ въ глубоку рѣку. Въ водѣ опамятавъ ся и въ мысли молитъ ся: „Допоможи менѣ Господи выратувати ся а вже той огідный грѣхъ покину; пойдю до церкви на цѣлый вѣкъ присягну.“ Г. Богъ допомѣгъ, збѣгли ся люди и выратували ёго. Но таки обѣтницѣ не дотримавъ; не присягнувъ вѣдъ горѣвки и дальше упивавъ ся.

Одного вечера вертаючи зъ корчмы,

простудивъ ся и дѣставъ запаленя легкихъ. Вже мало кто думавъ, що зъ того выйде, такъ дуже бувъ хорый. Теперь стало ему передъ очи его приречене и якъ все, „якъ тревога то до Бога.“ моливъ ся, що вже такой на певно вырече ся пиянства. Господь Богъ помилювавъ его и той разъ — и вѣнъ выздоровѣвъ. Но бачите налоговому грѣшникови вже тяжко поправити ся. Идучи коло корчмы, вступивъ, выпивъ квартиру и упавъ трупомъ въ жидѣвскѣй хатѣ.

Така судьба чекае всѣхъ, що самі себе манять, все спускають ся на милосердіе боже. Тое заслѣплене, та затвердѣлость въ грѣхахъ не покинуть ихъ, хибѣ ажъ въ гробѣ. Кто надуживае божого милосердія, тому Г. Богъ буде вже не милосерднымъ Отцемъ, але справедливымъ и строгимъ Судією.

о. П. Б.

Заблукана овечка.

Передъ многими сотками лѣтъ, тодѣ еще, коли на Сіонѣ яснѣвъ въ цѣлѣй сла- вѣ храмъ Соломона, выбравъ ся побожный прочанъ въ дорогу до Єрусалиму. Коли оглядавъ святу землю, одного дня заблу- дивъ въ лѣсѣ. Вже зачинавъ страхати ся, коли нечаянно почувъ жалѣстне кликанє : „Овечко моя! овечко моя!“ Здивованный, звѣдки бы въ самотнѣмъ лѣсѣ походивъ такій нѣжный и сумный голосъ, почавъ оглядати ся на всѣ стороны, ажъ наразъ побачивъ тутъ молодця, що босый зъ па- лицею пастыря въ руцѣ, блукавъ помеже корчами и гущавиною и кликавъ такимъ сумнымъ голосомъ. А мавъ той молодець такъ красне лице, немовъ бы ангельске, а при тѣмъ бувъ такій засумованный, що ему зъ лица слѣзою за слѣзою капала. И пытає ся его подорожный :

— Молодче, звѣдки ты взявъ ся на пустини и що тобѣ сталося, що такъ го- лосишь ?

А молодець вѣдповѣвъ :

— Слухай чоловѣче, мѣй отецъ мавъ сто овецъ ; 99 вернуло до дому, але одна затратила ся намъ десь на пустини. Вже

довгі лѣта за нею гляджу и кличу, а не могу єѣ найти и тому такъ журю ся.

— А ктожь твоѣй отецъ? пытає подорожний.

— Моѣй отецъ єсть великимъ Паномъ, тысячѣ слугъ служитъ ему вѣ день и вѣ ночи, богацтво и сила его не мають нѣ кѣнця, нѣ мѣры.

— Колижь твоѣй отецъ такій богатый, то щожъ залежить ему на однѣй вѣвцѣ?

— спытавъ ся дальше подорожний.

— Вжежь — каже молодець — шкоды черезъ тоє не потерпитъ, але Вѣнъ єю дуже любитъ и не може єѣ вѣджалувати. Длятого и выславъ мене за нею глядѣти. А я, єдиный сынъ его, ходжу и блуджу самъ на самъ, глядячи єѣ по пустыни. Гадавъ я, що коли побачить, якъ я вѣ бѣдѣ, на пѣвѣ нагый и босый, середъ дощу и непогоды, горами и долинами, зъ такимъ напруженємъ єѣ кличу, що дасть ся наклонити и сама верне ся, — а она тымчасомъ втѣкає передъ мною, насмѣхаєсь и засмучує мене на смерть; бо коли витреває вѣ своєй упертости, то на вѣки пропаде!

Струя слезъ придусила дальше его слова... вѣдѣйшовъ а зъ далека чути було зновъ жалѣстне: „Овечко моя! овечко моя!“

Мы знаємо того молодця — се єдино · родный сынъ божій, мы знаємо такожъ и ту заблукану овечку, божь се никто иншій, лишь наша грѣшна душа... За нею глядѣти, єю спасати, се було цѣлею Сына божого тутъ на земли, якъ Самъ сказавъ: „Прійде бо Сынъ челоувѣческій взыскати и спасти погибшаго.“ Глядѣти за погибающими було дальше цѣлею апостолѣвъ; глядѣти за погибающими то и теперь и по конецъ свѣта буде цѣлею св. Церкви.

II. К.

Тѣлько оденъ грѣхъ !

Въ однѣмъ мѣсточку одного дня передъ господою затримавъ ся вѣзь зъ великою скрынею. Надѣйшли два молоді хлопцѣ а молодшій показуючи на вѣзь, сказавъ :

— Ту певно будуть якійсь чужі дивні звѣрята ?

— Бодай бы ты правду казавъ, — вѣдповѣвъ на тоє звощикъ и кинувъ кусникъ хлѣба до середины, а самъ попровадивъ конѣ до стайнѣ.

Здивовані хлопці підійшли до скрині і стали черезъ малый отвіръ заглядати до середини. Але перестрашили ся, бо мѣсто звѣрины побачили жєнщину зъ краснымъ лицємъ, розчѣхрану, котра со звѣрячимъ лакомствомъ пожирала вкинений хлѣбъ. Що такого? не могли порозумѣти, якъ вернувъ ся звощикъ и пояснивъ слѣдующими словами:

— Вы гадали, що то дикій звѣрь, а то моя нещасна сестра. Обое булисьмо дѣтьми добрыхъ и заможныхъ родичѣвъ зъ поблиського мѣсточка и всѣ разомъ булисьмо щасливі. Та прийшло до насъ войско, а старшого пристановили въ нашій хатѣ. Краса мои сестры выкликала въ нѣмъ нечисті пожаданя и вѣнъ уживавъ всѣхъ средствъ, поки єѣ не обманувъ и не звѣвъ. Мати стерегла, напонила, просила и на колѣнахъ благала: „Дитя мое, зважай бодай на старенькихъ родичѣвъ!“ але заслѣплена нещасна не мала нѣ чутя. нѣ любви до насъ. Вѣд-такъ, коли негодяй заспокоивъ свою при-страсть, покинувъ єѣ на ганьбу. То завдало немѣчному вѣтцеву смертний ударъ. До пѣвъкроку пѣйшла и мати до гробу а нещасна сестра зѣйшла зъ розуму — збожеволѣла; мы стратили все майно, лишивъ ся лишъ той вѣзъ, щобы

завести нещастну сестру до дому боже-
вѣльныхъ. Тѣлько нещастя черезъ оденъ
грѣхъ!

А скѣлько то каръ и бичѣвъ божихъ
наносивъ грѣхъ цѣлымъ народамъ и поко-
лѣнямъ людскимъ! Запытай ся св. письма,
чимъ есть грѣхъ, а оно тобѣ вѣдповѣсть:

Любовъ божа сотворила на земли рай
для чоловѣка а грѣхъ первородный зни-
щивъ его. — Любовъ божа сотворила ан-
гелѣвъ а грѣхъ гордости учинивъ зъ нихъ
дѣволѣвъ. Грѣхъ Каина напоѣвъ землю
братнею кровію. Грѣхъ отворивъ процасть
водъ и знищивъ потопомъ цѣлый свѣтъ.
Грѣхъ Содомы и Гоморы наповнивъ тѣ
мѣста огнемъ и сѣркою зъ неба и погу-
бивъ ихъ....

Такъ отже початкомъ и жереломъ всего
злого на свѣтѣ есть грѣхъ!

П. К.

Для старыхъ и молодыхъ.

Оденъ хлопецъ пасъ въ лѣсѣ худобу.
Въ часѣ бурѣ сховавъ ся въ дуплаве де-
рево. Въ тѣмъ учувъ голосъ: „Іосифе, ходи
скоро до дому!“ Вѣнъ выйшовъ зъ де-

рева и въ тѣй хвилѣ ударивъ грѣмъ въ то само дерево. Вѣнь погадавъ собѣ: „Той голосъ прийшовъ зъ неба, щобы тебе уратувати!“ Тымчасомъ голосъ зновъ закликавъ: „Вѣнь побѣгъ дальше и увидѣвъ селянку, котра за кимсь шукала. „Чого хочете, я ту? сказавъ хлопець. Селянка же вѣдповѣла: „Я не тебе шукаю, тѣлько мого хлопця, що пошовъ до лѣса на ягоди и десь певно блукає.“ Тогды хлопець той розповѣвъ, якъ черезъ сей часъ уратованный зѣставъ вѣдъ смерти нехибной а она сказала: „дякуй Богу, що черезъ мене тобѣ жите дарувавъ.“

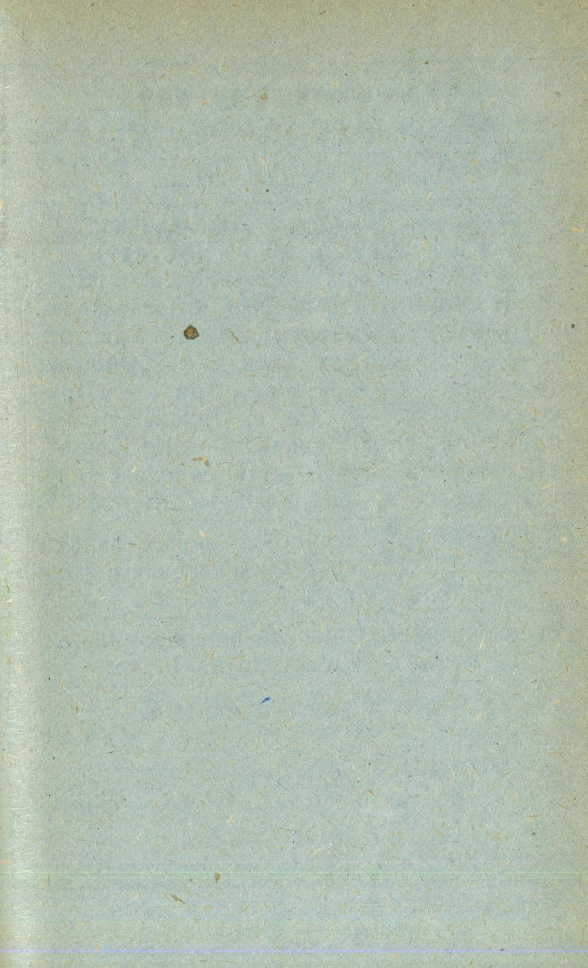
Если узришь великій красный дѣмъ, то хотяй ты господаря дому не видишь, не прийде тобѣ на мысль подумати, що сей дѣмъ выставили мыши.

Ціцero.

Чоловѣкъ то такъ, якъ глиняне начине; где небудь ударишь, уже щербить ся або и розпадає ся въ черепки. Леда бѣльша студень або протягъ, або яка нездорова вѣда, — вже насъ кладе до постелѣ — на край гробу, а ктожъ насъ зъ того нещастя вызволяє? . . . . Милосердіє боже!

Книжочки мисійні

выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

кождый выпускъ 20 кр. (40 сот).

„Нѣчь Виелеемска“, ораторія сцен. (2 накл.)
„Іосифъ въ Єгиптѣ“ (2 накл.) „Св. Николай
на Руси“. — „Выворожила“. — „Три бра-
ти“. — „Пекло въ хатѣ“. — „Образки
драматичні“. — „Семе не кради“. — „Пра-
ведный Іовъ“. — „Св. о. Николай въ го-
стинѣ“. — „Процесовичѣ“. — „Не Клени“. —
„На старости лѣтъ“. — „За сиротою, Богъ
зъ калитою“. — „Вѣдьмы“. — „Вертепъ“.

БИБЛІЯ

старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрни́къ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Менші 30 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрни́къ русскихъ квартетовъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна у насъ получить.

1904.

Число 12.

Книжочка мисійна.

I.

ВЕРТЕПЪ.

II.

НОВІ КОЛЯДЫ.

↔ Цѣна 20 сот. ↔

ПЕРЕМЫШЛЬ

въ печатнѣ „Удѣловой“ пѣдъ зарядомъ

- - - . I. Лазора, - - - - -

1904.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА Ч. 12.
рѣкъ 1904.

I.

Вертепъ

II.

Новѣ Коляды.

Накладомъ свящ. Л. Джулынского

РЕДАКТОРА „ПОСЛАННИКА“.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходятъ кождою мѣсяця и стоятъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

цѣна 20 сот.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

- - - - Накладомъ свящ. Л. Джулынского. - - - -

Зъ печатнѣ „Удѣловой“ подъ зарядомъ І. Лавора.

1904.

Рождество твое Христе Боже нашъ,
воцїѣ мірови свѣтъ разума....

ВЕРТЕПЪ.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

Вѣдъ непамятныхъ часѣвъ задержавъ ся на Руси прекрасный звычай, що въ Навечеріе Рождества Христоваго и въ самъ праздникъ тогоже Рождества молодѣжь ходить по хатахъ зъ вертепомъ або „звѣздою“ и колядуе. Перебраніи за пастырей и трехъ царей колядники выголошуютъ промовы и желаютъ господарямъ щастя и всякого добра. Случае ся, що межи тѣ промовы замѣшаютъ ся рѣчи невѣдповѣдающіи святости великаго Праздника. Длѣтого подаемо отсей маленькій образокъ, легкій до выученя ся и выголошеня и якъ гадаемо могучій причинити ся до возбужденя пѣд-

неслыхъ чувствъ въ сердцахъ и у колядниковъ и тыхъ, котрымъ^ѣ колядуютъ.

Входятъ въ хату чотыры пастырѣ зъ вертепомъ (або и безъ него); за ними три царѣ. Жидѣ зъ пушкою, вкрадае ся за ними до хаты и стае цѣлкомъ на боцѣ.

Всѣ спѣвають при входѣ якусь коляду або тропарь, гл. 4.

Рождѣство твое Христе Боже нашъ, возсіа мірови свѣтъ разсѣла: въ немъ бо звѣздамъ слѣжащии звѣздою оучахсѣа, тебе кланятсѣа солнцѣ правды и тебе видѣти съ высоты востока: Господи слава тебе.

Першій пастырѣ :

Христось родися !

Всѣ :

Славѣте !

Другій пастырѣ :

Чи тямите братя, якъ нынѣшной ночи,
Коли мы у поли въ шатрахъ спочивали,
Якаясь луна намъ ударила въ очи.

Третій пастыръ :

И мы ся скоренько, якъ стоїи позривали,
 Тай дивимось, небо огнемъ всьо горїе!
 Немовъ то свитає, немовъ то вже днїє,
 А дивная яснѣсть за очи хватаетъ.

Першій пастыръ :

И кождый зъ насъ серцемъ зъ стра-
                                          ху завмирає,
 Ажъ ось вамъ изъ неба наразъ Ангелъ
                                          сходитъ,
 И каже : о братя! Христось ся днесъ
                                          родить,
 Щобы изъ недолѣ рѣдъ людскій спа-
                                          сати!
 Идѣть се дитятко святоє звитати
 Онъ тамъ въ Виѣлеємѣ....

Другій пастыръ :

Въ сей хвили горою,
 Надъ нами зновъ небо покрито
                                          луною
 И ангелѣвъ хоры пѣснь ту заспѣвали :

„Слава ко вышнихъ Богѣ, а на земли
миръ, во человецѣхъ благоволеніе.“

Третій пастырь :

Тай ще таку вѣстку, намъ они звѣ-
щали :

Всѣ спѣвають :

Дивная новина,
Нынѣ Дѣва Сына,
Породила въ Виѣлеемѣ,
Марія едина.

Не въ царскѣй палатѣ,
Но межи быдлѣти,
Во пустыни, во яскинѣ,
Треба вамъ то знати...

Четвертый пастырь :

Учувши всео тоє, мы всѣ ся збирали.
Будили ще спячихъ, дарунки ладнали
Тай благодарили мы Господу Богу
Изъ щирого сердца за ласку премногу :
Що Вѣнъ всего свѣта провину прощає,
Тай що и Мессію до насъ посилає, —

Що зъ Адама клятва зôстала отнята
И що уже ада отверзуть ся врата!...

Третій пастырѣ :

А тутъ вамъ на небѣ звѣзда засіяла
Якая ніколи еще не бувала;
И мы всѣ забравши дарунки зъ собою
До Виолеема идемъ за звѣздою...
А въ серци си кождый себе самъ
пытає,
Въ якôй то палатѣ Іисусъ ся раждає ?

Першій пастырѣ :

Приходимъ и видимъ — вертепъ се
бѣдненькій,
Се проста печера... Въ пелени спо-
витый,
Лежить тамъ на сѣнѣ Іисусикъ ма-
ленькій,
А Мати не може бѣднятка огрѣти,
Тожъ вôль и осель тхомъ Ёго огрѣ-
вають.

Другій пастырѣ :

А хоры небеснѣ велично спѣвають :

(всѣ спѣвають) :

Возвеселѣмъ ся всѣ дружно нынѣ,
Христось родися въ бѣднѣй яскинѣ

Послѣднымъ вѣкомъ,

Ставъ человѣкомъ,

Всѣ утѣшайтесь на земли !

Всѣ утѣшайтесь. на земли гойно,

Славу воздайте Ему пристойно

Пожаданому,

Зѣ неба даному,

Который свѣтъ весь откупивъ !

Жидъ (высугае ся напередъ.)

Що то такое, ай вай нѣуроке,

Тутки я чуло на то свое оке,

Зѣ власне я ухе я бачу онѣ того,

Що ваше мове то е до нѣчого.,.

Що ? нашъ Месія лежавъ бы на сѣнѣ ?

Ой вай нѣвроку, жартуйте вы нынѣ !

Якъ ся Месія нашъ буде родити,

То у божницѣ, — и тамъ его грѣти

Буде самъ рабині ! и вѣнъ буде сѣсти
 При самѣй тойрѣ и мѣдъ буде пити,
 Кугель солодке смачно буде ѣсти
 Ну, та и локшинъ изъ мацы самои !
 Вѣнъ ся завозьме на простіи гои,
 Намъ жидкамъ грошѣ буде вѣнъ давати,
 Мы зновъ маюфесъ будемъ му снѣвати.

Четвертый пастырѣ :

(перебивае жидови)

Слухайте дальше : Тогда мы припали
 Вразъ на колѣна и зъ сердца витали
 Боже Дитятко, дарунки поклали
 И на сопѣлкахъ Ёму мы заграли !

Другій пастырѣ :

(показуючи на трехъ царѣвъ)

А три Царѣ тѣ, отъ тамъ насъ застали.

Першій царѣ :

Намъ на востоцѣ звѣзда ся явила,
 И про Месію намъ вѣстку звѣстила.

Другій царѣ :

А мы якъ Месію по пути шукали

То въ Єрусалимѣ Ирода пытали
Где Вѣнъ народивъ ся .

Третій царь :

А Иродъ лукавый
Якъ вчувъ лишь протое, ставъ дуже
цѣкавый,
Мудрцѣвъ и ученыхъ про Него пи-
тавъ ся,
И нѣбы то такожь зъ поклономъ
збиравъ ся
Ити до Месіи... Казавъ намъ звѣстити
Якъ Го вѣдшукаемъ...

Першій царь :

Бо хтѣвъ Го убити! . . .

Другій царь :

А мы, якъ знайшли Го, поклонъ Му
отдали,
Дарунки зложили и пѣснь заспѣвали :
(всѣ спѣвають) :

Христось родися, Богъ воплотися,
Во Виѣлеемскѣй яскинѣ,

Въ стайни убогѣй, въ нищетѣ многѣй
Радѣсть велика всѣмъ нынѣ.

Ангелы спѣвають, Богу честь складають,
Богу и Творцу своему...

Ликуй человекѣ зѣ рождества того,
Христось отъ смерти спасе душъ много
И отъ работы вражія!

Жидъ:

Що вы маєте спѣвати?

Я до рабінѣ йду сказати:

Що гой мовить о Месіи,..

Гой най оре, гой най сѣе,

Може навѣть молотити —

И до жида заносити,

Може бронѣ — розольку пити

Въ грубке жидови палити

А Месія не зѣ хлопами

Побратаєсь, але зѣ нами

Жидиками — пейсачами! . . .

Четвертый пастырь :

(перебивает жидами)

Чи чули вы братья, якъ жидъ зъ насъ
глузуе,

Якъ жидъ зъ насъ смѣе ся, якъ жидъ
зъ насъ кепкуе....

И каже намъ хлопамъ на себе ро-
бити ?...

Затямте се братья !... Инакше тра жити !

На иншу намъ треба вступити дорогу

Щобы угодити намъ Господу Богу !...

Другій пастырь :

Протое вже дѣти най вчатъ ся молити,

И родичей своихъ сердечно любити,

Най вчатъ ся и старшихъ людей по-
читати

За божую славу, за Руси честь дбати!

Першій пастырь :

А старші нехай ся всѣ разомъ три-
мають,

Жіють все уцтиво и корчму минають.

Жидъ :

А якъ хлопъ не буде пити
То зъ чого жидъ буде жити?

Четвертый пастыръ :

Жидъ ся возьме молотити
Або захопитъ за торбину
Тай гайда у Палестину!

Першій царъ :

На се памятаймо, що зъ вѣчної
муки

Христось Избавитель насъ освободжає
Тожъ смирно и кѣрно зложивши днесъ
руки

Най кождый изъ сердца у Него благає:
Усього, що тѣлько душѣ нашѣй треба...

Другій царъ :

А перше изъ всего то помочи зъ неба !

Третій царъ :

И божою ласки, щобъ мы всѣ про-
жили,

Весь вѣкъ нашъ безгрѣшно, тай и за-
служили

На рай, и на щасте...

Третій пастырь :

Щобъ мы оглядали
Колись Христа Спаса, Царя всѣхъ и
Бога !

Жидъ :

Ай вай ! то далека для васъ е дорога !
Идѣтъ до нашъ рабинъ, вѣнъ мудре
нѣвроке

Неразъ бородою трясе и пѣвъ роке
А слова не скаже ! лишъ бубель читае
И грошѣ въ кишеню, ай вай якъ ховае !

Четвертый пастырь :

(перебивае жидови)

Вѣншүемъ вамъ нынѣ всѣ добріи люде,
Нехай помѣчь божя всегда съ вами
буде,

Нехай каждой днины — и каждой
години

Богъ благословить вамъ ! Бѣда най
загине !

Все будьте здоровѣ разомъ зъ дѣ-
точками

Нехай смутку горя не буде мѣжь
вами...

Ходѣбка и пчѣлка нехай ся ховае,
А градъ, огонь, туча нехай васъ минае,
Нехай ся зародить и жито, пшениця
И всякое збѣже и всяка пашниця !

Другій пастырь :

При тѣмъ памятайте що мы Руси дѣти,
Въ одно ся всѣ маємъ на всегда злучити;
Не жертись, сваритись а щиро любити
И народну славу и честь хоронити !

Третій пастырь :

И все по закону Христовому жити !

Жидъ :

А я вамъ вѣншую : нехай хлопъ всею
мае,

Изъ нивка однои сто кошы збирає,
 Зъ яйце одного сто курке ховає,
 Ёму най здорове буде все нѣвроку,
 Най робить оказіє хотяйбы що року !

Четвертый пастырь :

(перебиває жидови)

А мы ся прашаймо,
 Идѣмъ въ дальшу дорогу,
 И на славу Богу
 Всѣ вразъ засиѣваймо :

Во Виѣлеемѣ нынѣ новина ;
 Дѣва Пречиста зродила Сына,
 Въ яслехъ сповитый помѣжъ быдлати
 Тамъ спочиває Богъ необнятый.

*

Глянь окомъ щирымъ, о Божій Сыну
 На руску землю, руску родину,
 Зѣшли їй зъ неба даръ превеликій
 Щобъ Тя славила во вѣчній вѣки.

(або коляду) :

Въ Виѣлеемѣ днесъ Марія
 Пречиста,

Породила во вертепѣ
 Намъ Христа
 Слава во вышнихъ Богу
 Слава во вышнихъ Богу
 И миръ всѣмъ на земли

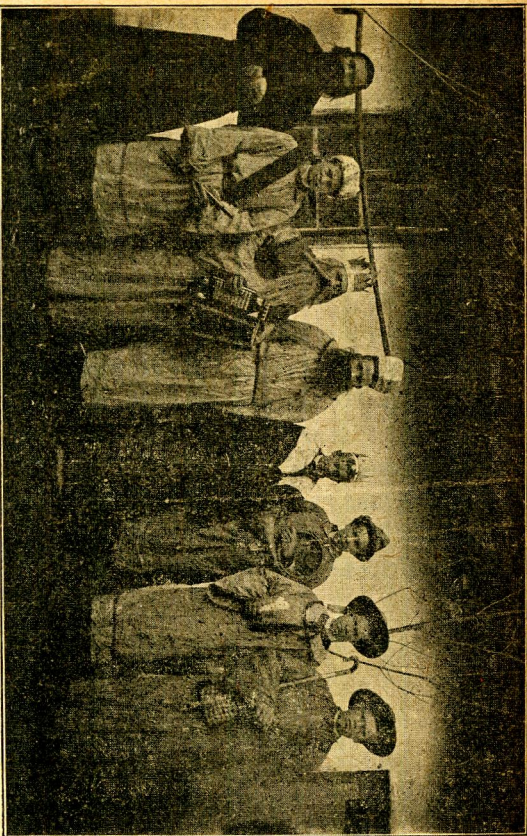
І. Я. Л.

Увага.

К о с т ю м ы або убраня до сего „Вертепа“ взяти найчучше пѣсля рисункѣвъ: „Бібліи зъ 50 образкахъ свящ. Л. Джулынського.“ Цѣна 2 кор. для принумера-тѣвъ „Посланника.“

Представляти сей „Вертепъ“ можна тѣлько за позволенемъ редакціи „Посланника“ Лапшинъ п. Бережаны.

Колядники „Вертепа“ въ Лапшівъ пѣдъ Бережанами.

Новѣ Коляды.

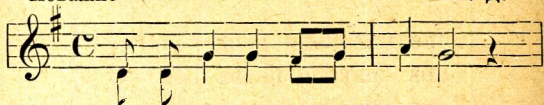

Ноты до тыхъ ту колядъ суть умѣщенѣ въ „Збѣрникахъ церковно-народныхъ пѣсень“ и въ „Книжочкахъ мисійныхъ.“ Получить ихъ можна тѣлько въ редакціи „Посланника“ Ланшинъ п. Бережаны.

I.

Поважно

И. Д.

Въ Ви-оле - е - мѣ но - - ви - на,

Дѣ-ва Сына зро - ди-ла По-ро-дила въ благо-

да-ти Не-по-роч - на, Дѣ-ва Ма-ти Ма-рі - я.

Въ Веолеемѣ новина,
 Дѣва Сына зродила,
 Породила въ благодати
 Непорочна Дѣва Мати,
 Марія ! . . .

Слава Божа и хвала
 У вертепѣ настала,
 И мы тоже поспѣшѣмъ
 Богу дары принесѣмъ

Зъ неба Ангелы, злѣтають,
 Зъ Сыномъ Божиимъ прославляють
 Марію!...

Середъ темной ночи
 Дивне свѣтло бѣ въ очи —
 Ясна зоря засвѣтила
 Де дитятко положила
 Марія.

Недалеко пастырѣ
 Пасли стадо въ долині
 До вертепа прибѣгають
 И дитяткомъ тутъ витають
 Марію.

На колѣна падають,
 Подарунки складають :
 „Що убогій дати може,
 Офіруємъ Сыну Божій
 Маріи.“

Ще приходять три царѣ
 Ажъ зѣ всходу звѣздарѣ
 Для Іисуса ставлять щиро
 Ладанъ, золото и миро
 Маріи.

У покорѣ прибѣгаймо
 Зъ Сыномъ Божиимъ все благаймо
 Марію.
 Свящ. И. Дуцько.

II.

Во Веѡлеемѣ нынѣ новина,
 Дѣва Пречиста зродила Сына,
 Въ яслахъ сповитый, помѣжъ быдляти
 Тамъ спочивае Богъ необнятый

Вже Херувимы славу спѣвають,
 Ангелскі хоры Спаса витають,
 Пастырѣ убогій несе що може,
 Щобъ подарити Дитятко Боже.

А ясна зоря свѣту голосить :
 „Мессія радѡсть, щастє приносить !
 До Веѡлеема спѣшѣть всѣ нынѣ,
 Бога звытайте въ бѣднѡй дитинѣ !“

За свѣтломъ зѣрки гдесъ ажъ зѡ всходу
 Идутъ три Владыки княжого роду,
 Золото въ дарѣ, ливанѣ и миро
 Вразѣ зъ серцемъ щирымъ несуть въ
 офіру.

Мати Марія Сына дельѣ,
 Іосифъ старенькій целену грѣе,
 А царь всесвѣта въ зимнѣ и болю,
 Благословить насъ на лѣвшу долю.

Іисусе милый мы не богатѣ,
 Золста въ дарѣ не можемъ дати,
 Но даръ цѣннѣйшій несемъ отъ мира,
 Се вѣра серця, се любовь щира.

Глянь окомъ щирымъ о Божій Сыну
 На руску землю, руску родину,
 Зѣшли ѣй зъ неба даръ превеликій,
 Щобъ ты славила во вѣчнѣй вѣки!

III.

Въ Виѣлеемѣ днесъ Марія

Пречиста,

Породила во вертепѣ

Намъ Христа...

Слава во вышнихъ Богу,

Слава во вышнихъ Богу,

И миръ всѣмъ на земли.

Ангель зъ неба пастырямъ ся

Являє,

И веселу ту новину
Звѣщае...

Слава во вышнихъ Богу и пр

Прибѣгають до вертепу
Пастырѣ

И съ собовъ приносятъ дары
Въ офирѣ...

Слава во вышнихъ Богу и пр.

И Дитятку кланяются
Въ оборѣ,

До Его нѣгъ припадаютъ
Въ покорѣ...

Слава во вышнихъ Богу и пр.

А зъ востока за звѣздою
Идутъ царѣ,

Три преславнѣ и преумнѣ
Звѣздарѣ...

Слава во вышнихъ Богу и пр.

И до Ирода по пути
Вступаютъ,

— Де Мессія народивъ ся —
Пытаются...

Слава во вышнихъ Богу и пр.

Книжники имъ и учені
 Сказали,
 Щобъ Мессію въ Виѳлеемѣ
 Шукали...

Слава во вышнихъ Богу и пр.
 Идутъ царѣ, Христа находятъ
 Въ храмынѣ,
 Мѣжъ быдлѣти, въ бѣдныхъ яслахъ
 На сѣнѣ...

Слава во вышнихъ Богу и пр.
 Тамъ въ смиренію, свѣй Му поклѣнъ
 Вѣддали,
 Предъ Нимъ злато, ливанъ, миро
 Поклали...

Слава во вышнихъ Богу и пр.
 Мы такожъ Христу свѣй поклѣнъ
 Вѣддаймо,
 И разомъ съ небеснымъ хоромъ
 Спѣваймо...

Слава во вышнихъ Богу и пр.

IV.

Витай Іисусе
 Зъ Пречистой Дѣвы
 Зродженный !

2. Витай намъ Боже
 У людскѣмъ тѣлѣ
 Зъявленный :

Ты добротою
 Надъ всѣми краспій
 Сынами,

2 А милосерде
 Границь не має
 Надъ нами...

Ты въ славѣ рѣвный
 Отцу и Духу
 Святому,

2. Чомужь зѣйшовъ єсь
 До насъ въ смиреню
 Такому...

Днесь Твоей славы
 Никто не видитъ
 Въ яскини,

2. А Твоя сила
 Сухой не зломить
 Билины...

Но Ты про тое
 О Божій Сыну
 Не дбаешь,

2. Що ся въ убогѣй
 Стайни на сѣнѣ
 Раждаешь...

Ты товъ покоровъ
 Зъ насъ грѣшныхъ здѣймешъ
 Оковы

2. И въ нашихъ сердцахъ
 Заложить царство
 Любви.

О Агнче Божій
 Мы Тя о тое
 Днесъ просимъ,

2. И нашъ сердца
 Тебѣ на жертву
 Приносимъ...

Не позбавляй насъ
 Твоеи святои
 Опѣки

2. Царствуй въ нихъ радо
 Съ Отцемъ и Духомъ
 Во вѣки !

V.

На небѣ зѣрка днесъ засіяла,
 И яснымъ свѣтломъ сѣяе ;

Хвиля спасеня намъ завитала,
 Богъ въ Виолеємъ раждаєсь ;
 Щобъ землю зъ небомъ въ одно злучити,
 2. Христось роди ся, „славѣте!“

Въ бѣднѣмъ вертепѣ, въ яслахъ на сѣнѣ
 Тамъ спочиває Царъ свѣта ;
 До Него братя всѣ спѣшѣмъ нынѣ
 Нашого жде Вѣнъ привѣта ;
 Тхомъ Го любви спѣшѣмъ огрѣти,
 2. Христось родися, „славѣте!“

Благослови насъ, о Дитя боже,
 Нынѣ дари насъ любовою,
 Най и пекольна сила не зможе
 Насъ роздѣлити зъ Тобою !
 Благослови насъ твоиждь мы дѣти,
 2. Христось родися, „славѣте!“

VI.

Вѣстку голосимъ свѣту зѣрниця,
 Зродила Сына чиста Дѣвиця,
     Въ стайни зродила,
     Въ яслахъ сповила,
     Сѣномъ прикрыла,
     Грудевь кормила
 Божого Сына Марія!...

Ангель пастырямъ се возвѣщае,
 До Виолеема ихъ завзымае.

Щобъ поспѣшали,
 До нѣгъ прицали,
 Поклѣнь вѣддали
 И повитали,

Бога живого въ вертецѣ.

Бѣднѣ пастырѣ вчувши протое,
 Бѣжать витати Дитя малое.

Бѣжать всѣ радо,
 Цѣловъ громадѣ,
 Лишивши стадо
 Въ серци зѣ вѣдрадовѣ

И несутъ дары зѣ собою...

Тай и три волхви царского роду
 Идутъ зѣ далека, десь ажъ зѣ всходу,
 Идутъ въ покорѣ,
 За блескомъ зорѣ,
 Тамъ где въ оборѣ,
 Въ свѣтлости мори

Царь спочивае вселенной....

Гей и мы такожь, братья, сестрицѣ,
 Днесъ поспѣшаймо зѣ рускои землицѣ,
 Щобъ честь вѣддати,
 Христу — Дитяти

И ублагати :
 Ласкъ — благодати
 И лучшей долѣ, гаразду !...

VII.

(Зъ усть народа.)

Слухайте нывѣ,
 О тѣй новинѣ,
 Що Ангелы приносятъ
 Надъ вертепомъ голосять.

Мила то радѣсть
 Вѣрнымъ во сладѣсть
 Христа Спаса Рождество,
 Всему міру торжество.

Дивна новина,
 Що Дѣва Сына
 Во вертепѣ зродила,
 Ня сѣнѣ Го зложила.

Безъ жадной змазы,
 Грѣховной сказы,
 Честнѣйшая Херувимъ
 Славнѣйшая Серафимъ.

Чиста Марія,
 Чудна лелія,

Пригортає до серця
Маленького первенця.

Ахъ мѡй маленькій,
Сыну любенькій,
Великій Небесъ Творче
И всей природы Отче!

Цѣлує ручки,
И нѡгъ палюшки,
Повиває въ пелюшки,
Въ тѡмъ надходять пастушки.

Бачуть Дитятко,
Даютъ ягнятко,
О! Баранку небесный,
Прійми даръ Тобѣ чесный.

Зновъ незабавомъ
Царѣ со даромъ
Изъ востока приходятъ,
Зъ собовъ дари приносятъ.

Царю рожденный!
Прійми даръ земный,
Ливанъ, миро и злато,
Насъ благослови зато.

Матерь же чиста
Мовить до Христа:

Ахъ мѡй Сыну единый,
Прійми даръ Тобѣ винный.

Изъ ясель своихъ
Благослови ихъ —

И дай прійти до неба,
Надъ се ничь имъ не треба.

Тай кто лишъ чуе,
Най даръ готуе,
Приноситъ зъ охоты,
Де Богъ дитя и скоты.

Старенькій Іосифъ
На рукахъ носить
Маленькое Пахоля,
Небесного Короля.

И всѣ спѣвали,
Пастырѣ грали
На сопѣлцѣ прекрасно
И въ голоса согласно.

И мы спѣваймо,
Поклѡнъ вѡддаймо,
Христу Богу во яслахъ,
Повитому въ пеленахъ.

СОДЕРЖАНІЄ.

Рѣкъ 1904.

- Ч. 1. Слава Іисусу Христу! (стихъ); Св. Флявіянъ; Церковь въ Болестрашичахъ; Нашъ Обрядъ Найгѣршій діяволь; Кого оминае покуса; На щотыхъ священникѣвъ; Аминь; Для старыхъ и молодыхъ.
- Ч. 2. Молитва къ Пресв. Дѣвѣ Непорочно Зачатѣй! Непорочное Зачатіе (стихъ); Ювелей оголошеня догмату о Непорочномъ Зачатию Пр. Дѣвы Маріи; Нашъ обрядъ; Церковь въ Болестрашичахъ; Инакше мусить бути; Слаба сторона; Блудный сынъ (стихъ); Зъжитя піяка; Старець спѣшитъ, щобы бути на Службѣ божой; Яка причина боязни людскои; Такій е розказъ,

- Ч. 3.** Канонъ покаянный св. Андрея Критского (въ стихахъ); Страстнѣ пѣсни: 1. Послѣднѣ вечера. 2. Поймане Иисуса, 3. Засудъ на смерть, 4. Распятіе Христа, 5. Звѣтїе зъ креста (зъ нотами).
- Ч. 4.** Канонъ воскресный; Воскресеніе (стихъ); Христось воскресе! Ангель вопіае; Плотію уснувъ; Якъ проводили пасхальнѣ днѣ першѣ Христїане; Памятаймо о помершихъ; Кара божѣ; Злыи звичай; Для старыхъ и молодыхъ.
- Ч. 5.** Марїѣ прибѣжище наше (стихъ); Идѣмъ до Марїи; Помѡчь Марїи; Прибѣжище грѣшникѡвъ; Нагорна проповѣдь (стихъ); Пѣниця гѡрше собаки; Молѣмъ ся за найбѡльшого грѣшника: Для старыхъ и молодыхъ; Новѣ пѣсни (зъ нотами): 1. Пѣсня причастна, 2. Пѣсня на Вознесеніе Господне, 3. Пѣсня Пресв. Евхаристїи.
- Ч. 6.** Слово божѣ (стихъ); Св. Ксенїѣ; Наша помѡчница; Нашъ обрядъ;

Новѣ пѣсни : 1. Славень будь Боже ;
2. пѣсня до верховныхъ Апостолѣвъ
Петра и Павла ; 3. пѣснь о св. Апо-
столѣ Петрѣ.

Ч. 7. и 8 Біблія старого и нового завѣта
въ 50 пѣсняхъ.

Ч. 9. Псаломъ (стихъ) ; Св. Мученики ;
Адріанъ и Наталія ; Нашъ обрядъ :
Въ чѣмъ ся крѣе щасте ; Залишене
родительскихъ обовязкѣвъ ; Примѣ-
ры любви и пошанованія родичей ; Лѣ-
каръ Парадісь ; Жартъ школяря.

Ч. 10. Золота книжочка для малыхъ дѣтей.

Ч II. Псаломъ (стихъ) ; Св. Наталія ; Нашъ
обрядъ ; Пѣсня до Матери Божой ;
Надмѣрна надѣя на милосерде боже.
Чимъ повиннѣ бути родичѣ для сво-
ихъ дѣтей ; Цересторога ; Мати ; За-
блукана овечка ; Тѣлько одень грѣхъ ;
Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 12. I. Вертепъ, II. Новѣ коляды.

Образки въ томъ рѣчнику.

Св. Флявіянъ; Церковь въ Болестра-
шичахъ: Непорочное Зачатіе; Св. Марія
Египетска; Ангель воскресенія; Пр. Дѣва
Марія; Св. Ксенія; Св. Петро и Павло;
Распятіе; Св. Мойсей; Благовѣщеніе Пр.
Д. Маріи; Рождество І. Христа; Св.
Іоаннъ Креститель; Іисусъ Христосъ на
мори; Терневый вѣнецъ; Надане пастыр-
ской власти; Св. Стефанъ; Св. Адріанъ;
Ангель Хранитель; Св. Наталія; Коля-
дники Вертепа,

Содержаніе ~~цѣлого~~ рѣчника 1904 подаемо для-
того въ ч. 11., бо число 12. становить для себе
цѣлѣсть.

Книжочки мисійні

виходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Сотка книжочокъ зъ минувшихъ лѣтъ 2 зл.
Оправні рѣчники 50 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“
кождый выпускъ 20 кр. (40 сот).

„Нѣчь Виелеемска“, ораторія сцен. (2 накл.)
„Іосифъ въ Єгиптѣ“ (2 накл.) „Св. Николай
на Руси“. — „Выворожила“. — „Три бра-
ти“. — „Пекло въ хатѣ“. — „Образки
драматичні“. — „Семе не кради“. — „Пра-
ведный Іовъ“. — „Св. о. Николай въ го-
стинѣ“. — „Процесовичъ“. — „Не Клени“. —
„На старости лѣтъ“. — „За сиротою, Богъ
зъ калитою“. — „Вѣдьмы“. — „Вертепъ“.

БИБЛІЯ старого и нового завѣта
въ 50 кольоровыхъ
образкахъ 1 зл. 50 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. 3 выпуски по 10 кр.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образни „Посланника“

по 1 кр. Сотка 50 кр. Меншій 30 кр.

МОЛЕБНІ ЧАСЫ.

Молитвы щоденні въ пѣсняхъ съ нот. 10 кр.

Боянъ. Збѣрникъ русскихъ квартетѣвъ
(50 пѣсень) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги перковні можна у насъ получить.

3266

Ж-6004

ТЕ КО МНѢ ВѢ

1904.